

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 15 d. BROJ 448

HROMI VUK

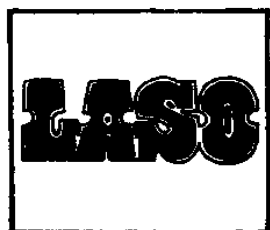

G. F. Unger

HROMI VUK

LASO 448

G. F. Unger: HROMI VUK

Naslov originala: EIN HINKENDER WOLF

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Bastel Verlag, Bergisch Gladbach

Prijevod: Nikola Popović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.sol.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su-b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 180, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Upiata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7–1973 od 26. XI 1973.

I

Dva sata poslije ponoći u salunu »Mesa« odjeknuli su pucnjevi. Četiri pucnja a onda mrtva tišina.

Odmah zatim iz saluna je izišao čovjek. Visok i mršav, lako je hramao lijevom nogom. No možda je način njegova hoda bio takav. Polagano je hodao cestom prekrivenom prašinom dok je stigao do hotela.

Hotelijer iza tezge nije mu mogao dobro vidjeti lice, jer je gorjela još samo jedna svjetiljka, a neznanac je navukao šešir na čelo i glavu držao sagnutu.

– Jednu mirnu sobu – rekao je. – I želio bih da mi nitko ne smeta. Moj konj je vani i treba ga smjestiti u staju.

U muškarčevu je glasu bio nemilosrdan prizvuk, no taj čvrsti glas nije bio jedini što ga je hotelijer morao bez pogovora slušati.

Navečer su braća Sackerty bila sama u salunu. Već dva sata prije ponoći istjeraše sve goste. Najavili su da žele proslaviti nešto u najužem krugu, u koji su bili pozvani samo konobar, salunska zabavljačica i glasovirač. Najavili su da će svakom ludaku koji bi se usudio ometati njihovo slavlje mecima otkinuti uši.

Gradić Mesa-Chip nije se mogao usprotiviti. Nije bilo šerifa ili nekoga tko bi se usudio započeti svađu s trojicom Sackertyjevih.

Onda je, poslije ponoći, u grad stigao taj stranac...

Kad je htio ući u salun, iz pokrajne uličice izide mjesni poštari koji je tamo stajao s drugim ljudima i iz prikrajka promatrao što će se u salunu dogoditi.

– Mister – dovikne strancu – ne idite u salun! Tri brata Sackerty

opet su poludjela i ne puštaju nikoga unutra.

Stranac se nije osvrnuo na to upozorenje, pa je ušao.

Hoteliyer se svega dobro sjećao. I hitaca. Sada je na strančevom kaputu zamijetio rupu od metka. Uprljat će mi cio krevet, pomisli. Zacijelo jako krvari.

Iznenada shvati da je taj neznac morao potući braću Sackerty. Nije moglo biti drugačije!

— Gore u dnu hodnika — reče hoteliyer — najbolja je soba. Ako vam je potreban liječnik najbliži je udaljen više od trideset milja.

— Nije mi potreban — prekine ga stranac, uzme ključ i pode prema stubama. — Potrebna mi je samo vruća voda i boca dina ili nečega sličnog. Samo brzo, mister!

Ni sada njegov glas nije dopuštao pogovor.

Zveckajući mamuzama, stranac je nestao na zaokretu stubišta, a hoteliyer požuri kako bi ispunio želje svoga gosta. Ipak prije toga ode do ulaznih vrata i pogleda na suprotnu stranu ulice, prema salunu.

Tamo je više građana. Mesa Chipa bilo okupljeno pred vratima, a neki su i ušli. Onda zaori nečiji glas.

— On ih je sredio! Udesio je svu trojicu braće Sackerty!

— Sveta kravo, kakav je to vuk!

Hoteliyer se vrati svojoj tezgji. Sada je sve znao.

To je hromi vuk, pomisli. Iskusni, hladnokrvni, hromi vuk koji je odavno naučio sve lekcije. Siguran sam da ne griješim. Čovjek koji je mogao savladati braću Sackerty velika je zvijerka. To ne može biti neki neznani momak.

†**

Chuk Starret je stajao pred zrcalom go do pojasa, i pregledao rane.

Bile su dvije. Hoteliyer je vidio samo jednu, ulaznu ranu od metka u rame, no bila je tu i opasna rana sa strane, duž jednog rebra.

Lice što se odražavalo u zrcalu bilo je tamnoputo i mršavo, s upalim obrazima i ostrim, dubokim borama. Tamna je kosa bila prosjeda, a malo koso položene oči žutosmede, boje vučjih očiju. Po cijelom izgledu moglo se zaključiti da je prešao tridesetu godinu.

Maramom bijelom kao snijeg Starret je otklanjao krv s rane. Nije zaustavljao krvarenje nego je pustio da krv teče. Znao je da će se tako rana očistiti. Zatim iz torbe sa sedla izvadi manju kutiju. Unutra je bilo brižljivo složeno sve što je potrebno za prvu pomoć, sa zavojima i tankim, dugim kliještima za vadenje metaka.

Zamišljeno je pogledao kliješta, pa ranu na ramenu i onda kliješta primakao rani.

U taj čas netko pokuca na vrata. Ude hoteliyer s posudom vruće vode, bocom čiste rakije i zavojima.

— Stavite sve na stol i ostavite me samoga — reče Chuck Starret mirnim glasom.

Nije se ni okrenuo nego je promatrao hotelijera u zrcalu. Još je na lijevom boku imao korice s teškim revolverom.

— Zar ne biste trebali pomoć, sir? Znaate, vi ste ovom gradu učinili veliku uslugu. Na desetine milja uokrug nema šerifa i mi smo bili izručeni na milost i nemilost braći Sackerty. Vi ste...

— Znam takvu braću, ma kako se zvala, takve kakvi su Sackerty — prekine ga Chuck Starret. — Postoji mnogo takvih gnijezda u kojima su baš ta tri brata vladala poput despota jer su građani bili prevelike kukavice da bi uzeli u

ruke sačmarice i pucali. Idite sada i ostavite me!

Na kraju toga poduzetog govora glas mu je bio još tvrdi. Strpljenje mu je bilo pri kraju. Htio je ostati sam kako bi liječio rane i lizao ih poput usamljenog vuka.

Hoteliyer ne reče ništa. Izide. Pri tome pomisli: To je pravi borac, revolveraš-ubojica ili lovac na ucijenjene. Došao je ovamo za braćom Sackerty kao osvetnik ili zato što ga je netko za to unajmio. A možda je jednostavno želio zaraditi nagradu kojom su njihove glave bile ucijenjene. Kladim se da se nije slučajno pojavio u ovom gradu.

Dok je hoteliyer silazio stubama u predvorje, potegne Starret tri gutljaja iz boce. Kao da je nazdravljao svojem odrazu u zrcalu. Medutim, na njegovu licu nije bilo zadovoljstva. Prije bi se reklo da je ravnodušno. Djelovao je poput čovjeka kojem pobjeda malo znači i ne stvara mu veselje a još manje zadovoljstvo.

Pomisli: to ne može oživjeti Rosy. Zašto sam bio gotovo godinu dana na tragu i u potjeri za ovom trojicom nitkova? Sada su mrtvi, a meni nije ništa ljepše na ovom svijetu. Ne mogu se radovati čak ni tome što sam ostao živ.

Okrenuo se prema vratima, s namjerom da ih zaključa, kad se ona neočekivano otvore.

U sobu ude jedna žena. Zatvori vrata i ledima se nasloni na njih.

— Halo, Chuck Starret! — reče tihim glasom. — Mogu li ti pomoći?

Ukočio se. Više nije obraćao pažnju na rane, koje su i dalje krvavile. Onda još jednom potegne iz boce, pa kimne.

— Malen je svijet, Corinna Glendale, a sudbina dopušta da se najlud slučajnosti dogode onda kad

im se najmanje nadaš. Da ću tebe ovdje sresti... Da, mogla bi mi pomoći. I onda, u Westportu ti si mi izvadila metak iz noge, vrsno kao što bi to uradio najbolji liječnik. Tada kad sam...

— Zašuti i legne na krevet, s bocom u ruci. Onda dobro polije rakiju na rane. Stisnutih je zuba podnio užasne boli, a onda promrsi kroz zube:

— Kliješta za vađenje metaka dobro dezinficiraj. Morat ćeš s njima zahvatiti duboko u rame. Metak je još u ramenu. Hajde, pozuri!

Žena kimne i prione poslu.

To je i za nju bio vrlo težak posao. Tek je pri petom pokušaju uspjela kliještima čvrsto uhvatiti metak, tako da više nije kliznuo iz zahvata.

U međuvremenu se Chuck Starret onesvijestio. Ono što je izdržao bilo je više nego što bi mogao podnijeti i najtvrdi čovjek.

Corinna Glendale je bila gotova prije nego što se ponovo osvijestio. Preko široke brazde na rebru prilijepila je flaster, pošto je privukla rubove rane kako bi bila što manja. Isto je to uradila i sa ranom na ramenu.

Kada se Starret osvijestio, onda mu dade da popije još jedan poveći gutljaj rakije.

— Zašto si proganjao tu braću Sackerty? — upita, pa odmah mirno nastavi: — Prepoznala sam te već pri svjetlu u salunu, a kad si izašao iz saluna, bila sam sigurna. Ti i George nalikujete kao da ste braća.

— Znam. I u Westportu su nas smatrali braćom. Zato sam tada i dobio metak u nogu. — Tužno se osmjehnuo i nastavio: — U međuvremenu sam se oženio. Rosy se nije mnogo razlikovala od tebe.

Imali smo maleni ranč u dolini Tonto. Jednom sam Rosy ostavio tri dana samu, jer sam morao otjerati stado goveda na prodaju u rezervat. Baš su tada ti Sackertyjevi došli na moj ranč. Ubili su staroga Meksikanca koji je bio sa Rosy, a onda su se poigrali s mojom ženom. Sada su mrtvi, ali meni to malo što pomaže. Razumiješ li?

Slušala je užasnuta i kimala glavom. Onda je polagano i tiho progovorila.

— I George je mrtav. Čiješ li me, Chuck?! George, koji ti je bio nalik kao brat bratu, leži u sobi pored ove već četiri sata mrtav. Prije tri dana stigli smo u ovo mjesto poštanskom kočijom. Braća Sackerty još nisu bila ovdje. Učinilo nam se da je ovo vrlo ugodan gradić. Kočija se zaustavila na jedan sat i mi smo pošli na večeru. Poslije večere George je izašao na dvorište. Prasnuo je hitac. Našli smo Georga teško ranjena na zemlji i prenijeli ga ovamo. Poslala sam glasnika u Rincon po liječnika. Morao je stići još jučer poštanskom kočijom...

Zašutjela je i zagledala se u Chucka. Čekala je da on shvati to što je čuo. Onda mu reče gotovo šapatom, ali vrlo uvjerljivo:

— Chuck, potrebna mi je tvoja pomoć...

— Život je luda stvar — promrmlja. — U ovom hotelu leže dva nastrijeljena čovjeka, tako međusobno nalik kao da su braća. Jedan je mrtav. Poznajemo se iz starih vremena. A sada dolaziš ti i želiš da ti pomognem. Kako?

— Kad sam onda pobjegla s Georgeom, otac me razbaštiniio. Međutim, kratko vrijeme prije nego što je umro predomislio se i ja sam naslijedila ranč. Chuck, kao djevojka prezivala sam se Sher-

man. Naslijedila sam ranč Sherman u Spanish Bit Countyju.

— Dobro za tebe — promrmlja Starret. — I sada ti je potrebna moja pomoć?

— Moraju vjerovati da si ti George Glendale, da si moj muž, sve dotle dok ne uhvatimo Georgeovog ubojicu i one koji stoje iza njega — oporim će glasom žena. — Kad se oporaviš i kad mi budeš mogao pomoći, premjestit ćemo Georga ovamo, u tvoj krevet. A kada budeš mogao krenuti na put, nastavit ćemo dalje kao muž i žena. Ljudi u ovom gradu vjerovat će da je stranac koji je pobio braću Sackerty umro od rana. Georgea su vidjeli samo letimično, pri svjetlu fenjera. Naravno, moramo promijeniti i odjeću i...

— Polagano — prekine je Chuck.

— Prema svemu sudeći, morao bih se upustiti u paklenu avanturu.

— Da! — odsječno odgovori Corinna. — Želim osvetiti muža. Ubili su ga da bih ostala bespomoćna. Ako povjeruju da je još živ, pokušat će opet napasti i mi ćemo upoznati njegove ubojice i one koji su iza njih. Eto, sve je vrlo jednostavno. George je bio neoprezan, ali tebe sam upozorila, pa se nećemo dati iznenaditi i obmanuti. George je još uspio čuti ubojice kako govore nešto iz čega je zaključio da su ga napali zato što je došao na ludu zamisao da me otprati na ranč u Spanish Bit Countyju. Možeš li me slijediti i razumjeti što ti pričam?

— Daj mi još jedan gutljaj — Kad je otpio iz boce, nastavi: — Mogu ti reći da mi se tvoj naum svida. Naime, da čovjek koji je pobio braću Sackerty mora umrijeti. Onda mnogobrojni prijatelji te trojice zlikovaca neće tragati za mnom. Razumiješ li ti sada mene?

Corinna kimne.

– Da. Na daljem putu neće te pratiti sjene braće Sackerty.

Otpio je još jedan gutljaj. Alkohol ga protrese. Živnu. Znao je vrlo dobro da Sackerty pripadaju moćnom klanu. Među divljom hordom taj klan ima mnoge prijatelje, pomagače i saveznike po cijelom jugozapadu. Taj klan i njegove pomagače predvodi čuveni Bill Sackerty, poznat pod imenom Old Bill. On je moćnik i njegova se moć proteže na mnoga područja, a u svojoj vlasti ima čak i zastupnike zakona i predstavnike društva. Klan Sackerty upriličio bi hajku i na Chucka Starreta.

Kad bi u ovoj hotelskoj sobi umro od rana koje su mu nanijeli Sackerty...

Chuck nije morao dalje slijediti tu misao. Da, to bi bilo dobro, pomisli. Onda klan Sackertyjevih ne bi više vapijao za osvetom.

Potegne još jednom iz boce, gotovo prazne, pa nalije malo rakije preko poveza na ramenu. Možda će to pomoći da se rana ne upali.

Onda pogleda Corinnu, koja je sjedila na rubu kreveta.

Pri svjetlosti petrolejke dugo su promatrali jedno drugo a onda je on upita:

– Ti ćeš se, dakle, boriti do pakla i natrag?

Kimnula je, a on nastavi:

– Želiš doći do svog nasljedca, no vjeruješ da te netko u tome želi spriječiti. Misliš da vas je ovdje netko dočekao i ubio Georgea kako bi ti ostala sama i bespomoćna. Zar doista želiš izazvati Georgeovog ubojicu i ljude koji stoje iza njega?

Ona ponovo kimne, pa procijedi kroz stisnute usne:

– Da je netko upozorio Georgea kao što ja sada tebe upozoravam,

tò mu se ne bi dogodilo. Mislim da bi se ti mnogo bolje čuvao nego što bi to George mogao. Pomozi mi, Chuck! Dat ću ti polovicu nasljedstva.

– Ima li ga mnogo?

– Ima. – Ona kimne. – Svakako će ti se isplatiti – reče turobnim glasom.

Zatvorio je oči. Opazila je da se opustio i kao da je sakupljao snagu kako bi je u pravom trenutku mogao upotrijebiti.

Chuck i George silno nalikuju, razmišljala je. Gotovo kao da su braća. I to ne samo vanjštinom nego i kao borci. Međutim, George je bio kockar i pustolov koji je i od mene načinio kockarku i pustolovku. Chuck je sasvim drugačiji. On je revolveraš, ali takav koji neprekidno traga za mjestom pod suncem. Našao je ženu i izgradio ranč. George nikada nije na jednom mjestu izdržao duže vremena i pustio korjenje. Ne, nikada! U tom su pogledu sasvim drugačiji.

Još su joj jednom pred očima preletjele slike iz vremena kad su se upoznali sa Chuckom. U Westportu, koji se danas naziva Kansas City. George je u jednoj kartaskoj igri zapao među nemilosrdne grubijane koji mu nisu dopustili da se povuče s dobitkom.

Onda se slučajno pojavio Chuck Starret. Na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Netko je tada povikao:

– Dolazi njegov brat! Pazite, brat mu je za vaših leđa!

Taj uzvik kao da je bio znak i grubijani su odmah potegli revolvere. Počeli su pucati i prije nego što je Chuck Starret uopće shvatio što se zbiva dobio je metak u nogu.

No onda je i on zapucao.

Poslije, dok mu je u hotelskoj sobi vadila metak iz noge, Corinna

mu je objasnila što se zapravo zbilo. Chuck se samo nasmijao.

Proveli su tri tjedna zajedno. Corinna, George, koji je također bio ranjen, i Chuck, a onda su se rastali kao dobri prijatelji. Svatko tko je ta dva muškarca vidio zajedno, vjerovao je da su braća. Corinna je već tada znala da bi se mogla zaljubiti u Chucka Starreta kad ne bi postojao George.

Chuck je postao pravi vuk, pomisli. Usamljeni, hromi vuk. Ovdje, u Mesa Chipu, borio se još žešće i opasnije nego prije. Sredio je braću Sackerty i ostao živ. On će mi pomoći da kaznim Georgeove ubojice. Želim da pođe sa mnom umjesto Georgea. Učinit ću sve kako bi on...

Prekinula se iz razmišljanja.

Chuck Starret je otvorio oči i promatrao ženu.

– Ti si izgubila muža, ja ženu – reče. – Sudbina nas je neobjašnjivim putovima opet spojila. Kao da je neki veliki vrač na jedan gunj bacio najrazličitije stvari kako bi iz svega toga nešto vidio i prorokovao. Nekoliko stvari naizgled vrlo različitih palo je vrlo blizu: ti, George, ja i sve što je povezano s našim problemima. Bit će prokleta teško prenijeti Georgea iz druge sobe u ovaj krevet, jedva se mičem i držim na nogama. Međutim, moramo to uraditi.

– Da, moramo – suglasila se ozbiljno. – Mi smo ovdje na katu jedini gosti. Nitko nam neće smetati. George će nam oprostiti što će biti sahranjen pod imenom Chucka Starreta. On bi na to pristao kad bi znao kako time omogućuje da se pronađu njegove ubojice. Chuck, moja ponuda vrijedi. Polovica svega što sam naslijedila bit će tvoja, ako ikada preuzmem

nasljedstvo i kada obračunamo s Georgeovim ubojicama.

Kad ju je pogledao, zapazi u njezinim očima oporu hladnoću. Odlučnu je hladnokrvnost zapazio i u crtama na njenom licu, a pogotovu na kutovima usana.

Još je jednom ozbiljno pogleda, pa reče:

– Corinna, bilo bi mi draže da plaćeš kao prava žena. Nemoj postati suviše tvrda i okrutna. Čuvaj se toga, djevojko. Jednoga ćeš dana opet zaželjeti da postaneš žena koja može pružiti toplinu, ljubav i nježnost. Tada ćeš vjerojatno čeznuti da budeš bogata tim osjećajima. Jer život teče dalje i može biti vrlo lijep ako to želimo i znamo kako da to postignemo i ako u tome znamo uživati. Znam to vrlo dobro jer sam prije malo više od godinu dana izgubio Rosy. No život teče dalje. Zato nemoj otvrdnuti i postati bezosjećajna. Radije plaći sada, kako bi se jednoga dana mogla ponovo smijati.

Ništa nije odgovorila. Samo ga je pogledala čudnim, upitnim pogledom. U tom pogledu nije mogao otkriti nikakav znak da mu daje za pravo. Šutjela je i dok mu je pomagala da ustane iz kreveta.

Zajednički su se mučili da mrtvoga Georgea prenesu iz njihove sobe u Chuckov krevet.

II

Probudio se poslije dvadeset i dva sata. Neko je vrijeme ležao otvorenih očiju i trudio se da sve ono što je smatrao snom shvati kao stvarnost i zbilju.

Prisjećajući se pojedinosti iz prošlih dana još ni sada nije mogao u sve povjerovati i svaki čas se pitao

nije li to ipak bio samo grozničavi san.

Rane su boljele podnošljivo. Nije bilo bolova koji bi ga onespособljavali. Osjećao je samo neugodno zatezanje kože. Bio je gotovo siguran da se rane nisu zagnojile, jer bi tada bolovi pulsirali sa svakim udarcem bila.

Okrenuo je glavu i ugledao Corinnu. Ležala je na drugom krevetu i spavala.

Svjetiljka je blago osvjetljivala sobu. Crvenkasta je svjetlost pala na Corinnino lice i mekano ga osvjetljavala.

To je lice na svojevrsan način hladno ali je i lijepo, pomisli. Život pustolovke i kockarke otvrdnuo je tu ženu, ali su u njezinoj nutрини sigurno skrivene mnoge osobine koje su je nekada činile duševno bogatijom. Životna radost, milosrđe, toplina i temperament žene koja zna što je život i kojoj u životu više ništa nije strano ali ga ipak smatra divnim.

Rosy je bila drugačija. Bila je jaka ličnost, čvrsta i postojana. Rosy je čeznula za jednim mjestom na kojem će živjeti. Ona je mogla muškarcu uliti onaj divan osjećaj da je vrijedno vratiti se svome domu. Corinna je, nasuprot, pratila lutajućeg vuka.

Odjednom opazi da je otvorila oči. Odmah zatim okrene glavu i pogleda ga.

Spavala je ali je probudiše jedan njegov pogled i struja njegovih misli. Imala je vrlo osjetljiv živčani sustav.

Nasmiješila mu se.

– Kako ti je, Chuck?

– Dosta dobro – promrmlja – samo mi sve što se zbilo izgleda nevjerojatno, kao da je posrijedi san uzrokovan groznicom od rane.

Ustala je i u spavaćici prišla stolu. Povichla je plamen petrolejke i iz boce natočila čašu, pa prišla njegovom krevetu i sjela na rub.

– Pij ovo – reče. – Crno vino jača krv, tako barem kažu. A ti si je mnogo izgubio.

Uspravio se i naslonio na jastuke, pa uzeo čašu. Otpio je gutljaj, preko ruba čaše promatrajući Corinnu, a onda upita:

– Što je s Georgeom?

– Pronašli su ga jučer poslijepodne. Mrtvog. Doista vjeruju da je to čovjek koji se borio s braćom Sackerty. Ostavila sam mu sve što je pripadalo tebi osim tvoje stare vojničke isprave. Ostavila sam i jedno pismo tako sročeno da su povjerovali kako je posljednjim snagama napisao što da s njim urade. Našli su i dovoljno novca za pristojan pogreb. Poslije, kad se sve sredi preselit ću Georgea i pokopati pod njegovim pravim imenom...

Glas joj otkáže i Chuck se tome obraduje. Napokon je shvatio kako duboko ona pati. Dakle, nije ni hladna ni neosjećajna kakav je dojam u prvi mah pobudila.

– Dobro – reče. – Odsad me moraš zvati George. Bit ću tvoj muž. Morat ćemo živjeti zajedno kao muž i žena, danju i noću. Morat ćemo se uživjeti u tu ulogu. Samo ćemo tako sačuvati tajnu. Nešto moraš shvatiti, Corinna. Ako banda... ili tko već jeste iza Georgeova ubojstva... otkrije da ja nisam tvoj muž, neće ni pokušati da mene ubije. Tada će biti dovoljno da ubiju samo tebe. Ja te ne mogu naslijediti, kako bi to mogao pravi George. – Popio je vino naiskap, pa mirno rekao: – Vrlo dobro vino.

Corinna je zurila nekud u daljinu.

– Tko je to samo mogao biti? – upitala se glasno. – Oni žele da останem sama i bez zaštite. Ja, nasljednica ranča Sherman, trebala sam tim ljudima biti prilikom povratka kući izručena na milost i nemilost. Chuck, oni nešto žele od mene. Ne znam što, ali žele me dobiti u svoje ruke, i to samu.

– Od sada me moraš zvati George – upozori je ponovo ozbiljno. – Ma kako ti to teško bilo, moraš svoju ulogu igrati uvijek, pa i kad smo nasamo.

Pogleda ga, ali ništa ne reče. Tek nakon podulje stanke ipak progovori.

– Da, mi smo ortaci i prijatelji. Ništa među nama ne smije ostati nerazjašnjeno i nepoznato. Spremna sam, samo brzo ozdravi.

– Dodaj mi napunjeni kolt – zatraži on umjesto da išta odgovori. – Staviti ću ga pored sebe u krevet. Možda su već saznali da George, tvoj muž, još živi. Ako je tako, mogao bi uskoro doći netko da to provjeri a možda i da bolje sve sredi.

Stresla se, ali je donijela kolt i stavila ga na krevet. Čim je osjetio kolt nadohvat ruke, Chuck se osjeti bolje i sigurnije.

* * *

Prošla su još dva dana. Oboje su neprekidno bili u sobi, a sve što im je bilo potrebno naručivali bi da im se donese.

Chuck je odlučio da neobrijanu bradu pusti izrasti u bradicu. Hoteliyer, koji im je jednom osobno donio jelo u sobu, nije u njemu prepoznao čovjeka koji je sredio braću Sackerty.

Hoteliyer je nekoliko trenutaka stajao pored stola. Onda reče:

– Znate, gospodine Glendale, da je čovjek u sobi pokraj vaše, koji je sredio braću Sackerty i umro od zadobivenih rana, silno nalik vama? Mogao bi vam biti brat.

– Doista? – osmijehne se Chuck. – No ja nemam brata. Događa se da ljudi koji nisu u rodu ponekad nevjerovatno nalikuju. Poznavao sam u Flannaghan Cityju čovjeka... tamo ima dućan... koji bi mogao biti vaš brat blizanaac.

Hoteliyer se zapanji. On je bio pravo strašilo. Čelav, razrok, sa šiljatim ušima što su odstojele od glave. Čudio se da na svijetu živi netko tko bi njemu mogao nalikovati.

– Da, događaju se takve stvari – osmijehne se i hoteliyer. – Ali, vi nećete umrijeti u mojem hotelu kao vaš susjed, zar ne? Izgledate mnogo bolje nego onda kad ste došli. U ovoj proklesoj zemlji meci često lete zrakom i tko ima smolu, strada od njih. Mislim da vas je neki nevaljalac htio opljačkati. Možda vas je, pak, netko u mraku zamijenio za drugu osobu. Neki ljudi uvijek imaju za sobom sjenu. Ovdje je još sve s onu stranu zakona. Znate, silno smo radosni – nastavi hoteliyer pošto je predahnuo – što više nema te proklete braće Sackerty. Na njihovom pogrebu bila je čitava horda rodaka, prijatelja i poznanika, no ponašali su se pristojno. Sreća je što je taj čovjek, za kojega smo utvrdili da se zove Chuck Starret, umro od zadobivenih rana. Da nije, ta bi ga banda sigurno ubila. No ne želim dulje smetati...

Razroke hoteliyerove oči bile su vrlo oštre i obično im ništa nije moglo promaći, no ipak nije prepoznao Chucka Starreta. Vjerovao

je da razgovara sa Georgeom Glendaleom.

* * *

Objedovali su zajedno za stolom u sobi, a zatim je Corinna pošla u grad da bi kupila neke stvari.

Tek što je otišla, netko pokuca.

– Tko je? – zapita Chuck.

– Mogu li uzeti sude? Donosim i svježu vodu. Gospoda je naručila. Ja sam hotelski dječak.

Nešto upozori Chucka da mora biti oprezan iako je glas s onu stranu vrata zazvučao kao glas dječaka.

Doduše, sve se činilo potpuno razumno. Zašto u ovom hotelu ne bi bilo hotelskih momaka koji bi ušli u sobu da pokupe sude i donesu svježu vodu?

Chuck Starret dohvati kolt ispod gunja, pa reče dječaku neka ude.

Momak koji je ušao na prvi je pogled doista djelovao kao da je momčić kojemu tek izbija brada. Bio je omanji, mršav, i blijeda lica sa sunčanim pjegicama oko nosa. I njemu su uši odstojele od glave, kao u hotelijera. Izgledom nalik, mogao bi mu čak biti i sin.

Osmjehnuo se, ali je to bio lažan osmijeh.

U rukama je nosio vedro, u kojem je mogla biti svježa voda.

Međutim, učinio je dvije greške.

Njegov brzi pogled bio je suviše tvrd, suviše oštar. To nije bio pogled nedoraslog momka. Tako može gledati samo odrastao, iskusen čovjek koji jednim pogledom ocjenjuje cijelu situaciju i procjenjuje kakvi su mu izgledi.

Druga mu je greška bila to što je posudu s vodom nosio prelagano jednom rukom, što bi mogao samo odrastao i mnogo jači čovjek. U tako veliku posudu može stati dva-

deset litara vode. Zajedno s vedrom to bi težilo najmanje dvadeset kilograma. A toliko tako slabšan momak ne bi mogao bez po muke nositi.

Momak je odnio vedro u kut sobe, do umivaonika.

Dok mu je momak bio okrenut leđima, Chuck opazi kako nešto vadi iz vedra.

– Ako se s tom stvarčicom okre- neš – mirnim glasom reče Chuck – dobit ćeš što zaslužuješ prijatelju!

Momak se ukoči. Onda polagano okrene glavu i pogleda preko košćata ramena. Pogled mu se zaustavi na otvoru cijevi kolta što ga je Chuck sada izvukao ispod gunja.

– Ispusti to što držiš u vedro – naredi Chuck mirnim ali prijetećim glasom. – Želim čuti kako pada.

Lice u momka se izmijenilo i poružnilo, postade tvrde, oštari i nabora se. U vodenoplavim očima pojavila se zloban sjaj.

Te su oči stare, pomisli Chuck. To su oči koje su u životu vidjele mnoge stvari, gadne i opasne stvari. To su oči nasilnika i nije im stran pogled na osobe koje umiru nasilnom smrću.

Momak ispusti revolver, koji sa zveketom pade u prazno vedro. Onda se malo okrene.

– Vi me poznajete? – upita žustro.

Sada je njegov glas zvučao drugačije. Bio je svjetliji i kreštaviji od normalnog ljudskog glasa, ali i prirodno oštar.

Chuck Starret se osmijehne.

– Nekakav Kid ćeš vjerojatno biti – odgovori. – Uvijek će biti momaka koje će zvati »Kid« i kad su zapravo odrasli ljudi. Ne, ne poznajem te, ali to će se odmah promi-

jeniti. Tko te je poslao da me ubiješ, Kid?

Momak se polagano okrene. Ruke je podigao u visinu prsa i otvorenog ovratnika košulje. I dalje je stajao pognut, naizgled bezopasan, ali je njegov osmijeh odavao opasna čovjeka ledena pogleda.

– Nitko me nije poslao. Pomislio sam da čovjek kojega su već jednom napali zacijelo ima nešto uza se za što bi se vrijedilo pomučiti. Čekarski par uvijek mora imati uca, zar ne?

– Pa, za početak ti mogu odstrjeliti desno uho, zatim lijevo – odvratiti mu Starret.

Na te riječi oči tog malog čovjeka zaiskriše opasnije i žešće.

– Čovječe, ta vi nemate sedam života poput mačke! – usklikne. – Pokušate li se približiti Spanish Bit Countyju, susrest ćete mnogo opasnije momke koji će vas napasti. Ja sam samo mali crv, trećerazredni početnik. Nismo znali kakva ste vi zvjerka, George Glendale. Pa dobro, što ćemo sada?

Ruke je i dalje držao visoko, a sada ih još više podigne. Kao da ga je nešto zavrabilo pa se počeo noktima grebsti po vratu.

– Tko te poslao? – upita Starret.

Momak se žešće grebao po vratu i zatiljku.

Kad je potegao nož za bacanje, koji je bio skriven ispod košulje iza vrata, metak mu zdrobi ruku.

Pao je na koljena i počeo jaukati.

– Takve šale ne možeš sa mnom započinjati, Kid – oštro mu reče Starret.

Momak najposlije progovori.

Ja sam Rusty Kid Carpenter. Ako se pojaviš u Spanish Bit Countyju, moja starija braća oderat će ti kožu s leđa. U to se možeš kladiti! Ženi možeš reći da je ranč

Sherman sreden. Nestao je. Više ne postoji. Svi mali posjednici koji su nekada bili susjedi ranča Sherman i koje je Sherman svojedobno protjerao iz doline sada su se vratili. Za Corinnu je bolje da se ne vraća kući. Nikada više! A i tebe ćemo srediti. U pokrajini ne želimo nikakve Shermanove nasljednike. Za njih tamo nema više ničega. Ne postoji ništa što bi im još pripadalo. Sada znaš sve.

– Da – odvratiti mu Starret – znam.

U tom se trenutku otvore vrata. Uđe Corinna. Iza nje se pojavi hotelijer, ali ostade na pragu i zagleda se u sobu.

Corinna pogleda Rustyja Carpentera, koji je klečao na podu, s krvavom šakom pod pazuhom druge ruke.

– Kid Carpenter! – usklikne iznenađeno, pa se okrene Chucku i objasni: – Prije sedam-osam godina izgledao je isto kao sada. To je Rusty Kid Carpenter.

– On mi je već mnogo važnoga ispriповjedaо – progunda Chuck, pa ustane, s koltom u ruci uperenim u Kida. – Momak nije sam ovdje – nastavi Starret, pa se okrene Carpenteru: – Tko je onaj drugi momak koji je prije nekoliko dana pucao na mene u mračnom dvorištu? Tko je taj, hombre? Jedan od tvoje braće?

– Svakako – odgovori Corinna umjesto momka. – Vjerojatno je tako. Riječ je o čovjeku koji me je mogao prepoznati. U Spanish Bit Countyju saznali su da se vraćam kući, George. Tebe vjerojatno nisu poznavali, ali mene su mogli prepoznati. Svojedobno su me oba starija Carpentera proganjala. Kladim se da su Sid ili Franck došli s Kidom. Možda čak i ujak Jake. Što ćemo sada s Rustyjem?

Upitala je to oštro i hladnokrvno. Kad Chuck ne bi znao da ju je sve što se dogodilo strahovito potreslo i da se u njoj skupila gorčina, preplašio bi se njezina sadašnjeg izgleda.

— Nemamo šerifa — reče hotelijer s praga sobe. — Ja sam samo počasni šerif. Namjeravate li momka predati zakonu i podići protiv njega optužnicu, nemojte to pokušavati u mene, jer ja...

— Dobro, dobro! — prekine ga Chuck Starret, pa se okrene Carpenteru. — Pokušao si me ubiti — reče hladno — i zato sam ti smrskao ruku. Reci svojoj braći neka prestanu lovom na moj skalp. Mnogi su ga već htjeli. Bit će za vas gadno ako nastavite. Dopustit ću ti da odeš, ali te upozoravam! Nemojte se poslije žaliti da vas nisam upozorio. Dakle, bježi!

Rusty Kid ga pogleda, ne vjerujući da je dobro čuo, a onda se polagano i sumnjičavo počne povlačiti prema vratima. Nije progovorio više ni riječi, ali nije ni morao išta reći. Lice mu bijaše iskrivljeno a stisnute oči bile su nalik očima zmiје otrovnice.

Sve mu se vidjelo na licu. Mržnja je još više unakazila njegovo ružno lice, tako da gore nije moglo izgledati.

Išunjao se iz sobe u hodnik kao kojot koji je iz kaveza uspio pobjeći u slobodu. Hotelijer mu se ukloni s puta.

Tek kada je stigao do stuba i počeo silaziti, Rusty Carpenter zaurla od boli. I od mržnje i čežnje za osvetom. Rijeci su se jedva mogle i razumjeti. ko386,7 vrijeme Bile su to kletve i prijetnje.

Hotelijer najposlije zakorači u sobu.

— Meni je potreban svaki dolar što ga mogu zaraditi od gostiju —

započne — ali moram priznati da bi mi bilo vrlo drago kada biste što prije otputovali. Kod prvoga sam napada pomislio da vas je netko našao kako bi vas opljačkao, ali sada... Oh, čuo sam priče o ranču Sherman i Shermanovu nasljedstvu. To je golem ranč pedesetak milja južnije od Spanish Bit Countyja, blizu granice, zar ne? I o tim Carpenterima smo ovdje čuli mnogo priče. Kad ćete otputovati?

— Kad nam se prohtije — hladno odgovori Starret.

Hotelijer liznu usne. Zurio je u Chucka, ne znajući što bi. Onda počeo objašnjavati.

— Braća Carpenteri će doći i zapaliti moj hotel sa sve četiri strane samo zato da bi uništili čovjeka koji se u njemu zadržava. Kakve to razmirice imate s Carpenterima?

Nije pričekao odgovor. Slegnuo je uskim ramenima, okrenuo se i izišao. Prije nego što je za sobom zatvorio vrata zastane, pa reče:

— Taj Rusty Kid već neko vrijeme lunja po Mesa Chipu. Ljudi ga smatraju nedoraslom skitnicom. Nitko ga nije vidio s nekim u društvu. Možda je ipak došao sam i sada još jednom pokušao da vas ubije. Zar niste mogli prepoznati onoga tko vas je u tami napao?

— Nisam, no mislim da je bio visok kao Kid — promrmlja Chuck.

Hotelijer zatvori vrata.

Chuck je promatrao Corinnu i pri tome je osluškivao. Tek kad su se koraci hotelijera udaljili hodnikom reče?

— Dakle, to su bili Carpenterovi. Sada — znamo više o tome tko se to ispriječio pred tobom i tko ne želi da se vratiš kući. Tko su ti Carpenteri?

Corinna se približi krevetu.

– Ti si se ovdje borio s braćom Sackerty – odgovori. – Carpenteri nisu ništa bolji niti drugačiji. Gotovo u svakom kraju živi takav klan. Oni nas mrze. Prije mnogo godina moj je otac dao objesiti staroga Carpentera zato što je bio konjokradica. Ostale je članove obitelji Carpenter moj otac sa svojim ljudima neprekidno tjerao iz toga kraja. Jednom je ta potjera trajala tjednima. Jahali su u krug i mislim da su projahali više od tisuću milja. Na obje strane bijaše gubitaka, mrtvih. Uvijek su Carpenteri gubili. Vjerujem da su poslije smrti moga oca došli natrag kako bi...

Zašutjela je i počela razmišljati. Onda promrmlja:

– Postoje razne mogućnosti. Prije se moglo tu bandu Carpenterovih pridobiti za svaku prljavu stvar ako se platilo koliko su tražili. Uvijek su živjeli divlje i nasilnički.

– Možda ih je opet netko unajmio.

– A možda su došli na zamisao da mogu zauzeti mjesto moga oca. Jake Carpenter, čijega je brata moj otac dao objesiti, zakleo se da će nadživjeti Kinga Shermana i zauzeti njegovo mjesto i upravljati tim krajem. Možda im je to sada palo na um? Chuck, bila sam predugo odsutna.

On kimne s puno razumijevanja, pa reče:

– Netko je točno znao da dolaziš kako bi preuzela nasljedstvo. Taj netko je znao čak i kojim ćeš putem krenuti, zajedno s mužem. Sve ostalo je bilo jednostavno. Trebalo je samo ubiti čovjeka koji je to najmanje očekivao. Kako je samo hladnokrvno i iskusno nastupio Rusty Kid! Gotovo kod svakog drugog čovjeka to bi urodilo plodom, ali ja sam malo tvrđi orah i

za mnogo opasnije ptice. Ja sam hromi vuk. Corinna, od koga si dobila poruku? Kako je netko mogao točno znati gdje će te u ovoj velikoj zemlji naći?

Nije dugo razmišljala o tome. Nasmiješila se i odmah odgovorila:

– Moja nekadašnja prijateljica Josephine udana je za trgovca u Spanish Bitu. Ponekad smo se dopisivale. S vremena na vrijeme javljala mi je kako je mom ocu i što sve poduzima na svoj nestrpljiv i samosvjestan način. Često mi je pisala da moj otac čitav kraj, čitavu pokrajinu smatra svojom imovinom i tako s njom postupa. On je bio iznad šerifa, suca i svih drugih mjerodavnih ljudi. Dopuštao je malima da postanu veliki samo do određene granice. No učinio je mnogo i za cijeli kraj. Bez njega ne bi bilo ni škole. Držao je sve pogranične prijestupnike na pristojnoj udaljenosti od toga kraja i... Ah! Ono što je tata smatrao ispravnim to se radilo. Tko nije bio za njega, smatrao ga je protivnikom. Njegovo nasljedstvo se može lako usporediti s mrtvim bizonom od kojega svatko iz njegove okoline želi otkinuti dobar komad.

– Sada više razumijem – reče Chuck, pa nastavi: – Isto tako bolje shvaćam i to u što sam se upustio. Bili bi mi veći izgledi da izađem na kraj s ovetnicima braće Sackerty i njihovim klanom nego što ih imam u ovom slučaju da ostanem na životu.

Corinna ga iznenađeno pogleda.

– Što da radim? Da se predam? – upita tužnim glasom. – Da se povučem i nestanem kada su ubili mog supruga? Chuck, zar tebe ne privlači bitka za kraljevstvo od kojeg bi polovica trebala pripasti tebi? Zar više nisi borac? Nisi gladan vuk?

Sada on nju pogleda iznenađeno.

— Ti si vrlo lijepa žena — reče polagano i zamišljeno. — Tvoj muž nije dugo pod zemljom i možda ti ne bih smio to govoriti, ali ti si doista vrlo lijepa.

— Onda možeš to govoriti cijeli dan — odbrusila je ljutito. — Ako ne pretjeraš u tome, nema nikakve opasnosti. Zar misliš da stvaram neke iluzije o našem zajedničkom životu? Ne želim da nešto ostanem dužna. Nikome, ništa!

III

Prošlo je nekoliko dana. Chuck Starret se vrlo brzo oporavljao, jer je posjedovao žilavost i životnu snagu pravoga vuka.

Bilo je mnogo toga o čemu je tih dana raščišćavao sa samim sobom. Čovjek koji leži u krevetu ranjen, doživljava i dane osvješćivanja. A čovjek koji je prije toga nekoga ubio mora o mnogočemu razmišljati. Ta, on je ubijao.

Dugo je bio na tragu braće Sackerty. Ovdje, u Mesa Chipu, napokon ih je našao. Otišao je u salun »Mesa« i rekao im je zašto ih je slijedio sve dovde.

Nisu mu dali vremena da kaže sve što je namjeravao. Čim su shvatili da je s njim došao i dio njihove zločinačke prošlosti, potegli su revolvere i pokušali sreću.

Sve se odigralo vrlo brzo. Zapravo, on je uvijek bio malo brži. O tome je ovih dana neprekidno razmišljao.

Njegov se život sastojao od nasilja. Najčešće se borio za određenu stvar. Tek ga je Rosy uspjela natjerati da poželi mirno i sigurno mjesto na kome bi mogao saviti gnijezdo.

Ostvario je to, a onda su jednog dana na ranč stigla prokleta braća Sackerty...

Chuck nije uopće sumnjao kako je opravdano bilo da se osveti i tako izvojeva zadovoljštinu. Prema njegovu mišljenju, nije bilo drugog načina ni mogućnosti da se ove zločince pozove na odgovornost za nedjelo što su ga učinili. Najviše ga je čudilo to što mu ta osveta nije pružala nikakvo zadovoljstvo, pa čak niti osjećaj olakšanja. Rosy je mrtva i nije je mogao oživjeti čak ni tim nasiljem.

Zašto je sebe proglasio sucem i izvršiteljem pravde?

Tih je dana neprekidno prekapao po svojim problemima. Ponovo je proživljavao borbu s braćom Sackerty. Čak je i sanjao o tome. U snu je vidio Rosy živu i nasmiješenu, zatim mrtvu i osramoćenu kakvu ju je našao. Vidio je i Sackertyjeve mrtve na podu saluna.

Naposljetku je počeo razmišljati o svojoj budućnosti. Hoće li nastaviti nemirnim, pustolovnim životom kakvim je živio prije nego što je upoznao Rosy, koja ga je iz temelja promijenila?

Posljednjih mjeseci uopće nije mislio što će raditi kada se osveti i kada krivci budu mrtvi. Sada je zaključio da je sudbina sve predvidjela. Pošto je pobio braću Sackerty i izišao ranjen iz saluna, našao je na Corinnu. Pomogla mu je i ponudila da s njim podijeli svoje nasljedstvo.

U životu se ponekad događaju takve slučajnosti. Putevi jednog čovjeka, ma kako zakućasti bili, unaprijed su zacrtani i pod utjecajem nevidljive sile slijede sudbiniski put.

Chucku se Corinna svidala. Otkad je Rosy bila mrtva, za njega nije postojala druga žena. Među-

tim, Corinna nema nikakvih izgleda na uspjeh ako joj on ne pomogne. Ona vjerojatno ima posla s takvim protivnicima koji su možda mnogo gori i opasniji od braće Sackerty.

Hoće li se i Corinni, bude li sama, dogoditi slično što se dogodilo Rosy? Kad je pomislio na to, postane mu hladno oko srca, pa poželi da obračuna sa svim huljama ovoga svijeta.

Ipak je tih dana i oklijevao. Jedno je bilo sasvim sigurno: ode li s Corinnom u Spanish Bit County, morat će se opet boriti i ubijati. Može li s tim opteretiti svoju savjest?

Morao je samom sebi priznati da se plaši i da traži izlaz. Najlakše bi bilo da Corinnu jednostavno napusti i ode. Jednom je već gotovo odlučio da će to uraditi i u mislima je već slagao riječi koje će joj reći. Tada ju je ugledao kako ulazi u sobu, zlaćane kose, smeđa oka, vitka, ponosna... Iz nje je zračila spremnost na pustolovine.

Chuck je sjedio na stolcu pokraj prozora, golih prsa, puštajući da ga obasjava podnevno sunce i grije ožiljke od rana. Pogled mu se susretne s njezinim.

— Dakle, jesi li raščistio sa sobom sva pitanja? — upitala je mirnim glasom i pogledala ga.

On ju je ozbiljno promatrao. Upravo je bio odlučio da će joj kazati kako se njihovi putevi sada razilaze, ali nije smogao snage da izreče što je namjeravao.

Odjednom je sve bilo drugačije.

Pogledao ju je i shvatio da je ne može ostaviti samu. Bio je siguran da bi ona i bez njega pokušala što smjera pa pobijedila ili propala. A mogla bi se povjeriti drugim lju-

dima koji ne bi bili poštteni prema njoj.

Napokon, tko je na ovoj zemlji uistinu pošten?

— Corinna, pomagat ću ti dokle imamo god pravo. Mislim, prije svega, na moralno pravo. Nitko te ne smije spriječiti da preuzmeš nasljedstvo što ti ga je namijenio otac. Međutim, kad ga preuzmeš, morat ćeš pokazati veličinu poštenog čovjeka. Još ne znam mnogo o svemu tome, ali očito je da je tvoj otac bio vrlo samouvjeren čovjek koji je stekao vrlo mnogo neprijatelja. Moraš znati da ti neću pomagati da nastaviš s nepravdama.

Čudno se nasmiješila. Zatim mu je prišla, pa mirno rekla:

— Vidjet ćemo, no sve je vrlo jednostavno i prirodno. Prema pravilima života oduvijek je bilo tako da su se muškarac i žena zbližavali kako bi vladali životom oko sebe. Ako je okolina gruba, opasna i okrutna, tada vučji par može najuiriti i zvečarku, zar ne?

Stavila je ruku na njegovo golo rame. Osjetio je kako joj vrhovi prsta trepere. Činilo se kao da iz nje protječe struja u njega.

— Kada ćemo moći krenuti dalje, George Glendale? — upita ga smiješeći se.

Odjednom se u njemu javi otpor. Obratila mu se imenom jednoga mrtvaca! To mu se nije svidjelo, ali morat će se i s tim pomiriti. Corinna nije u opasnosti sve dotle dok njezini protivnici misle da će poslije njezine smrti sve naslijediti njezin muž. I dotle dok ga smatraju njezinim mužem bit će svi napadi usmjereni na njega.

— Sutra možemo dalje — odgovori.

Sagnula se i poljubila ga u obraz.

Kad se htjela udaljiti, on je uhvati za ruku.

– Nemoj to raditi – reče joj mirnim glasom. – Ne želim da me poput zahvalne djevojčice ljubiš u obraz. Dodi ako zaželiš da te ja poljubim, a inače se drži podalje od mene. Jesmo li se razumjeli?

Ona ustukne tri koraka. Tamnosmeđe oči se stisnu. Zagrizla je donju usnu. Ili je to bio samo pokušaj da sakrije drhtavicu?

– Dobro – odgovori polagano i malo ljutit. – Doći ću kad to poželim. Shvatila sam da ti to očekuješ. Je li tako u redu?

Samo se osmjehnuo. I ona se morala nasmiješiti. Odjednom su se bolje razumjeli.

Iskusni hromi vuk našao je svoju vučicu. Lov na plijen uskoro će početi. Uskoro će biti na području u kojem love već drugi vukovi.

* * *

Chuck Starret je najviše žalio što je morao svoga konja ostaviti u Mesa Chipu. Taj konj nije pripadao Georgeu Glendaleu nego čovjeku za kojeg se vjerovalo da je umro od rana zadobivenih s braćom Sackerty.

Odjednom su se odlučili da poslije ponoći krenu poštanskom kočijom kojom su svojedobno stigli Corinna i George i koja se ovdje malo duže zadržala.

Odlučiše to posljednje minute prije polaska. U kočiji sa ukupno devet mjesta bilo je još nekoliko slobodnih, pa nije bilo nikakva problema da se s ono malo prtljage u jednoj minuti odluče i ukrcaju.

Kad se kočija udaljila od Mesa Chipa nekoliko milja, nagnuo se Chuck Starret kroz prozor kočije i pogledao natrag. Ono što je vidio

bilo je obeshrabrujuće, iako nije drugo ni očekivao.

Gore, na jednom od vrhunaca između kojih je ležao grad, gorjela je vatra. Plamen, nalik velikom crvenom oku, mogao se vidjeti na mnogo milja daleko na jugozapad.

Netko je iz grada pomoću svjetiljke dao svjetlosni signal. Taj je uhvaćen gore, na jednom od vrhunaca i odmah otpoisan dalje. Čovjek je na brijegu zapalio vatru. Taj se znak mogao vidjeti daleko, vrlo daleko.

Glasio je:

ONI DOLAZE!

Starret je znao da će ih dočekati. Znao je i to da će imati posla s beskrupuloznim ubojicama. Je li pogriješio što je dopustio da Rusty Kid ode? Nema li taj Kid na duši i Georgea Glendalea?

U kočiji je bilo tamno. Iako su pored vozara lijevo i desno gorjeli fenjeri, koji su se borili s noćnom tamom, u kočiji se jedva što moglo razaznati.

Malobrojni su putnici šutjeli ili su pokušavali zaspati.

Odjednom Chuck osjeti Corinninu ruku kako traži njegovu. Prihvatio ju je. Bila je to topla, živahna ruka.

Shvatio je da ona želi osjetiti njegovu blizinu. Kad je stisnuo njenu ruku, nije se više osjećala tako osamljena u ovoj tamnoj kočiji što se drmusala i tresla.

* * *

Sljedeća poštanska postaja za promjenu konja bila je od Mesa Chipa udaljena oko dvadeset i pet milja.

Chuck Starret je opazio svjetlo u tami. Put je vodio niz blagu nizbrdicu, a svjetlo je ležalo na rubu puta.

Nagnuo se prema Corinni i šapnuo joj u uho:

– Ja ću na četvrt milje pred postajom iskočiti. Ne brini ni zbog čega što će se dogoditi na postaji. Stići ću tamo na vrijeme.

Ništa nije odgovorila, ali mu je stisnula ruku.

Malo zatim, kada je na jednom zavoju kroz šumarak vozar usporio šestoropreg, Starret otvori vratanca na kočiji i klizne van. Corinna hitro zatvori vrata.

Jedan od putnika progunda:

– Što se događa?

– Moj muž mora malo protegnuti noge. To uvijek čini pred postajom – tiho odvrati Corinna napetim glasom.

Čovjek zagunda i okrene se na drugu stranu, pa ponovo zadriježa.

Starret je trčao za kolima. Naravno, ne putem, nego pod okriljem krošnji pored puta. Žuto svjetlo iz postaje pokazivalo mu je put. Uskoro je stigao do korala postaje i plasta sijena koji je stajao na obali potoka.

Chuck Starret nije bio od one vrste kauboja koji poslije nekoliko godina u sedlu zaborave hodati. Mogao je trčati kao pustinski Apaš, koji skače gipko i može se prikristi tiho poput pume ili vuka. Nije ga mnogo smetalo što je malo hramao lijevom nogom i što su ga tek zarasle rane još boljele.

Trebalo je da pretrči manje od tri stotine metara. Kad je stigao u sjenu štaglja, kočija je već stajala pred poštanskom postajom i upravo su mijenjali zapregu.

Chuck je duboko disao, kako bi povratio dah koji je ubrzao prilikom trčanja.

Na drugoj strani štaglja bilo je nekoliko drva uz koje su bili privezani osedlani konji. Polagano je

prišao i pomno pogledao životinje. To su bili vrlo vrijedni konji. Nije dan nije vrijedio manje od dvije stotine dolara.

Svi su bili žigosani istim znakom. Bilo je to C u krugu.

– Carpenter? – upitao se polutiho Chuck.

Požuri.

Obišao je štagalj i opet ugledao kočiju. Putnici su sišli da bi protegnuli noge. Jedan čovjek je nadgledavao čovjeka s postaje i njegovog pomoćnika, a druga su dvojica držala pred revolverima vozara, njegovog pratioca i putnike.

Onda jedan glas oštro upita:

– Dakle, tko je taj? Hajde! Tko je od vas George Glendale?

U obzir su došla samo tri muška putnika. Jedan od njih je odmah otpadao, jer je bio vrlo star i prestar za Corinnu, a ni tjelesno nije bio tip koji bi njoj pristajao. Bili bi vrlo nejednak par.

Druga dvojica nikako nisu shvaćala što sve to znači. Jedan od njih djelovao je poput elegantnog kockara. Mogao bi biti i bivši oficir koji poslije rata nije mogao naći pravo mjesto u društvu. Drugi od te dvojice mogao je biti rančer.

Chuck Starret nije više oklijevao. Izide iz sjene koja ga je dotad skrivala, sa spremnim revolverom u ruci.

– Evo me, mladići – reče mirnim glasom. – E, morali biste se pametnije ponašati ako me želite uhvatiti na spavanju. Ta zar mislite da imate posla s početnikom? Hej, polako! Odmah ću pucati!

Netko se od njih namjeravao pomaknuti, ali je pod prijetnjom revolvera zastao u pola pokreta.

Chuck dovikne:

– Corinna, poznaješ te momke?

– Ne – odgovori ona brzo – ali oni žele tebe, George!

Osmjehnuo se. Bijeli zubi bljesnu. To se moglo dobro vidjeti pri svjetlosti svjetiljaka.

Jedan od momaka odjednom reče:

– Ovo nije nikakav prepad. Da smo to željeli, sve bismo učinili mnogo spretnije. Naša je zadaća samo to da vas ovdje zaustavimo. Jedan od nas je već na putu po Carpenteru. Oni žele s vama razgovarati. Ovdje, pred granicom njihovih imanja, na ničijoj zemlji. Vi treba da se ovdje iskrcate i da ih pričekate. To je sve. Tko nam može zamjeriti što smo iz opreza izvukli revolvere i držimo ih spremne? Od Rustyja Kida smo čuli da George Glendale najprije puca, a tek onda postavlja pitanja.

Momak stavi revolver u korice, podigne ruke i okrene se. Pri tome se nasmijuljio kao mangup koji je ispričao dobar vic.

Njegovi su drugovi slijedili njegov primjer.

Čovjek koji je držao na oku ljude iz postaje, glasno reče:

– Nemojte sada poludjeti. Samo mirno ili ćemo sve raznijeti.

Napetost koja je vladala malo popusti. Ljudi su bijesno kleli, ali s vidljivim olakšanjem. Ono što je dotad izgledalo kao neki pljačkaški napad, nije više djelovao tako strašno.

Chuck Starret, koji je imao vremena da o svemu razmisli, odjednom reče.

– Čekat ćemo.

Opazi Corinninu žestoku kretnju rukom. Kao da se namjeravala pobuniti. Onda mu pride dugim koracima.

– E pa – reče – shvaćam da bi želio sve otkriti. To je tvoje pravo. I ja bih žarko željela saznati da li je Rusty Kid Carpenter htio sam sve

srediti ili iza njega stoji čitav klan Dakle, dobro. Pričekajmo.

IV

Starrer je prvi zapazio konjanike, zatim su ih ugledala i ona trojica. Nisu više švrljali okolo nego su čekali, vidljivo napeti. Dovedi su svoje konje do štaglja i pritegli im kolane.

Chuck Starret je naučio da ljude procjenjuje prema tome kako jašu. Pri donošenju suda vrlo rijetko se prevario.

Vidio je trojicu jahača kako dovode svoje konje i otprve spoznao da ta trojica Carpenterovih sve rade na grubi način.

U klanu Carpenterovih vjerojatno ima samo savijanja i lomljenja. Sve je ili toplo ili hladno. Oni ljude vjerojatno dijele samo na prijatelje i neprijatelje. Usprkos tome očito nisu bili dorasli Kingu Shermanu.

Kakav je čovjek morao biti Corinnin otac, upita se Chuck, kad je zaključio da su ovi jahači koji dolaze dostojni pažnje. Sjedokosi Jake Carpenter djelovao je poputiskusne pume. Njegovi nećaci dva plavokosa i svijetlooka momka, bili su hladnokrvni Teksašani. Lica su im krasile bradice koje su jedva pokrivale brade.

Dojahali su posve blizu, zauzdali su konje i zagledali se u Chucka i Corinnu.

– Dakle – reče jedan od njih – tako izgleda hombre koji nam je prije sedam godina oteo lijepu Corinnu. Čak da King nije mogao ništa protiv toga. Halo, lijepa Corinna! Kako si?

– Haj – odvrati mu ona hladno.

– Kako si ti, Sid? Tko je od vas

poslao ludoga Rustyja Kida u Mesa Chip da pokuša ubiti mog muža? Tko je to bio? Ti, Frank ili vaš ujak?

Njen je glas šibao poput biča. Chuck ju je vrlo dobro shvaćao. Nije smjela priznati da je njezin muž George mrtav. Mora tvrditi da dvostruki pokušaj nije uspio. U njezinom se glasu osjećala strahovita mržnja. Drugačije nije ni moglo biti.

Ništa nisu odgovorili. Kao da su najprije htjeli provjeriti, onjušiti, opipati što se dogodilo i kako.

Chuck osjeti kako iz njih izbija snažna želja da shvate. Znao je da je to onaj oštri, gotovo životinjski nagon u tim ljudima, u toj trojici nasilnika. Otrpve je shvatio koliko su divlji.

To što su imali bijelu boju lica i odijela civiliziranih ljudi bila je samo vanjšтина. U nutрини su bili divlji poput divljih mustanga.

I braća Sackerty, koje je sreo u Mesa Chipu, pripadala su toj vrsti, no Carpenteri su vjerojatno još divljiji. To pak znači da će se rukovoditi samo vlastitim željama, porivima i nagonima.

Ti su divljaci vrlo opasni. Takvi ljudi često i ne shvaćaju što je dobro a što je zlo. A ako dobro nisu nikada ni upoznali, ne mogu to razlikovati ni shvatiti razliku.

— Prijedimo odmah na stvar — odjednom reče sjedokosi Jake Carpenter grubim glasom i sjaše.

Chuck se brzo pokrene. Bila je to lagana kretnja, vrlo slična vučjoj. Vuka koji se dotad mirno sunčao na suncu i kao misao brzo ustao kako bi bio spreman na sve.

Povukao se do zida postaje i ruku primakao dršci revólvera. Trojica su Carpentera sjahala istodobno. Oba su nećaka slijedila ujakov primjer.

Tako su izgubili dragocjeni trenutak.

Znatiželjno su gledali u Chucka, za kojega su vjerovali da je George Glendale.

Tada progovori onaj kojega je Corinna oslovila »Sid«.

— Baš tako brz s tim topom ne bi mogao biti, zar ne? No ako baš želi, možemo se osvjedočiti! Što kažeš na to, Jake?

Stari Carpenter zaniječe glavom. Njegovo lice kao da je bilo isklesano iz tamna drveta.

— On će se već urazumiti — promrmlja — kada mu sve dobro objasnimo. Ne želimo započeti time što ćemo Corinnu načiniti udovicom, kako bi je netko od vas uzeo za ženu. Ne, najprije ćemo pokušati urazumiti ovoga momka. Dakle, sjednimo i prijateljski o svemu raspravimo.

Pokazao je obje ruke na indijanski način i stavio ih na stol. Nećaci odmah urade isto.

Ostala trojica jahača koja su došla s Carpenterima ostala su ispred štaglja, kraj svojih konja.

Ljudi iz postaje... šef postaje, njegova žena i pomoćnik... pojave se kod korala. Izišli su iz kuće na stražnja vrata i sada su se počeli baviti konjima u oboru kao da na ovom svijetu nema nikakvog drugog posla za njih. Jasno je bilo da žele biti što dalje od Carpenterovih. Time su pokazali da ništa ne čuju i ne vide, da ne žele čuti ni vidjeti ništa od onoga što će se zbiti.

Starret je ostao naslonjen na zid, ali je postao još oprezniji.

Corinna sjedne na klupu.

— Ta vi ste ludi! — reče ona Carpenterima. — Ja da se udam za jednoga od vas? Uvijek ste bili divljaci. To ste i sada.

Samo su se nakesili na njezine

riječi. Nisu se naljutili. Onda Jacke Carpenter podigne ruku i zaprijeti.

— Oprezno, djevojko! Želimo razumno porazgovarati a ne međusobno se vrijeđati. Sada prijedimo na stvar.

Oštro je pogledao Starreta, pa mu dobacio:

— Slušaj, hombre! Kad si prije sedam godina odveo Corinnu, to nam je odgovaralo. Bili smo zadovoljni što King Sherman neće imati unuka po svoj volji i što je ostao još usamljeniji kao kralj nad velikim prostranstvima, ljudima i stadima. Tada nam je to odgovaralo. Mislili smo da će njegova oholost splasnuti. Pa, kakvog bi smisla imalo da se i dalje bori za tako veliko bogatstvo? Kćerka mu je pobjegla s jednim kockarom i pustolovom. Zašto bi i dalje proširivao carstvo koje će poslije njegove smrti i tako propasti, zar ne?

Jack Carpenter ušuti. Naslonio se na stolac i prekrizio ruke preko metalne kopče na remenu što mu je opasavao trbuh. Počeo je okretati palčeve kao čovjek koji je načeo svoju omiljenu temu i želi je nastaviti, ali mu je pogled ostao oštar.

Metalnosive oči bile su mu malo iskošene. Taj čovjek, pomisli Chuck, vjerojatno ima u sebi četvrtinu ili osminu indijanske krvi. Oči su to odavale.

— Moramo sve razmotriti od početka — progovori ponovo. — King Sherman i braća Carpenter došli su u ovaj kraj gotovo u isto vrijeme. Moj brat Buck je bio stariji od mene, otprilike istih godina kao Sherman. Bio mu je, vjerojatno, dorastao u svakom pogledu, ali imao je nesreću što je tada Sherman imao dovoljno ljudi: Sherman je znao kako valja postupati s opasnim čovjekom koji bi mu jed-

nom možda mogao oduzeti mjesto glavnoga u tom kraju. Jednoga dana moj brat Buck, otac ove dvojice vrijednih mladića, jahao je konja koji je utekao kaubojima s ranča Sherman i dolutao k nama. Sherman je prepoznao životinju i odlučio Bucka objesiti kao konjokradicu. To je bilo u njegovom, veličanstvenom stilu. Oduzeo je nama, Carpenterima jedinog čovjeka koji je bio njemu dorastao. Ja sam tada bio vrlo mlad, a imao sam i pune ruke posla da od mališana načinim prave ljude. Mi, Carpenteri, nikako nismo mogli nadoknaditi taj veliki gubitak ni Shermanovu prednost.

Opet je ušutio.

Chuck Starret sada je već mnogo bolje razumio Jakea Carpentera. Taj je čovjek uvijek živio u sjeni starijeg i snažnijeg brata. A onda je tog brata jedan drugi, još veći, tvrdi i bezobzirniji čovjek počistio pred sobom u borbi za zemlju, goveda i moć.

Jake Carpenter nije otišao nekamo i počeo iz početka, jer je želio ostati ovdje, makar u sjeni Kinga Shermana, i pričekati svoju šansu.

Cijelo vrijeme dok je čekao na to, on i klan Carpentera, neprekidno su proganjani i potiskivani, izazivani i ponižavani. Njihova mržnja i neprijateljstvo prema Kingu Shermanu postajali su dublji i postojaniji. Ta ih je mržnja činila sve više divljima i podržavala da žive od te mržnje i za nju.

Tada je King Sherman umro.

Nisu ga ubili niti su mogli potkopati njegovu moć. Pa ipak, više ga nije bilo.

Sada su htjeli vladati na njegovom mjestu i umjesto njega.

Jake Carpenter je u svemu osporavao pravo Kingu Shermanu i

ostao je na putu, uspravan, Shermana više nema. E, sada su htjeli preuzeti njegovo mjesto.

Starret je shvatio sve što se događa u glavama ovih ljudi dok je Jake Carpenter u stanci očito tražio riječi kojima bi izrazio sve što je želio reći, još jasnije i uvjerljivije.

I Chuck je htio nešto reći, ali mu prave riječi naprosto nisu došle na um.

Onda Jake Carpenter ponovo progovori, još žustrije i oštrije. Ono što su glas i riječi u tog čovjeka pokušavale sakriti, oči nisu uspijevale. U tim je očima bilo nešto što je odavalo unutrašnje, najdublje raspoloženje.

– Sherman nam je ostao nešto dužan – reče. – Duguje nam to od onoga dana kada je objesio mogega brata, a taj se dug iz godine u godinu povećavao s kamatama. Sada to nasljednici moraju platiti. Zar ima što lošega u tome, George Glendale?

To je već bilo vrlo određeno pitanje.

– Kako ste naumili to naplatiti? – odgovori Chuck Starret protupitanjem, ne manje određeno.

Jake Carpenter zakima glavom.

– Želimo vidjeti da ste voljni – reče oporim glasom – nadoknadi štetu koju nam je nanio King Sherman. Tada je Sherman zaustavio razvijanje bratstva Carpenterovih. Osakatio ga je jednim linčom i time osudio da samo životari u njegovoj sjeni. Prokletstvo, vi ste nam mnogo toga dužni! Zar to ne uvidate?

Dok je govorio, njegovi su se bratučedi nagnuli naprijed. Dosad su bili naslonjeni. Oči su im gorjele.

– A što ste vi nama dužni za dvostruki pokušaj umorstva, koji

je izveo Rusty Kid? – britko odvratiti Corinna.

Jake Carpenter ponovo podiže obje ruke na indijanski način i pokaže dlanove.

– Rusty Kid je najsiromašniji među Carpenterima – odgovori ozbiljno. – Kad je njegovog oca objesio jedan nadobudni momak, njegova je majka doživjela teški šok. Kid se rodio prerano, mnogo prije nego što je bilo vrijeme. Čudo je što je ostao živ. U usporedbi s braćom Rusty Kid je uvijek ostao dječarac. I, eto, on je jednim udarcem htio učiniti nešto što bi nama svima riješilo sve probleme. Htio je okolnosti okrenuti u našu korist i želio je to sve sam ostvariti.

– Sada će vjerojatno ostati bez šake. Ti si ga osakatio, Glendale – doda jedan od starčevih nećaka.

– Zar sam trebao dopustiti da me ubije? – upita Starret otegnutim glasom.

Na to mu nisu odgovorili. Samo su ga netremice promatrali prodornim pogledima. Chuck osjeti kako iz njih struji pritajena divljina. To što uopće tu s njima raspravljaju vjerojatno je samo Jakeov hir.

Nekoliko puta teško uzdahnuvši, starac nastavi:

– Mi ćemo preuzeti sve što je pripadalo Kingu Shermanu. SVE! Cijelu zemlju na pedeset milja uokrug. To je pripadalo njemu kao glava ili srce. Sve je to bilo tako usko s njim povezano i tako čvrsto u njegovu vlasništvu da je postalo identično s Kingom Shermanom. E, odsad će to biti vlasništvo Carpenterovih.

Okrenuo se prema Starretu.

– Ti si nam na putu, George Glendale. Razumiješ li? U Spanish Bitu imamo suca koji će razvrći vaš brak čim postane nedvojbeno

da si napustio Corinnu. A onda će Corinna biti slobodna za jednoga od mojih mladića. Možeš čak birati, djevojko, između Sida i Franka!

Pogledao je mladu ženu.

— To je vrlo jednostavno, zar ne? Corinna, želiš li sačuvati svoj i njegov život, bolje da poslušas. Uostalom, u Carpenterovih su žene uvijek morale slušati i ti ćeš se na to naviknuti. Jesi li shvatila?

Corinna je zanijemila. Nije odavala što misli ili osjeća, ali se u njezinom pogledu mogla pročitati nevjerica. Ona jednostavno nije mogla povjerovati u to što je upravo čula.

Chuck Starret je, međutim, sve vrlo dobro shvatio.

Carpenteri su divljaci. Zato se ponašaju, misle i osjećaju poput divljaka. A kad je tako, zahtjev Jakea Carpentera nije se činio ni tako ludim.

King Sherman je dvadeset godina potiskivao i pobjeđivao Carpenterove, držao ih u pokornosti, proganjao i izazivao kao što to čine Apaši. Sve su to izdržali. Posljednjim trunom ponosa izdržali su da ih ne protjera dalje od svojih granica i ostali su u njegovoj sjeni. Živeći tako, oni su podivljali. I dalje misle i osjećaju na taj način.

— Što će biti ako ne poslušas? — upita nekom tugaljivom veselošću.

Jake Carpenter pljesne rukama. Zazvučalo je to kao sudaranje dviju dasaka.

— Onda ćeš uskoro biti mrtav, mladiću — odgovori ozbiljno. — Moj nećak se može oženiti i udovicom, ali ne bismo to željeli učiniti iz poštovanja prema jednoj budućoj Carpenterovoj. Samo tome možeš zahvaliti što ti pružamo priliku da nestaneš. Corinnu ćemo odmah povesti sobom.

U jednom trenutku Chuck pomisli da sve to sanja, da je sve to samo nemogući san, no znao je da je to ipak sušta zbilja.

Ovo je krajnji jugozapad. Ovdje još vlada srednji vijek. Sada je na mjesto nekog mrtvog kralja, kojeg je vlastita kćerka napustila i koji je od svog ranča načinio idol kojem je posvetio cijeli život, došla divlja horda.

Načas Starret pomisli kako je bolje da poslušas. Bilo bi tako lako sjesti na konja i odjahati. Tada bi izmakao paklu u koji će se uvaliti ako ostane.

Pogleda Corinnu, koja je sjedila pored njega na klupi. Okrenula je glavu i pogledala ga.

Chuck osjeti kako u njemu raste ponos i jača osjećaj koji ga je nagodio da se uvijek ponovo dokazuje.

— Možete se čistiti odavde! — reče. — Odlazite!

Ustali su zajedno, kao da slušaju nečiju zapovijed, a Frank Carpenter prosiće:

— Najbolje bi bilo da ga odmah ovdje ubijemo! Ja ću to obaviti. On nije ni izbliza tako dobar s koltom kao bilo koji od nas.

Svi su se malo pognuli. Sada su još više bili nalik divljim životinjama. Napetost prekine Jake Carpenter, kojega je njegov oštar i istančani instinkt upozorio na opasnost.

— Ostavimo mu vremena da razmisli. Osjeća se izazvan, a vidi se da je ponosan. Moramo pustiti da razmisli.

Pokazao je prema jugozapadu i nastavio:

— Tamo, na potoku sedam milja odavde, počinje Spanish Bit County. Sada je to zemlja Carpenterovih. Sve je tamo od našega bratstva. Predradnici Kinga Shermana su mrtvi ili su pobjegli na

vrijeme. Ljudi su mu se razbježali na sve strane svijeta ili su prešli k nama. Mi smo nasljednici.

Okrenuo se ponovo prema Starretu.

— George Glendale, mučneš li samo malo glavom, nestat ćeš poput psa litalice koji je slučajno nabasao na vučje leglo. Zaboga, ti hrabro dolaziš s Corinnom! — Pogleda mladu ženu. — Mi ćemo te, Corinna, odvesti kući. Bez njega! Hoćeš li se ovdje boriti za nju, Glendale?

Pitanje je tek tako izlanuto. Chuck pogleda mimo njih, na ona tri jahača koja su stajala kod štaglja i samo čekala na neki znak. Sasvim sigurno će se umiješati u sve što se tu započne. Dovoljno im je samo nekoliko sekundi da izvuku puške iz navlaka na sedlima. Tada bi mogli pucati po cijelom dvorištu.

Starret je i dalje oklijevao. Da gurne Corinnu u kuću i onda se, zajedno s njom, odande brani? Ne, taj bi pokušaj bio vrlo glup. Tako ne bi mogao izići na kraj s Carpenterovima.

Razmislivši, zaključio kako ne smije dopustiti da se stvar sada rješava borbom. Ova su trojica Carpenterovih vjerojatno opasnija od braće Sackerty. A i ta su ga braća Sackerty s nešto malo više sreće mogli ubiti.

Čak ni čovjek poput Chucka Starreta ne može proći neozlijeđen kad se uhvati ukoštac s takva tri revolveraša.

Corinna ustane.

— Vi ste, Carpenterovi, pošasavili! — vikne. — To što namjeravate je otmica! Vi moga muža otjerati kao psa, a onda...

— Za našu je svrhu najjednostavnije da od tebe načinimo jednu od Carpenterovih. Tvoj će muž biti

Sid ili Frank, a nama će biti lakše. Jer jednom, možda kroz deset ili više godina, zakoni Carpenterovih morat će se podvrgnuti pravim zakonima.

Stari Carpenter zakima glavom pa nastavi:

— To će biti dobro, jer će taj zakon štititi naša imanja kad ih čvrsto prisvojimo i utvrdimo našu vlast nad njima. Zar ima što čvršće od toga da se jedina nasljednica Shermana uda za jednoga Carpentera i njemu da sva ovlaštenja? Sve će tada postati od Carpenterovih. Samo od Carpenterovih! Čak i ti Corinna! Najpametnije bi bilo kad bi odmah prihvatila naš prijedlog. Tada te nećemo morati krotiti kao divljeg konja.

Nije mogla vjerovati da dobro čuje. U očima joj se pojavi užasan strah. Ma kako bila zamišljala taj klan Carpenterovih, on se sada pokazao još mnogo primitivnijim. Međutim, tome nije bio kriv njezin otac.

Dok je King živio, u ovom je kraju njegova volja bila zakon. Sada su Carpenterovi stupili na njegovo mjesto. A bili su strahovito primitivni. Teško bi se to moglo opisati drugačije nego da su sirovi. Jednostavno su DIVLJI!

I svojim prefinjenim nagonom pustolovke Corinna je osjetila opasnost koja je lebdjela u zraku. Osjeti da prema njoj i Chucku struji val nasilja.

Pogleda Chucka i on u njezinim očima opazi prijekor. Nije mu trebala riječima reći da je bilo pogrešno što su ovdje čekali Carpenterove kako bi s njima razgovarali.

Carpenterovi žele mnogo više od razgovora. Oni su htjeli izvršiti pritisak koji je sada dosegnuo nepodnošljivu jačinu.

Corinna je bila zdvojna. U Mesa Chipu njenog su muža u tamnom dvorištu napali i tako teško ranili da je umro od rana. Nakon toga oslonila se na pomoć Chucka Starreta. On je naišao kao da ga je sudbina poslala. Sada je uvidjela da Chuck Starret nije dorastao ovim okolnostima. Carpenterovi su mnogo jači od njega. Oni sve drže u ruci. Znači, ako želi sačuvati nešto od nasljedja, morat će se pokoriti.

Vjerojatno je to bio Rusty Kid koji je nasmrt ranio Georgea, pomisli. Dakle, ipak ju je jedan Carpenter učinio udovicom. Čitava ta igra mačke i miša bila je beskorisna. Kakve li koristi od toga što ovi ljudi vjeruju da je Chuck Starret George Glendale? Ne, to više nema nikakva smisla.

U Chuckovim je očima pročitala da će se pokoriti tim divljacima. Starretu je ostao jednostavan izbor: boriti se ili poslušati.

Carpenterovi se, očito, nisu plašili borbe. Nisu znali ni za strah pred smrću. U tom im je pogledu nešto nedostajalo, nešto tako značajno da taj nedostatak nisu ni osjećali niti su ga bili svjesni.

Svako se živo biće plaši smrti, ali Carpenterovi ne. To je Chuck odmah osjetio, a sada je to osjetila i Corinna.

– Dakle, dobro – reče mlada žena Chucku. – Odlazi onda, George! Imaju te u stupici zato što si vjerovao da oni žele s nama samo razgovarati. Jednom Carpenteru ne smiješ nikada vjerovati. Jesi li bar to shvatio?

– Jesam – odgovori potišteno.

Okrenuo se prema Jakeu Carpenteru i promrmljao:

– Potreban mi je konj.

Oči su mu se stisnule i na njemu se nije moglo opaziti što osjeća.

– Uzmi jednoga od onih tamo! Jedan od nas će i tako krenuti kočijom s Corinnom. Uzmi jednog od naših konja zajedno sa sedlom. Nismo mi tako uskogrudni. I mi možemo biti plemeniti ako se ona pokori i uistinu bude na našoj strani. Dakle kreni, hombre! No, bez oprostaja! Jednostavno otidi do konja, uzjaši i nestani! Možeš jahati kamo god želiš, ali nikada nemoj dojahati na Spanish Bit!

Starret sagne glavu i zagleda se u noge. Onda napusti verandu a da nije podigao glavu i krene prema prvom od osedlanih konja.

Tu je načas oklijevao, onda uzjaše.

Jake Carpenter mu dovikne:

– Moji će te jahači otpratiti dio puta. Tek tako, iz prijateljstva. I ne vraćaj se nikada više, hombre! Neka ti bude jasno, ovo: sada bijesan napuštaš svoju ženu jer joj ne želiš pomoći da vodi ranč. Ona će se zbog toga odmah razvesti od tebe. Zato odlazi zauvijek!

Starret s konja pogleda sve na verandi i kimne Jakeu Carpenteru, pa Corinni.

Toga časa ona osjeti da Chuck neće sve napustiti i nestati. Na tren je uhvatila njegov pogled, koji je djelovao poput vučjega.

Onda se okrenuo i odjahao.

Jake Carpenter mahne rukom onoj trojici jahača pa side s verande. Ne zato da bi uzjahao kao Starret, nego zato da bi sa svojim momcima porazgovarao malo po-dalje, kako ga nitko ne bi mogao čuti.

Sid i Frank Carpenter zurili su netremice u Corinnu. Onda je Sid upita:

– Za kojeg ćeš se od nas dvojice odlučiti, Corinna?

Mlada žena se svladavala. Opet je postala hladnokrvna pustolovka

koja se s kockom provlačila kroz život.

— Možda ću najprije iskušati koji je od vas dvojice vredniji — promrmlja kroz stisnute usne, pa nastavi: — U vas mi ne može biti gore nego da su me ugrabili Apaši. Međutim, ja mogu čovjeku pružiti raj na zemlji ako to poželim. Razmislite dobro o tome.

Nacerili su se, a onda se oglasi Frank:

— Primjećuješ li što, brate? Djevojka nas želi nahuškati jednoga na drugog. E, mislim da će biti najbolje ako o njoj odlučimo kockom, kao za nekog konja. Sjeti se, Sid, da žene u Carpenterovih nikada nisu imale veliku ulogu. Tako bi trebalo i ostati, zar ne, brate?

Sid kimne ali tek poslije kraćeg oklijevanja.

Samo je Corinna opazila sjaj u njegovim očima.

V

Dan je bio strahovito vruć. Chuck Starret je jahao prema ju-goistoku, pa skrenuo među brežuljke. Trideset ili četrdeset milja južnije trebalo bi da leži El Paso. Šezdesetak milja istočnije od El Pasa uzdiže se El Kapitan, vrh planine. To se brdo vidi na dva dana jahanja uokrug.

Kad se osvrnuo, vidio je kako za njim jašu ona tri Carpenterova momka. Slijedili su ga miljama, ali su se držali izvan dometa puške ili revolvera.

Nekoliko je puta pokušao s njima upriličiti jahačko natjecanje. Nije im umakao, jer su jahali prvorazredne konje, a sigurno su bili dovoljnoiskusni da slijede određeni trag. Tu je trojicu stari Carpenter brižljivo odabrao.

Chuck je neprekidno razmišljao o tome imaju li nalog da ga prate cijeli dan ili da ga, kad dovoljno odmakne, jednostavno ubiju tako da slučaj s Corinnom bude okončan.

Da bi dobio odgovor na to pitanje još je jednom dobro razmislio o Jakeu Carpenteru. U sjećanju je još jednom prošao sve pojedinosti, svaki pokret, svaki mig i izraz očiju koje su bile položene tako koso kao u Indijanca.

Odjednom postane siguran da zna kakav su zadatak dobili momci koji su mu za petama i kiselose osmjehnuo. Još prije mraka ugleda u sumračju jedne doline neka svjetla.

Na zapadu oblaci su još crvenjeli, no preko planinskih lanaca na istoku već se polagano spuštala plava tama noći.

U dolini su zasvjetlucala prva svjetla. Zazvonilo je i zvono. Bilo je to više udaranje, jer je zvono bilo maleno.

Siromašno mjestasce Santa Maria bilo je nalik mnogima koja su osnovali još Španjolci. I ovdje su vjerojatno najprije osnovali misiju, kako bi stanovnike preobratili na kršćanstvo.

Poslije je sve ovdje postalo meksičko, zatim teksaško, sve dok je Teksas postao jedna od država Unije.

Sve se mijenjalo, ali su ljudi ostajali isti. U ovim je mjestima uvijek postojala krčma u kojoj se moglo dobiti španjolsko vino, iz vinograda što su ih svojedobno španjolski hidalgi posadili u ovim brdima, iste kao kod kuće u Španjolskoj.

Dok je jahao prema svjetlima, Chuck Starret je znao da se obasjan njima odlično ocrtava. Jahači iza njega malo su mu se približili i

sada su ga vidjeli pred sobom kao jasnu siluetu.

Chuck bijaše i umoran i gladan. U njemu je rastao hladni i nemilosrdni bijes.

Ukrali su mu Corinnu tek tako, ispred nosa. Morao je uzmaknuti jer nije smio ništa riskirati. Njihova je premoć bila prevelika.

Ipak je rezultat svega bilo to što je sada bio siguran da ima posla s divljacima koji ne znaju ni za kakvu milost.

Put prema mjestu prolazio je između stijena i drveća i Chuck to iskoristi. Skoči s konja i, pošto je uzde omotao oko jabuke na sedlu, pljesnu životinju po sapima.

Konj otkasa dalje, a Starret se vrati dio puta natrag, u tamu što su je tvorile krošnje i veće stijene.

Više se nije ocrtavao prema svjetlima iz mjesta.

Čekao je, nepomičan i tih.

Jahači se približe, ali odjednom zastanu.

Chuck je znao da osluškuju kako bi čuli topot njegova konja. I čuli su ga, jer je konj nastavio dalje. Tlo je bilo kamenito, pa se čulo lupanje jedne olabavljene potkove.

Jedan od jahača vikne:

– Konj kaska drugačije, Sam! Pazite!

No, već se javio i Starret:

– Pridite, momci, pa da jednom to završimo!

Zastali su i tako stajali nekoliko sekundi. Onda počnu sočno kleti.

Shvatili su da ih je prozreo i da će se boriti. Načas su bili zbunjeni, ne vjerujući svojim očima i ušima da su nasamareni, ali su se vrlo brzo snašli.

Nisu mogli dobro čuti odakle je dopro glas, no možda su ugledali njegovu siluetu među drvećem. Sagnuli su se nad konje, tako da su im glave i vratovi životinja služili

kao zaklon. Onda obodu konje i izvuku revolvere.

Konji zanište i propnu se, jer su ih žestoko mamuznuli. Jahači u hipu počnu pucati.

Bila je to dobro uvježbana trojka. Nisu se morali dogovarati. Ti su se momci vjerojatno već istakli hrabrošću. Namjera im je bila da u naletu svrše s protivnikom.

Pošto su cijeli dan jahali za protivnikom i oklijevali, ovo im je došlo kao olakšanje jer im se divljač sama suprotstavila.

Chuck Starret se iznenadio. Vidio je plamice iz protivnikovih revolvera i znao je da ga frontalno napadaju zato što ga još potcjenjuju.

Njegov kolt zapuca. Refleksi su mu bili brži od misli.

Jedan konj skrene i nastavi juriti u mrak. Jahač pogoden metkom klizne iz sedla, ali ostane jednom nogom zakačen za stremen. Dok ga je konj vukao, on je urlao od boli i straha.

Druga dva konja posrnu.

Jedan od jahača preleti konju preko glave i padne pred Chuckove noge.

Starret se sagne, ali vidje da je čovjek mrtav. Brzo se odmakne i očima potraži trećeg protivnika. Začuvši stenjanje, polagano se sagnut približavao konju.

Životinja je ležala na jednoj strani, a čovjek pored nje, pokušavajući iz navlake na sedlu izvući pušku. Uzalud, jer se konj srušio baš na tu stranu. Čovjek je vjerojatno bio ranjen i izgubio kolt.

Bio je to tvrdoglav momak, a pokazao je i kako malo razmišlja o tome u kakvom se teškom položaju našao kad je pokušavao izvući pušku ispod palog konja.

– Ostavi se toga! – reče mu Starret mirnim glasom.

Sjetio se da u revolveru ima samo još jedan metak. Pucao je nagoniski, ne razmišljajući, ali je točno znao koliko je puta pucao.

Imao je još jedan metak,

Čovjek se ukoči. Klečao je pokraj konja i zurio prema Starretu. Chuck mu je sada bio tako blizu da ga je mogao dotaknuti revolverom.

— Zar vam je stari ludak dao takav nalog? — upita Starret suho protivnika.

U njegovu je glasu bilo nečega što je momka natjeralo da počne kleti, poput nekoga tko se prepusta sudbini ali ima još dovoljno hrabrosti da protivniku pljune u lice.

— Pa što si očekivao? — odgovori protupitanjem. — Zar si mislio da će stari Jake tek tako dopustiti da odeš? Nije želio izazvati ljepoticu protiv Carpenterovih više nego što je već učinio. Inače bi te već tamo ubio svojom rukom. A sada ne premišljaj nego pucaj! Hajde, što čekaš? Valjda ne misliš da ću te moliti za milost? Završi već jednom sa mnom i idi do vraga!

Poslije dugog vremena Chuck Starret se uplašio ovoga divljaka. U hipu je shvatio da su vjerojatno svi Carpenterovi jahači takvi. Tko jaše za Carpenterove morao je biti neprijatelj Kinga Shermana. Sherman je protivnike ganjao kao divlje vukove, pa su se oni i ponašali poput vukova.

To je jedino objašnjenje. Carpenterovi nisu ni mogli unajmiti drugačije jahače.

Chuck Starret je tako stajao nekoliko sekundi. Tek je sada opazio da je ostao gotovo bez daha jer se kretao munjevito. Uspio je izmaknuti napadu jahača i njihovim mecima.

Poslije kraće stanke oporim glasom reče čovjeku:

— Idi Carpenterovima i reci im da ću doći i sve ih srediti, trajalo to mjesecima ili godinama. Reci im i to neka oslobode Corinnu i neka se povuku tamo gdje su živjeli dok je King Sherman bio živ. To im kaži! Oni su započeli ovaj rat, pa će ga imati.

Momak ne reče ni riječi, ali polaganost ustane.

Starret iz džepa izvuče šibicu, na noktu je upali, pa osvijetli protivnikovo lice.

— Tebe ću i za sto godina prepoznati — reče muklo. — Kad preneš moju poruku Carpenterovima, bit će najpametnije da nestaneš iz ovoga kraja. Ako te još jednom sretnem, ubit ću te.

Okrene se i udalji. Pri tome je ponovo punio kolt. Zatim pride konju na čijem je stremenu jahač još visio. Čovjek je ležao u jednom trnovitom grmu i stenjao. Starret oslobodi njegovu nogu, a momak se pokuša izvući iz trnja. Kleo je i stenjao, ali nije uspio, pa mu Starret pomogne.

Zatim pride konju i uzjaše, pa ga potjera prema mjestu iz kojeg je dopiralo svjetlo, nadajući se da će naći i svoga konja.

Sada je bio gotovo siguran da će savladati Carpenterove.

* * *

Starret je upravo završavao s večerom kad je kroz prozor ugledao krivonogoga jahača.

Pete Calhoun, mali lovac na vukove i brdske lavove, zaveže svog mršavog i visokog sivca pored dva konja što su bila svezana kraj korita s vodom, pa zveckajući mamuzama krene prema gostionici. Ude

i odmah ugleda Starreta. Zastane pred njim i pažljivo ga promotri.

Calhounovo je lice bilo izabrano, oči kose, jagodice visoke. To je lice djelovalo tako da je čovjek odmah zaboravljao njegove krive noge. Pete Calhoun je bio dobar čovjek i vrstan lovac. U njegovom se malom tijelu krilo mnogo više nego u tijelu mnogih velikim momaka. I Starret ispitujući pogleda njega.

Onda Pete Calhoun progovori:

— Ja sam uzeo na sebe Divljega Billa. Jedan je bio već mrtav, drugi pun trnja kao jež. Njegov ga je konj vukao po grmlju i trnju. Samo je jednom od te trojice donekle dobro, ali on ne može ranjenoga druga otpremiti na dva mrtva konja pa će svakako sići ovamo u mjesto.

Ušuti i sjedne na stolac naslonom okrenut naprijed. Bradu nasloni na ruke kojima je obuhvatio naslon.

— Taj mi čovjek reče da ste vi George Glendale — nastavi — koji je svojedobno pobjegao s kćerkom Kinga Shermana. Mnogo mi je toga ispričao dok je tražio kolt i dok sam ga ja malo šakljao svojim revolverom. Sada znam gotovo sve.

Chuck Starret kimne, pa donekle grubim glasom upita:

— I što sada?

— Ja sam dugo jahao za Kinga Shermana — odgovori Calhoun. — Čuvao sam njegova stada od kradljivaca, puma i vukova, ali i od odmetnika. Krotio sam i njegove divlje konje, koje smo hvatali po preriji. Volio sam staroga Kinga. Imate sreću, Glendale, što ste se na mene namjerili.

— Zar sam se namjerio?

Maleni žilavko kimne.

— Ako želite prikliještiti Carpenterove, postići ćete to samo ako

vam ja pomognem. Nitko ne poznaje imanje Carpenterovih i kraljevstvo Kinga Shermana bolje od mene. Ima na tisuće skrivenih puteljaka i kutaka, nekoliko zaboravljenih i skrivenih logora i još kojčega što samo ja znam. Haj, Glendale, oduzeli su vam Corinnu i htjeli vas ubiti kako bi Corinna ostala sama na svijetu. Međutim, čini se da su vas potcijenili. Vi se vlaški pakleno borite. Ti su momci biliiskusni borci i razumijeli su se u svaku vrstu lova. Čovječe, mislim da vi ne želite tek tako odmagliti. Imam li pravo?

Chuck pusti maloga Petea neka neko vrijeme čeka odgovor. Onda reče:

— Mogao bi mi trebati ortak koji se snalazi u ovom krajevima, ali mogao bi pri tome izgubiti skalp, amigo.

Pete Calhoun se duboko nakloni.

— Neki od mojih prijatelja već su ga izgubili — promrmlja. — Pošto je King umro, nekim se mojim prijateljima baš to dogodilo. Oni su bili jezgro Shermanovih jahača. Kad su oni poginuli, sve se raspalo. Poslije Kingove smrti Carpenteri su djelovali prema određenom planu. Udarili su i prije nego što je Sherman bio pokopan. U nas ništa nije bilo spremno. U logore na pašnjake tek je stigla vijest o Shermanovoj smrti, no Carpenteri su već znali za to i djelovali su munjevito. I tebi se isto to dogodilo, zar ne? — Pogleda sugovornika. — Zar je možda Corinna otišla dragovoljno s njima na glavni ranč?

— Ne, nije — odgovori iznenađeni Starret.

Chuck još jednom dobro pogleda čovječuljka iz kojčega su zračili iskustvo i odlučnost i zaključio: taj čovjek mrzi Carpenterove.

Vjerojatno zato što su Carpenterovi pobili nekoliko njegovih prijatelja. I zato što mu se čini poput izdaje da Carpenterovi preuzmu veliko imanje Kinga Shermana.

— E, dobro — reče Chuck Starret. — Želio bih Carpenterove srediti jednog za drugim, ako je moguće. To su divljaci. Oni su zlo za svaku zemlju. I što dalje budu djelovali a da ih nitko ne zaustavi, bit će sve gori. Znam takvu vrstu ljudi. Da pokušamo, gospodine?

— Ja sam Pete Calhoun — predstavi se čovječuljak, pa počne objašnjavati: — Prije sedam godina, kada si ti otputovao s Corinnom i onom kočijom, ja sam stajao ispred saluna »Spanish Bit«. Vidio sam te pri svjetlu fenjera. Tada si bio elegantno odjeveni kockar, koji je na proputovanju od El Pasa za Santa Fe samo svratio u Spanish Bit. Tu si ugledao lijepu Corinnu. Tada si imao bradu. Ne bih te prepoznao. Sedam godina mogu čovjeka jako promijeniti. No ti si ipak George Glendale, Corinnin muž? Znači da je točno ono što su mi ti Carpenterovi jahači ispričali?

— A tko bih inače bio? — upita Starret.

Ustane i pogleda Petea.

— Krenimo! Ako želim što bolje upoznati ovu zemlju, ne smijem potratiti ni minutu.

* * *

— Haj, Pete Calhoun, ti krivonogi majmune! — obradovano će Sid Carpenter. — Ta gdje si se skrivao od vremena kada smo mi ovdje sve preuzeli? Ti si jahao za Kinga tako vjerno da ćeš vjerojatno isto tako vjerno odjahati za njim i u pakao. Mi smo već poslali za Shermanom nekoliko njegovih

najvjernijih. Vjerojatno su se okupili oko njega. Haj, maleni!

— Malo previše pričaš, nadobudni Carpenteru — odvrati mu Calhoun. — Uvijek si bio najgrlatiji od bratije Carpenterovih. Okreni se, hombre, tu je jedan tvoj stari znanac.

Nešto u Peteovu glasu opomene Sida Carpentera. Osvrne se.

Pri posljednjim zracima popodnevnog sunca ugleda čovjeka koji je očito izišao iz stare, gotovo porušene kovačnice.

Čovjek je bio desetak koraka iza njega. U koricama mu je bio kolt.

— Haj, Glendale! — dovikne Sid Carpenter preko ramena. — Zar te ona tri momka nisu mogla srediti? Obmanuo si ih nekim trikom?

Chuck ništa ne odgovori. Samo je promatrao mladoga Carpentera. Stajao je i čekao.

A Sid Carpenter je oklijevao.

Corinnin muž, kojega su odagnali poput bijesnog psa, sada je ovdje. Poslali su za njim tri momka sa zadatkom da se on više nikada ne pojavi. Morao je nestati zauvijek, ali...

Sid shvati da su se svi grdno prevarili u Georgeu Glendaleu. To je nekoliko trenutaka poptuno zaokupilo njegove misli. Zaboga, nikada nisu čuli ništa značajno o Georgeu Glendaleu.

Očito je da je taj čovjek nešto više od kartaša i nemirnog pustolova. Drugačije ne može biti. Da nije tako sada ne bi bio živ. Taj čovjek mora da je velik i lukav vuk, koji je već mnogo puta bio u klopci ali se uvijek izvukao.

Tako razmišljajući Sid Carpenter polagano se okrene.

Znao je da mora pobijediti Glendalea ako želi spasiti ostale članove svojega klana, a i sam preživjeti. Još je malo oklijevao, a onda

duboko uzdahne i potegne kolt. Hitro je kleknuo na jedno koljeno i istodobno opalio.

Chucku je sada bilo jasno zašto su Carpenteri u tim vučjim jazbinama nadvladali sve ostale momke u divljoj hordi i što su na granicama Shermanovog carstva sačuvali svoja imanja. Svi su oni bili vrlo opasni revolveraši. Sid je to dokazao. Mladić je bio siguran da će uspjeti, ali ga tane pogodi još dok je dizao revolver. Iako je čovjek nasuprot njemu počeo potezati tek kada je on već bio u pokretu, bio je brži. Mnogo brži!

Sid Carpenter padne na oba koljena i pri tome zapuca ispred sebe u zemlju. Onda mu revolver ispadne iz ruke.

Uspio je još jednom podići glavu.

– Tko si ti, hombre? Na koga smo to mi, Carpenterovi naletjeli? – upita muklim glasom, zatim se sruši.

Chuck Starret je čekao, s koltom u ruci.

U meksičkom selu nitko i ništa se nije micalo. Čak je i Dolores ostala u krčmi, iako je voljela Sida Carpentera zato što je bio najdivljiji od svih Carpenterovih.

Pete Calhoun polagano pride.

– To se i ja pitam – reče zamišljeno. – Tko si ti, čovječe? Zoveš se George Glendale i postao si zet Kinga Shermana. Sid Carpenter je bio vraški brz, a ti si ga potukao. Nikada još nisam vidio čovjeka tako brzog na revolveru. Kako glasi tvoje ratno ime? Tko si ti za pravo?

Chuck Starret odmahne glavom i umjesto odgovora zapita:

– Koliko će trebati da Carpenterovi saznaju o ovome?

Pete Calhoun slegne uskim ramenima. Onda se ogleda. Iako se nigdje ništa nije micalo, pa čak

nigdje nije bilo ni svjetla, predosjećao je nešto i slutio.

Čak je i Chuck Starret, koji je ovdje bio stranac, osjetio nešto u zraku. Odjednom Calhoun reče:

– U svakom selu ima ljudi koji su uz Carpenterove. Uvijek je bilo tako. Vladajući ljudi svuda imaju pristalice i doušnike. Mislim da je neki jahač već na putu i ujutro će Carpenteri saznati. A onda...

Ušutio je i pucnuo jezikom. Tada nastavi:

– Onda će započeti lov! Probuđit će se i shvatiti da su pogriješili, strahovito pogriješili kada su te pustili da odjašeš od Corinne i za tobom poslali svoje momke umjesto da su sve sami završili. Vraški će brzo shvatiti da moraju doći do tvoga skalpa prije nego što ti dohvatiš njihove.

Sunce je zašlo i u tom je trenutku Sid Carpenter umro.

Oba su čovjeka i dalje nepomično stajala pored mrtvaca.

– Eh, ali ja poznajem ovu zemlju bolje od Carpenterovih – reče Pete Calhoun poslije nekog vremena. – Oni će se sami sebi činiti kao glupi psi koji su krenuli da dva vuka istodobno istjeraju iz vučjih jama s nekoliko ulaza i nekoliko izlaza. Pokazat ćemo mi njima! Naći ćemo se s njima kada će se oni tome najmanje nadati.

– Zašto ih ti tako mrziš, Pete? Samo zato što su pobili nekoliko tvojih prijatelja?

– Zato što žele i mene ubiti – odgovori čovječuljak. – Zar nisi čuo što je Sid rekao kada me ugledao? Cijelog sam života bio u lovu na divlje zvijeri, i na četvoronožne i dvonožne. Čovjek poput mene mora biti protiv Carpenterovih. To je prirodni zakon. Oni to dobro osjećaju. Sid me je htio ubiti. Hajde, krenimo!

Pošli su iza kovačnice, gdje su zavezali konje prije nego što su otišli u krčmu na večeru.

Odatle su pri zalasku sunca vidjeli Sida Carpentera kako jaše niz brežuljak u selo jer nisu jeli unutra nego na verandi.

Uzjašu i mamuznu konje. Chuck je još jahao konja Carpenterovih, a drugoga je vodio za uzdu.

Tako su nestali u noći. Svjetla u selu počela su se paliti tek tada kada je potpuno zamro topot njihovih konja.

A jedan je jahač divlje jahao, tjerajući konja kroz noć u smjeru Shermanovog ranča.

VI

Pete Calhoun je doista poznavao zemlju bolje od ijednog čovjeka u ovom kraju. Chuck Starret je to morao priznati. Pogotovo kada su zastajali, a Pete je tumačio znakove koji su pomagali da se odredi put u jednom ili drugom smjeru.

Pete mu je objašnjavao i opetovano sve opisivao.

Iako mu se glava već pušila od raznih podataka koje je saznavao, Chuck se trudio da upamti što više pojedinosti, jer je znao kako su važne pojedinosti koje bi mogle pomoći boljem snalaženju u nepoznatom kraju.

Pete ga je obavijestio i o sakrivenim logorima u kojima žive protivnici i neprijatelji Carpenterovih. Tko se prije morao skrivati pred Shermanom i njegovim jahačima, mogao je izići na vidjelo dana. Sada su ti ljudi bili prijatelji Carpenterovima. I obratno, tko je bio na Shermanovoj strani sada se moramo skrivati.

I tako u skrivenim logorima i danas žive Carpenterovi neprijate-

lji. Divlja horda kao što je klan Carpenterovih morala je sebi stvoriti neprijatelje. Jahali su tako do ponoći, primijenivši sve moguće trikove kako bi zameli tragove. Kad su bili sigurni da su svakom traagaču ostavili nekoliko nerješivih zagonetki, vratili su se na staru cestu kojom je prolazila kočija što je još za vrijeme Španjolaca vozila iz Meksika dalje prema Santa Feu, gdje se spajala s cestom prema sjeveru.

Po toj prašnjavoj cesti krenu prema Spanish Bitu.

Smijuckajući se, Pete reče:

— Tu će nas najmanje tražiti. Neće vjerovati da bismo bili ljudi i dojahali čak dovde. Pročešljat će cijeli kraj kako bi nas pronašli, ali će nas tek na kraju potražiti u gradu. Možda ćeš u Spanish Bitu uhvatiti još kojega Carpentera. Ili imaš što drugo na umu?

Pitanje je zazvučalo izazivački.

Jahali su korakom. Chuck Starret je neko vrijeme razmišljao o tom pitanju starog lisca, onda oklijevajući odgovori:

— Pa, već si rekao da su Carpenteri u lovu na moj skalp. Ja krećem za njima zato što su okrali moju ženu a mene pokušali ubiti. Da, želim uhvatiti Carpenterove prije nego što oni uhvate mene. Svida mi se i zamisao da ih čekam u Spanish Bitu dok oni mene traže posvuda izvan njega. Kako se inače ponašaju prema Carpenterovima ljudi u Spanish Bitu? I u seocetu kakvo bijaše Mescal bilo je i prijatelja i neprijatelja Carpenterovih.

Pete neodređeno mahne rukom.

— Svakako i u Spanish Bitu imaju ljude koji bi im odmah dojavili da smo ovdje. Međutim, neće nas vidjeti nitko osim prijatelja u kojih ćemo se skriti. Hajde, kre-

nimo brže, ubojico Carpenterovih...

– Nemoj me tako nazivati – prekine ga oštro Starret. – Iako si mi potreban u ovoj nepoznatoj zemlji, ne bih ti preporučio da me tako zoveš! Ne podnosim takve titule, razumiješ li? Zato pamet u glavu i pazi što govoriš!

– Da, sir! – suho odvrati Pete Calhoun.

Pojahali su malo brže, ali Chucku nikako nisu izlazile iz glave riječi toga lovca na vukove i pume.

Mržnja tog čovječuljka prema Carpenterovima ipak je pretjerana. Što je samo pravi uzrok toj mržnji? Chuck se nije zadovoljio objašnjenjem koje mu je Pete dao.

* * *

Jahali su dalje, sat za satom. Tek je sada Chuck dobio pravu predodžbu o veličini kraja u kojem je King Sherman bio vladar, a kojim sada gospodare Carpenterovi.

Spanish Bit County koja je nastala kao posjed španjolske krune darovan nekom zaslužnom hidalgu, veća je od mnogih evropskih kneževina.

Jutarnje sivilo ih je zateklo u blizini gradića. Pete Calhoun odjednom skrene sa stare ceste kojom su jahali gotovo tri sata a da nisu nikoga sreli.

Obišli su grad zavijen jutarnjom maglom i s druge strane stigli do nekih obora i zgrada i tu ujahali u neko dvorište. U dvorištu su stajala troja teška teretna kola. Sanduci, bačve, bale, napola otvorene šupe i skladišta pokazivali su da je to dvorište nekoga skladišta ili trgovine mješovitom robom što su povezani s redovnom teretnom linijom.

Iz magle iznikoše dva gorostasa.

– To sam ja – mirno će Pete Calhoun. – Uzmite konje i dobro ih sakrijte u staji.

Sjahao je, a Starret je slijedio njegov primjer.

Teškokategorijaši pridu. Nisu progovorili ni riječi. Čak i u ovoj magli vidjelo se da su blizanci, snažni i sudeći prema izgledu i prilupi. Njihovo se razmišljanje vjerojatno odvija jednim kolosijekom. No upravo takvi momci mogu biti vrlo vjerni.

Starret je to znao. Takvi se momci odlučuju za jednu stvar i ne napuštaju je tako lako.

Promatrali su ga, pa im Pete objasni.

– To je Corinnin muž. On je raznio šaku Rustyju Kidu, a Sida Carpentera je u Mescalu u poštenoj borbi revolverima pobijedio i ubio.

Kimnuše. To je djelovalo kao da odsad taj neznamac ima pravo na njihovu pomoć. Preuzeli su konje. Chuck je čak dovde doveo i trećeg konja, na kojem je dojahao u Mescalu pošto je svoga konja otjerao naprijed.

Calhoun krene prema stražnjim vratima jedne kuće, ali ne uđe na ta vrata. Uspjeli su se stubama što su izvana vodile na prvi kat i zastali pred jednim vratima.

Pete je već pružio ruku da bi otvorio vrata kadli se ona naglo otvore i na njima se pojavi čovjek. Imao je u ruci pušku sačmaricu s podrezanim cijevima i skraćenim kundakom. Držao ju je niz tijelo, ali sigurno ju je mogao munjevito dići i pucati.

Zapitao je:

– Što je, Pete?

– Pusti nas da udemo, šurjače

– kratko odgovori Pete. – Ovo je Corinnin muž, George Glendale.

Pusti nas unutra prije nego što se razdani.

Čovjek ga posluša i uvede ih u veliku, vrlo luksuzno uređenu dnevnu sobu. U sobi je vladao polumrak. Starret primijeti da čovjek ima na sebi samo hlače s narame-nicama preko donjeg rublja. Bose su mu noge bile zataknute u stare papuče. Bio je srednje visok i čvrsto građen. Kosa mu je bila boje pijeska, brkovi nešto tamniji. Svijetle oči su čak i u polumraku svjet-lucale živahno.

— Ovo je moj šurjak, vlasnik trgovine »Sandy Pikes« — promrm-lja Calhoun i pri tome se vragolja-sto nasmije. Onda objasni rođaku: — On je sredio Sida Carpentera, u Mescalalu pri zalasku sunca. Jesi li čuo, Sandy? Sida Carpentera više nema! On je mrtav!

U Peteovu glasu bio je prizvuk radosti dok je to izgovarao, ali Sandy Pikes je ljutito zarežao. Okrenuo se i otvorio vrata.

— Onda odmah odlazite oдавде — rekao je gotovo vičući. — Zar mislite da ću preuzeti rizik...

— Ipak hoćeš, šurjače — prekine ga Pete. — Rizik je vrlo malen. Ako Bill i Sam dobro sakriju naše ko-nje u staji, tako da ih nitko ne vidi i ne opazi da imaju na sebi zna-kove Carpenterova ranča, nitko neće mi pomisliti da bismo mogli biti ovdje. Naše smo tragove dobro zameli i naposljetku dojahali sta-rom poštanskom cestom do gra-nice. Tamo će ubrzo šestoroprežna kočija sve pobrkati, tako da naših tragova neće ni biti. Nitko nas nije vidio kako dolazimo u grad, a ju-tarnja magla je prigušila sve šu-move. Da tvoji ljudi nisu u staji po-tegli žicu, koja je zazvonila u ovoj sobi, ni ti ne bi primijetio što se u tvom dvorištu zbiva. Da, ostat ćemo ovdje dok Carpenterovima

jezik ne ispadne iz usta od silnog traženja svuda okolo. I kladim se kako će se Glendaleu uskoro pru-žiti prilika da još nekog Carpen-tera dobije pred svoj kolt. Sandy, u životu nisam vidio čovjeka koji tako brzo poteže i puca kao George Glendale. Nikada!

U Calhounovu je glasu bio priz-vuk preklinjanja.

Sandy Pikes je razmišljao. Nije se htio prenagliti. Chuck Starret je osjetio kako ga trgovac pokušava proniknuti i opipati sa svih strana. Osjetio je to gotovo fizički.

Naposljetku trgovac promrmlja:

— Ako ti nikoga nisi vidio da tako brzo poteže, Pete, i da tako brzo puca, onda on mora biti poz-nata ličnost. Ne postoji mogućnost da je ostao nepoznat. Ili je poznat pod nekim drugim imenom ili...

Ušuti, oklijevajući.

— Ili, što? — upita Pete grubo.

Trgovac se makne od vrata i pri-bliži Starretu.

— Jeste li vi uopće George Glen-dale? — upita odjednom.

— To bolje pitajte Petea — odv-rati mu Chuck. — Ono što bih ja rekao mogla bi biti i laž. Međutim, Pete je razgovarao s jednim od Carpenterovih jahača koji su me trebali ubiti. Od njega je saznao da sam došao s Corinnom i...

— Dobro, dobro — promrmlja Sandy Pikes.

Očito je već odlučio.

— Ostanite — reče kratko. — Vidjet ćemo što će biti. Možete se smjestiti u ovoj sobi. Kroz prozor na uglu imate pod okom ulicu, sa-lun i hotel. Zajutarkovat ćemo tek za jedan sat. Još je rano.

Pođe do drugih vrata, koja su očito vodila u spavaću sobu. Ta je soba bila u tami. Kroz otvorena vrata ništa se nije moglo raspoz-nati.

Jedan pospani ženski glas zapita iz mraka:

– Sandy, što radiš usred noći po kući?

Vrata se zatvoriše za njim.

– To je moja sestra – objasni Calhoun tihim glasom. Josephine je isto tako lijepa kao i Corinna. Obje su bile najljepše djevojke na tisuće milja uokrug.

Pete se ogleda po polumračnoj prostoriji.

– Kreni za mnom! Ja se snalazim i u mraku, jer sam kao rođak i kao mili gost već nekoliko puta prenoćio u toj sobi.

Soba je bila oveća. Imala je dva kreveta, ormar, stol i naslonjače, a u kutu umivaonik. Sagovi i slike na zidovima pridonosili su udobnosti i ugodaju.

Starret odmah pride prozoru i malčice pomakne zavjese kako bi vidio ulicu.

Sve je u Spanish Bitu još spavalo i bilo mirno, ali dan se brzo približavao. Iz nekoliko se dimnjaka već dimilo.

Chuck je promatrao gradić. Mogao je vidjeti gotovo sve, jer je gradić imao samo jednu, glavnu ulicu i nekoliko poprečnih.

To nije bio stari gradić, kao mnogi drugi koje su Španjolci osnovali. Spanish Bit je porastao oko glavnog skladišta i poštanske postaje.

Chuck Starret je osjećao umor u svim udovima. Umor se širio kao olovo kroz njegove vene i primoravao ga da se opruži i zaspi. Međutim, još se nije osjećao sigurnim. Nagon mu je bio budan i ispitivao je moguće zamke, klopke i moguće opasnosti. Mora još neko vrijeme promatrati ulicu.

Vidio je poštansku kočiju kako ulazi u gradić sa sjevera, a onda se pokažu znaci života i na ulici. Ko-

čija se zaustavi ispred hotela i trgovine. Iz hotela izadu dva muškarca i jedna žena, s prtljagom, i popnu se u kočiju. Nitko nije izišao iz kočije. Upregnuta je nova zaprega odmornih konja. Zamijenili su ih ona dvojica zdepastih blizanaca koji su prihvatili konje Petea Calhouna i Chucka Starreta.

Poslije pet minuta kočija nastavi put. Još istog prijepodneva stići će u El Paso.

Pred hotelom jedan je čovjek počeo čistiti stube. Iz saluna izidu dva momka. Teturali su, protezali se i na njima se vidjela neprospavana noć koju su djelomično proveli s glavom na stolu.

Polagano su uzjahali konje koji su strpljivo čekali pred salunom vezani o prečku. Konji nisu imali znaka Carpenterovih.

– Tko su ta dva jahača? – zapita Chuck preko ramena.

Pete Calhoun brzo ustane iz kreveta i pride prozoru.

– Ah, rančeri s tri krave! Ima ih sva sila na granici Shermanova ranča. On ih je sve puštao na miru dok nisu dirali njegova goveda, krali ili jeli njegovu govedinu. To su Joe Madden i Buck Fargo. Sada im dobro ide. Kad su Carpenteri razjurili Kingove jahače mogli su ukrasti dosta Shermanovih goveda. Svi mali rančeri na granici Shermanova imanja mnogo su godina mirno živjeli u sjeni velikog gazde. Poslije su postali saveznici Carpenterovih. To je kao kada se vuci i kojoti okupe nad lješinom bizona da bi napunili želuce i počastili se. Međutim, mislim da će ih uskoro i Carpenterovi otjerati do vraga, kao što su ih prije proganjali i Kingovi kauboji. Sve se ponavlja. Veliki redovito gaze male. Možda su Joe Madden i Buck Fargo to već spoznali, pa su iskori-

stili priliku da se još jednom pošteno napiju.

Vrati se na krevet. Odande nastavi pričati:

— Put od Mescala do ranča Sherman dulji dovde, ali ipak mislim da su Carpenterovi već dobili vijest o smrti svoga divnog Sidneyja Ernija Carpentera. Mogu zamisliti kako urlaju od bijesa i svoje okorjele jahače tjeraju na konje. Oni će prokrstariti cijelu okolicu u potrazi za tobom, poput gladnih vukova za odbjeglom svinjom koja im je došla nadohvat nakon velike oluje. Pretražit će svaki grm, provjeriti svaku rupu za koju znaju oni i njihovi jahači. Ovamo neće doći osim po viski. Poštanska kočija je već pokrila naše tragove na cesti. Carpenterovi će podići na noge pedeset ili čak sto jahača i sve će drugo zanemariti. Vjerojatno će salun biti njihov glavni štab i tamo će čekati na izvještaje svojih traagača. Pročešljat će cijelu pokrajinu i ovdje čekati na rezultate. Vjerojatno se nadaju da će te njihovi jahači brzo nanjušiti i kao pumu natjerati na stablo. Onda će doći oni da bi te odstrijelili. Hej, to će biti veselje!

U čovječuljkovu se glasu osjećala divlja radost.

Starret pođe do drugog prozora i pogleda napolje. Zatim se okrene, ode do drugog kreveta i ispruži se. Godilo mu je da se protegne, da na miru legne na leđa i zuri u strop.

— Rusty Kid Carpenter mora biti negdje u gradu — promrmlja — jer mu doktor mora pregledati i zakrpati prostrijeljenu ruku. Ako lunja ovuda, moramo biti vrlo oprezni. Možda čak stanuje preko puta u hotelu. Pete, to svakako moramo saznati. Pitaj šurjaka.

Poslije tih riječi zatvori oči i opusti se. Ubrzo zaspi.

Već nakon pola sata bio je buđan. Ustane. Na polici pored umivaonika nađe aparat za brijanje, pa se obrije.

Kada se umio, probudio se i Pete.

— Uvijek otmjen — progundasneno. — Jesi li se dotjerao zato što ćeš zajutarkovati s lijepom ženom?

Nije ni, očekivao odgovor na to pitanje. Ustane i umije še. Onda nastavi brbljati:

— Moja se sestra ponekad ponaša kao da je u nekom dvorcu i kao da je rođena sa srebrnom žličicom u ustima, a rasla je sa sedmoro braće u smrdljivoj kolibi oko koje su se često šuljali Apaši Prljavština, znoj i smrad i ostale ljudske nepodopštine Josephini nisu nimalo strane. E, sada ne želi više s tim imati bilo kakve veze. Međutim, još se nije privikla na Sandyjev običaj da spava u donjem rublju. On ima na sebi vojničko donje rublje uvijek, pa i kad spava. I da te uputim, George Glendale: ono što Sandy kaže nije tako važno. Uvijek će biti onako kako kaže Josephine. Ona ovdje zapovijeda kako će biti, što će se raditi i tako to...

Malo zatim obojica su bili gotovi. Još su jednom pogledali kroz prozor na ulicu i taj čas netko pokuca.

— Zar niste gladni? — upita žena snenim glasom.

Chuck je morao priznati da je Josephina vrlo lijepa, možda i ljepša od Corinne. Ženstvenija je u svakom slučaju bila.

Corinna Sherman je tip hladnokrvne, sabrane žene ali na kojoj se vidjelo da može i voljeti.

Josephine Pikes je bila malko punija i zrelija. Imala je zelene oči i poriv da svakog muškarca s kojim dode u dodir načini svojim robom. Ona je jednostavno očekivala

od svakoga da joj udvara. Sandy Pikes je sjedio pokraj nje na stolcu poput vjernoga psa pored tamne, zelenooke sijamske mačke.

To je! Ta je žena slika i prilika mačke, pomisli Starret. Oči su joj bile malo ukoso, a glas joj je bio nježno pređenje.

Što je ženi kakva je Josephine bilo potrebno da se uda za čovjeka poput Sandyja Pikesa? Chuck Starret je opetovano sebi postavljao to pitanje i znao je da tko god pogleda taj par traži isti odgovor.

Još je nevjerojatnije bilo to da je Pete Calhoun brat ove ljepotice. Zašto ne bi bio? U obiteljima s mnogo djece često se rodi dijete koje je tjelesno ili umno drugačije, da ne kažemo iskrivljeno. I Carpenteri imaju Rustyja Kida, koji pored Sida i Franka Carpentera izgleda upravo jadno. Takvi jadnici najčešće imaju žestoku narav. Oni žele svoju pripadnost dokazati još gorljivije, žele pokazati da su mnogo vredniji od nekih članova klana. Tako je to bilo s Rustyjem Kidom u Meša Chipu, a Peteu Calhounu se pričinilo da mu se u Sarta Mariji pružila prilika za veliku igru.

Je li su bez riječi, ali su se pri tome svi međusobno promatrali. Kako je u međuvremenu izišlo sunce, u sobi je bilo svjetlo pa su se dobro vidjeli.

Chuck Starret se podsjetio da mora igrati određenu ulogu. U svemu tome jedno je pitanje bilo tako značajno da bi pravi George Glendale odmah pokušao dobiti odgovor.

Zato upita, dok je još jednom u šalici ulijevao kavu i izbliza pogledao Josephinu Pikes:

– Rusty Kid je točno znao da Corinna i ja dolazimo. Znao je i poštansku liniju, pa je čak potražio

i grad u kome ćemo prenoćiti ili se bar malo dulje zadržati. Lutao je dvorištem, jer je znao da se poslije duge vožnje mora sići i otići u dvorište prije nego što se nastavi put. I tu je pucao na mene.

Ušuti. Na lijepom Josephininom licu nije se pomakla ni žilica. Pridržala je vrč s kavom i naslonila se natrag na naslon. Njezine zelene oči samo su se malo stisnule kad je zapitala:

– Htjeli biste znati otkud je Rusty Kid mogao saznati da će Corinna s vama paći baš tim putem, zar ne?

Starret kimne.

– Samo ste vi, gospodo, znali moju i Corinninu adresu. Kad ste joj pisali o smrti njenoga oca, mogli ste točno izračunati kojim ćemo putem krenuti da bismo najbrže stigli ovamo. S kim ste o tome razgovarali? Tko je još o tome znao?

Široko raširivši oči, u kojima se mogla pročitati nevjerica, ona odgovori:

– Dok je King Sherman bio živ, samo sam ja znala gdje se vi i Corinna zadržavate. Bar približno bio je to Fort Worth u Teksasu ili Bozeman u Montani. Između tih mjesta bilo je mnogo mogućnosti. Kao kockarski par vi ste uvijek bili na putu. Corinna mi je pisala samo onda kad ste se negdje zadržali nekoliko tjedana. Često se događalo da su moje pismo slali za njom. Međutim, kad je njen otac umro, više nisam tajila vašu adresu. Sudac je želio znati gdje vas se može naći. Bilo je i drugih koji su htjeli znati gdje su jedina nasljednica Kinga Shermana i njezin muž. Nisam imala nikakva razloga da adresu krijem. Tada se još nije naziralo da bi Carpenterovi mogli preuzeti imanje Spanish Bit.

Zašuti. U njezinom se glasu osjećala uvrijeđenost. Sandy Pikes promrmlja:

— Glendale, vaša mi se pitanja nimalo ne sviđaju. Što to znači? Zar mislite da smo mi poslali Rustyja Kida na vas? Eeeh! On je htio samo ugoditi braći i ujaku. Htio je biti brži u rješavanju njihovih problema od njih samih i želio ih je sam riješiti. Corinna je trebala stići ovamo kao udovica kako bi je jedan od Carpenterovih dobio a da se ne izazovu teškoće. Vi ste morali nestati prije nego što dodete ovamo kako bi se izbjegla nepotrebna govorkanja. Čovječe, zar ne shvaćate da smo mi na Corinninoj strani! Pa ona je bila Josephinina najbolja prijateljica. I jedina.

Chuck kimne. Za sada se morao zadovoljiti time objašnjenjem.

VII

Bio je to vruć, prašnjav i beskrajno dugi dan.

Pri zalasku sunca Jake i Frank Carpenter morali su zaključiti da su njihoviiskusni ljudi i tragači izgubili trag triju konja. Tragovi su se izmiješali sa svim ostalim tragovima na staroj cesti kojom je vozila poštanska kočija. Šestoropreg poštanske kočije i kočija sve su prekrili. Osim toga, toga je dana tim putem prošlo još nekoliko konja, konjanika i zaprega, pa čak i trgovačka karavana s tovarnim konjima, tako da su se tragovi potpuno ispremiješali.

Pri zalasku sunca Carpenterovi su se zaustavili, a njihovi su se ljudi okupili oko njih.

— Kako smo ustanovili u Santa Mariji i u Mescalu, Gledale ima uza se Petea Calhouna — reče Frank Carpenter ljutito. — Taj

hromi vuk ima sada sa sobom najboljeg tragača i lovca u ovom kraju. Pete je očito na njegovoj strani. Kao da su se tražili i pronašli.

Jake Carpenter kimne. Iako je cijeli dan bio u sedlu, nije djelovao umorno. Samo je bio prašnjav i oznojen. Iz njega, kao i iz njegova nećaka, strujale su vitalnost i čvrstina. Nasuprot njima njihovi su konji bili gotovo sasvim iscrpljeni. Ni jahači koji su se okupili oko njih nisu naizgled bili iscrpljeni koliko njihovi konji.

Svi su bili ogorčeni. Nije im se svidjela pomisao da još nekoliko dana provedu u sedlima, dok ne naiđu na divljač i dok je ne ubiju.

Stajali su smrknuti i čekali, a Jake Carpenter je razmišljao. Onda rukom protrlja čelo i lice. Lice mu se razvuče u hladan osmijeh.

— To će biti dug i zamoran lov — započe. — Nije nemoguće da nas ta dva iskusna vuka i sada promatraju s nekog brežuljka. Siguran sam da nisu odlepršali. Ostat će u ovom kraju i s nama zaigrati vučje kolo. Pustit će nas da ih tražimo dok nam se jezici ne istegnu do zemlje a na stražnjicama dobijemo žuljeve i rane. Vrijeme radi protiv nas, Franky. Shvaćaš li to, moj mladiću?

Frank Carpenter kimne.

Prema tome što ga je opet nazvao Franky, dobro je znao koliko je njegov ujak ljut.

— Moramo sve naše jahače dići na konje — nastavi Jake Carpenter. — To znači da nekoliko dana nećemo imati potpunu kontrolu u Spanish Bit Countyju. Granice će ostati otvorene. Nahrupit će sva sila malih ljudi. Počet će krasti goveda ili će se smjestiti na dobrim pašnjacima. S tim su već započeli

oni rančeri s tri krave kao što su Madden, Fargo, Henderson, Lassiter... kako li se već svi zovu. Ovih smo ih dana rastjerali, a sada će opet dobiti krila. To će ohrabriti i ostale, pa će prijeći granicu koju su dosad poštovali. Dok ćemo proganjati Glendalea, izmaknut će nam kontrola iz ruku i gubit ćemo naše položaje. Momci, moramo ih uhvatiti u roku od tri dana!

Sunce je zalazilo. Crvenilo na nebu započelo je na istočnom rubu, zatim prijede u ljubičasto pa u plavo.

– Gdje bi se mogli kriti – upita naposljetku Frank ujaka. – U nekom zabačenom, zaboravljenom logoru u kojem su se skrivale Shermanove pristalice ili su otišli na jug, preko granice?

– U to sumnjam. Pete Calhoun se snalazi u našoj zemlji bolje od bilo koga drugog čovjeka. Vjerojatnije je da su negdje pred našim nosevima. Možda vrlo blizu ranča, ali čak u gradu. To bih prije povjervao nego bilo što drugo, pogotovu ne to da su pobjegli preko granice.

Jake Carpenter je bio sve više uvjeren da dobro nagada. Još je jednom razmislio dok je Frank u sumraku umirućeg dana promatrao lice svoga ujaka i pokušao nešto na njemu pročitati.

Odjednom se Jake pljesne rukom po butini. Kako je imao kožnate kaubojske hlače, udarac prasnu kao udarac bičem.

– On je Sidneyja u Mescalu slučajno uhvatio – reče zamišljeno. – Nije mogao znati da će Sid doći u Mescal. To je bila slučajnost. Sada će, međutim, poželjeti da i nas ostale uhvati na isti način i dobije pred svoj kolt. Tako nešto bih najprije pomislio o njemu. Pa i Pete Calhoun pripada toj vrsti

ljudi. To je soj lukavih i pravih lovaca, koji vrebaju i strpljivo čekaju. Ako nas uhvate, više se neće plašiti naših jahača.

Jake uzme sa sedla čuturicu u koži i potegne dugi gutljaj iz nje. Zatim skine šešir i ostatak istoči na glavu. Voda je curila ispod ovratnika košulje i osvježila ga.

To što je tako rasipnički potrošio vodu, značilo je da je hajka za njega završena.

– Pokušat ćemo dok većina naših jahača i dalje traga po cijelom kraju. Franky, George je hromi vuk koji se udružio s iskusnom liscim. Hromi vuk nije ništa manje iskusan od vuka s ožiljkom, jer su oba već jednom sjedila u klopi ili su se na drugi način morali boriti za život. Znam što bih ja uradio na njegovom mjestu. Nisam, doduše, hromi vuk, ali sam vuk s ožiljkom. Franky, poći ću sam u Spanish Bit i u salunu postaviti svoj glavni štab. Naši jahači neka redovito šalju nekoga da mi donese vijesti da primi nova naređenja. Neka izgleda kao da se u mene sakupljaju obavijesti o neuspješnom traganju. Jesi li shvatio mladiću?

– Valjda ne želiš postati mamac, Jake? – zabrinuto upita mladić. – Ako se uistinu sakrivaju u gradu... mogli bi biti u Peteove sestre... može te Glendale u pogodnom trenutku ubiti kao što je ubio Sida.

– Neće biti pogodnog trenutka za njega, Franky – zagunda stari Carpenter. – U noći ćeš se ti i dva momka prikrasti salunu i tako sakriti. I Rusty Kid je u gradu. Možda on već nešto zna. Dok je lunjao okolo, on je uvijek umio saznati ono što je drugim ljudima izmaklo. Frank, pokušat ćemo na tri dana igrati tu igru u Spanish Bitu. Istodobno ćemo uputiti šest grupa po

šest jahača da nastave tragati u svim smjerovima.

Protjera svoje umorno kljuse prema sjeveru, gdje je dvanaest milja dalje ležao Spanish Bit.

Minula je ponoć kad je veća skupina konjanika stigla u Spanish Bit i dojahala do saluna. Tu su sjahali.

Pete Calhoun, koji je iz tame iza prozora sve to promatrao, tiho se smijuckao. I Starret, koji je sišao s kreveta čim je čuo topot mnogih konja – pride prozoru.

– Vidiš ih? – upita ga Calhoun. U njegovu se glasu osjećalo zadovoljstvo mačke koja gleda miša dok je ovaj ni ne primjećuje. – Vidiš li Jakea i Franka Carpentera? Tu su i Bud Shafter, Nevada Louis i Alan Ford, da spomenem samo trojicu najžešćih. E, ovo je društvo vrlo umorno nakon dugog i neuspjelog lova.

– Što će biti ako pročešljaju cijeli grad i ovdje krenu u za nama? Možda već znaju da jašemo zajedno? Ako je tako, vrlo je vjerovatno da će najprije posjetiti tvoju sestru i tvog šurjaka i tu sve pretražiti, zar ne?

Starret je te riječi izgovorio vrlo zamišljeno. Pri slabom svjetlu, koje je dolazilo iz osvijetljenog saluna na suprotnoj strani ulice i stizalo sve do njihovih prozora, zamijeti kako Calhoun odmahuje glavom.

– Ne! U to nitko ne bi povjerovao. Takvu drskost i hrabrost nitko od nas ne bi očekivao. Nitko neće ni pomisliti da sjedimo ovdje, u gradu njima pred nosom. Kladim se da će jahači sutra opet odjahati i da će ovdje ostati samo jedan Carpenter. Tu će čekati vijesti i iz-

davati nova naredenja. A tu je i Rusty Kid!

Obojica ugledaju Rustyja Kida kako izlazi iz hotela. Proteklih su ga dana vidjeli samo jednom, kako prolazi ulicom i odlazi liječniku. Brzo nakon toga opet je nestao u hotelu.

Sada je Rusty Kid imao ruku povezanu maramom oko vrata. Malo je šepao, bolje rečeno lujlao. Zacijelo je previše popio dok se u hotelskoj sobi oporavljao.

I on je otišao u salun pošto je pogledao dva osedlana konja privezana o prečku pred salunom.

– Sada će se hvaliti i ujedno predbacivati svom ujaku i bratu što i oni nisu bili uspješni kao on.

Pete Calhoun se smijuckao dok je to govorio. U glasu mu je bio prizvuk nepritajene radosti.

Odjednom se vrata iza njih otvore. Pogledali su preko ramena i ugledali Josephinu.

Žena pride i prisloni lice na prozor pored Chucka Starreta. U tankom jutarnjem ogrtaču što ga je omotala oko sebe isticala se njezina figura. Kroz tanku odjeću Chuck je osjećao toplinu mlade žene dok se ona naslanjala na njega i gledala kroz prozor.

Shvati da ta žena u svakom muškarcu pokušava pobuditi želju. Očito je da bi svakog muškarca htjela imati pred sobom na koljenima. U njoj je prirodi bio poriv da pokaže svoju moć svim muškarcima i da ih sve općini, poput čarobnice.

Kao djevojčica morala je sa sedmoro braće živjeti u jednoj smrdljivoj izbi. Tada nije imala nikakve moći nad muškarcima, pomisli Starret, no kad je izrasla u ljepoticu sve se promijenilo.

Znao je da je tako mogao to vrlo

zorno predočiti. Pitao se bi li je žalio ili prihvatio takvu kakva jest.

Siromašnoj djevojci pričinilo se velikim dometom ako se uda za trgovca. Međutim, kad je shvatila da mužem može vladati kako hoće a i mnogim drugim muškarcima ako to poželi, u njoj je počeo rasti ponos ali i taština. Chuck Starret je to shvaćao. Mogao je dobro procijeniti i prosuditi.

Još je više pritisnula bokove i grudi uz njega, kao da želi bolje pogledati kroz prozor. Onda progovori, umiljatim i maznim glasom.

– Jedan Carpenter će sigurno ostati u gradu da bi držao sve konce u rukama i izdavao naredenja. George, hoćete li poći tamo da bi se s njim borili, kao što ste učinili sa Sidom?

Chuck je oklijevao. Onda promrmlja:

– Možda je to vješta stupica. Bolje razmislimo što ćemo kad oni počnu pretraživati grad. Možda su našli da smo Pete i ja zajedno. Ako je tako, vrlo lako mogu doći na zamisao da nas ovdje potraže. Ako samo malo bolje pogledaju u vašu staju, pronaći će Carpenterove konje. A Peteovog vjerojatno dobro poznaju.

Odmaknula se i više nije osjećao toplinu mekoga i podatnog tijela.

– Hej – reče ona tihim glasom – u ono vrijeme dok su se Apaši šuljali oko naše kolibe nismo gubili živce. Zašto bismo ih sada izgubili? Sve će biti kako mora biti. Osim toga, kroz mali otvor na tavanu uvijek možete pobjeći na krov. George, moja prijateljica Corinna opisala vas je kao hrabrog i lukavog pustolova koji se svuda potvrđivao svojom lukavošću. Ne vjerujem da vas Carpenterovi ovdje traže jer znaju, gotovo kao i svaki čovjek u ovom kraju, da Pete

i ja od moje udaje ne održavamo nikakve odnose.

Sjela je na krajičak stola. Njih dvojica jedva su je vidjeli u mraku sobe. Nakon nekog vremena ona nastavi:

– Sandy je dolje na vratima, a Bill i Sam Hammer u dvorištu. Oni neće dopustiti Carpenterovima da pogledaju u staju. Uvijek ćete imati dovoljno vremena da nekako nestanete bude li to potrebno. Dakle, George, ne brinite i odgovorite na moje pitanje. Hoćete li otići preko ako u gradu ostane samo jedan Carpenter? Dakako, osim Rustyja Kida.

– Razmislit ću, gospodo.

Josephina izvali sočnu španjolsku keltvu, pa izide iz sobe i zalupi vratima.

Calhoun se tiho nasmija.

– Ona je prava mačka – reče zamišljeno. – Morala je postati mačka kako bi se održala i potvrdila jer je rasla među sedmoro braće. Znaš, George, mi Calhouni bili smo zločesti poput Carpenterovih. Da nas Apaši nisu desetkovali, Carpenteri se možda nikada ne bi tako uzdigli. Tamo, u vučjim jazbinama bili smo brojniji sve dok nas Apaši nisu zatekli nespремne pri pečenju rakije. Moja su braća previše popila. Bili su tako pijani da nisu imali nikakvih izgleda. Ja sam tada pobjegao mami i Jou u kolibu. Bio sam najbliži kolibi.

Zašuti. I dalje se osmjevivao, no u tom je osmijehu bilo divljeg prkosa.

Chuck nije ništa odgovorio. Dohvati stolac i sjedne kraj prozora. Nepokretno je promatrao što se zbiva na ulici.

Te noći nije se više ništa dogodilo.

Tek sutradan, kada je sunce dobro odskočilo na nebu, Carpenterovi su jahači napustili grad. Predvodio ih je Frank Carpenter. Vjerojatno su u salunu zajutarkovali i odspavali na stolcima i klupama.

Chuck ih je brojao. Osim Jakea Carpentera nitko nije manjkao. Ni Rusty Kid se nije pojavljivao. No što je sa stražnjim ulazom u salun? Zar postoji samo prednji ulaz?

Možda je unutra još desetak jahača iz Carpenterove družine, razmišljao je. Mogli su ući kroz stražnji ulaz i sada sjede s Rustyjom Kidom i Jakeom Carpenterom. Carpenterov konj je i dalje stajao pred salunom, vezan za prečku. Životinja se oporavila i odmorila, ali je vjerojatno bila gladna.

Poslije nekog vremena iz saluna izađe Rusty Kid. Izgledao je prilično jadno, ali je zdravom rukom uzeo konja za uzde i odveo ga preko ulice pa u dvorište u kojem je bila i javna staja.

Bilo je očito da će se Jake Carpenter dulje zadržati u salunu. Chuck uzdahne. Na prvi pogled sve je vrlo jednostavno.

Rani jutarnji sati. Carpenterovi su jahači otišli. Rusty Kid je u javnoj staji, a Jake Carpenter sjedi u salunu. Umoran, neispavan, a možda i iscrpljen od napora.

Ako je to prava prilika na koju je čekao, ne smije oklijevati. Ne smije je propustiti.

Osjeti neodoljiv poriv da pređe u salun i obračuna s Jakeom Carpenterom. Vjerovao je da su Carpenterovi dali ubiti Georgea. I njega su htjeli ubiti jer su vjerovali da je on Glendale, koji je preživio prvi napad. Zatim su ga tri ubojice pokušale ubiti, ali im to nije pošlo za rukom.

Zato što su vjerovali da je on George Glendale, oteali su mu ženu. Corinna je njihova zarobljenica i prisilit će je da se uda za jednoga od njih.

Za čovjeka kao što je Chuck Starret bilo je mnogo razloga da ode u salun i Jakea Carpentera izazove na dvoboj. Međutim, protiv toga u njemu su se borili razum i nagon. Razum mu je hladnokrvno govorio neka pričeka bolju priliku i tek tada izazove Jakea Carpentera. S druge strane, tu su bili signali upozorenja koji su mu nesvjesno nešto nagovještavali.

Bio je to vučji nagon koji je Chucka upozoravao na opasnost. I što je dulje razmišljao o tome da li da ode u salun, ti su signali postajali jači. Nije ih mogao objasniti, ali bili su tu. Svaki hromi vuk ili vuk s ožiljkom od stupice, u koju je jednom upao i iz nje utekao s ranom od koje mu je ožiljak ostao za cijeli život, ima u sebi takav nagon.

U tim trenucima Starret je s promjenljivim osjećajima razmišljao o tom nagonu. Pitao se nije li posrijedi kukavičluk. Možda se boji da bi mogao biti ubijen ako je Jake Carpenter brži na koltu od njega? Ta su mu pitanja sijevala kroz glavu, a nagon ga je i dalje vrlo oštro upozoravao.

Osjećao je da bi to tamo preko mogla biti vješta stupica, koju su postavili u uvjerenju da će on odnekud saznati ili opaziti da su tu i uletjeti u nju. Ako je tako, onda su Carpenteri vraški sigurni da sam u gradu, zaključivši. No možda su sve to pokušali na sreću?

Pete Calhoun, koji je dosad ležao ispružen na krevetu, odjednom ustane i pride.

– Dakle, što je? – upita.

Chuck ga obavijesti o svojim razmišljanjima i završi:

– Ako je stupica, nekoliko je Carpenterovih ljudi moralo ući na stražnja vrata. I sada me čekaju, zajedno s Jakeom Carpenterom.

Calhoun sumnjičavo zagunda, pa odlučno odmahne glavom.

– Ne vjerujem. Ne. Jake nije tako oštrouman – reče odlučno. – On je tamo samo uredio glavni štab, kako bi svaka grupa koja traga za nama mogla nekome odmah javiti ako naiđe na nas. Možda je Frank isto to učinio na ranču, kako bi ga tamo mogli naći. Glendale, zar se plašiš? Tamo preko sjedi Jake Carpenter, najopasniji od cijeloga klana. Ako ga ukloniš, načinio si veliki korak prema svom cilju. Takva ti se prilika neće tako brzo ukazati. Mogu poslati Billa ili Sama u salun da popiju pivo i da pogledaju što se tamo zbiva.

– Ne! – odmah reče Chuck. – Nitko odavde ne smije u salun. Bilo bi prenapadno kada bi netko od ljudi tvoga šurjaka baš sada pošao tamo. Ne! Ako Carpenteri imalo sumnjaju, bilo bi pogrešno kad bi netko odavde išao špijunirati.

Osluhnu što će mu reći nagon. Ništa! Zar su Calhounove riječi mogle pobrkati sve te upozoravajuće signale? Ili je razlog to što je i Pete iskusan lovac i u odnosu na dvonožnu divljač presiguran u sebe?

Odjednom se Starret osjeti sigurnijim. Više nije obraćao pažnju na upozorenja svoga nagona.

Znao je da za Corinnu i za njega postoji samo jedna jedina mogućnost: da uhvati Carpenterove prije nego što oni uhvate njega. Ne smije čekati da se pojavi šansa u kojoj će srediti Carpenterove a da pri tome uopće ne riskira.

Nešto mora i riskirati. Sada, odmah. Odjednom je bio hlad-

nokrvno spreman na sva iznenađenja.

– Idem – reče Peteu. – Pripazi na Rustyja Kida, da mi ne dođe iza leđa, i dovedi odmah naše konje ovamo. Ako se nešto dogodi i ja još uzmognem jahati, morat ćemo paklenski brzo nestati odavde.

– Aha, tada će se otvoriti pakao.

Za nekoliko sekundi bili su spremni. Više nisu trošili riječi. Izidu iz sobe i prođu kroz dnevnu sobu. U taj čas otvore se vrata spavaonice i na njima se pojavila Josephina Pikes.

Pogledala je Starreta i odmah rekla:

– George, vi ste čovjek koji je dorastao svakoj okolnosti. Ljudi kakav ste vi danas je malo. To vam moram reći prije nego što odete. Corinna je znala zašto je onda s vama pobjegla. Vjerojatno bih ja to i danas uradila kad biste vi...

Ušuti. Međutim, zaplašenost na njezinom licu bila je odlično odglumljena.

Pete se odmah nasmije.

– Ti si se tada vjenčala za skladište s jednim čovjekom u njemu – reče on sestri kroz smijeh. – Nemoj sada jadikovati i žaliti. Kada si željela trgovinu i čovjeka koji je ima, ne možeš od njega tražiti više od toga da ima dušu kramara.

Smijao se dok je za sobom i Starretom zatvarao vrata.

Chuck nije ništa rekao. Samo je kimnuo Josephini. No sve je shvatio. Ta žena nije bila zadovoljna svojim mužem.

Ah, te žene njenoga kova, pomisli nezadovoljan, najprije su sretne što mogu pobjeći iz kolibe i od sedmoro braće, a poslije postaju nezahvalne. Na kraju žele postati malone kraljice.

Starret zastane, jer su se u dvorištu pred njim odjednom pojavili Bill i Sam.

Na te se momke Sandy Pikes doista može pouzdati, pomisli. Uvijek su na mjestu, vjerni poput buldoga. Staraju se o dvorištu s kolima, o životinjama u oboru, o dućanu. Otpremaju poštanske kočije i nadgledaju Meksikanca u staji.

Chuck ih pogleda i upita:

– Gdje je Rusty Kid?

– Odveo je Jakeovog konja u javnu staju i sada je zauzet s njim – promrmlja jedan od dvojice blizanaca.

Chuck nije znao je li to Bill ili Sam.

– On voli konje – progunda drugi blizanac. – Što se konja tiče, on je kao Indijanac. Ponekad čak spava sa svojim konjem u staji.

Chuck Starret kimne, pa se osvrne i pogleda Calhouna. Onda izađe iz dvorišta trgovine.

Obiđe kuću i krene prema ulici. Na uglu zastane. Salun je bio ukoso na suprotnoj strani ulice, njemu udesno.

Ponovo je oklijevao, dvoumio. S njim se sada događalo ono što i vuku kada u stupici opazi plijen ali ga više ništa ne može zaustaviti da posebne za njim. Uхватила ga lovačka groznica.

Jedva je obraćao pažnju na fine signale svoga nagona. Tumačio ih je kao upozorenje da ne smije pre nagliti i dopustiti da ga uhvate na prepad.

Mislio je da je Jake Carpenter vrlo brz s koltom.

Jedan je trenutak još oklijevao, onda zakorači na cestu.

Prelazio je cestu malo šepajući ali nimalo bespomoćan. Naprotiv, usprkos laganom hramanju, koraćao je poput pustinjačkog vuka koji želi iznenaditi zvečarku.

Prešavši ulicu, okrenuo se na nogostupu i poslije nekoliko koraka stigao do saluna. Tu je opet malo oklijevao. Da bi stigao do vrata, morat će proći kraj tri prozora. Što će biti ako pored jednoga sjedi Jake Carpenter?

Lako je bilo moguće da ga je stari vidio dok je prelazio cestu. No znao je da više ne smije oklijevati. Više nije sam s Carpenterima u gradu. S prozora i iza vrata sada ga promatraju mnoge oči.

Lijevom rukom otkopča kolt i mirno krene dalje. U njegovim se koracima nije mogla opaziti nikakva žurba. Išao je kao čovjek koji ima dovoljno vremena. Prošao je pored prozora tako da se iz unutrašnjosti saluna vidjelo njegovo tijelo ali ne i glava.

Gurnuo je preklopna vrata i mačjim pokretom ušao u salun. Činilo se kao da se vuk pojavio u nečijoj jazbini. Brzo i nečujno, poput sjene.

U jednoj jedinoj sekundi pogledom je obuhvatio sve u prostoriji, više nego što bi običan čovjek mogao za cijelu minutu. Još prije isteka te sekunde znao je da je uletio u stupicu. Hromi vuk, iako vrlo iskusan, još je jednom upao u vješto smišljenu stupicu.

Dok je hitro skrenuo ustranu, prasnu dva kolta i jedna sačmarica.

Chuck se nevjerovatno brzo kotrljao preko poda, brže od metaka koji su ga trebali pogoditi. Morao je biti pogođen nekoliko puta, ali je bio jedva ozlijeđen. Čak ga ni sačmarica nije pogodila.

Dok se kotrljao po podu, već je pucao. To je bilo nalik čaroliji, nešto poput tisuću puta uvježbane artistske točke. I zato je prvi pogodio Jakea Carpentera, iako je stariac imao tri mogućnosti da puca i

pri tome je samo lako ranio Starreta.

Chuck je gađao mnogo bolje. Najprije je pogodio Carpentera, zatim Franka Carpentera, koji se podigao iza dugog stola, s dva kolta u rukama.

Posljednjim je metkom pogodio trećeg čovjeka, koji je pucao sačmaricom.

Kad se, stenjući, uspravio osjeti bolove. Tek je sada shvatio da je i sam nekoliko puta pogoden. Uletjeti u ovakvu klopku i iz nje neokrznut izići nije moguće.

Zateturao je pored stola i naslonio se ledima na zid pored vrata. Strahovao je da mu koljena neće izdržati, da će pokleknuti i da neće moći izići iz saluna.

Ipak je bio dovoljno svjestan da odmah napuni prazni kolt. U drugim je prilikama punjenje revolvra važno isto toliko koliko i brzo potezanje i pucanje, kao i siguran pogodak.

Sada mu je to, međutim, bilo vrlo teško. Morao se svom silom usredotočiti na rad prsta pri punjenju kako ne bi načinio pogrešan pokret. Na to je utrošio mnogo više vremena nego inače.

Uspio je, a za to se vrijeme ništa nije dogodilo.

Oba Carpentera se nisu micala. Jake je ležao preko stola podno stuba što su vodile na prvi kat. Frank je kliznuo duž točionika, sve do kuta sobe. Tu je izgubio oslonac i pao je na pod.

Trećeg čovjeka, onog koji je u njega pucao sačmaricom, nije mogao vidjeti, ali je stenjanje iza točionika odavalo da se nalazi tamo. Tom momku nije dobro. U svakom slučaju gore mu je nego meni, pomisli Starret, pa uperi kolt prema stubištu, jer se gore netko pomaknuo.

– Oprez, tamo gore! – vikne upozoravajući.

– Ja sam samo krčmar. Carpenterovi su me otjerali gore i morao sam biti miran i tih.

Čovjek side, s rukama uzdignutim iznad glave. Zaustavio se na posljednjoj stubi i pogledao po salunu.

– Zaboga! – užasnuto uzvikne.

– Kako ste to samo mogli preživjeti, gospodine Glendale?

Chuck ništa ne odgovori. Pomisli: Možda ću se ovog časa srušiti. Možda to doista nisam preživio.

Upita hrapavim glasom:

– Tko je još bio u salunu? Zar samo ova trojica?

– Oba Carpentera i Nevada Louis – žustro odgovori vlasnik saluna. – Rusty Kid je otišao u staju i...

Starret naglo krene naprijed, s koltom spremnim u ruci. Koraćao je polagano, nogu pred nogu. Osjećao je bolove u kuku, u ramenu, preko desne strane rebra i u desnoj ruci. Osim toga imao je nekoliko manjih ozljeda, najvjerojatnije od sačme.

Prišao je Jakeu Carpenteru i vidio da je mrtav. Morao je biti mrtav jer je izlazna rana na ledima bila velika kao i ona u predjelu srca.

Nastavio je duž točionika i stigao do Franka Carpentera. Morao je mladića vrhom čizme okrenuti na leđa kako bi se uvjerio da je i on mrtav.

Čovjek iza bara i dalje je stenjao. Vjerojatno je bio napola pri svijesti.

Chuck Starret poželi popiti oštro piće. Dohvati jednu bocu, na rubu točionika odbije joj grlo i počne piti. Žestoko piće ga prodrma. Osjeti šok kroz udove. No, nije načinio grešku i previše popio. S bo-

com u ruci krene prema vratima. Preko ramena dobaci vlasniku:

– Platit ću sljedeći put.

Dok je koraćao nogostupom, osjeti da iz svih rana obilno krvari.

Ugleda Petea Calhouna, kako dolazi s konjima. Na prozoru na prvom katu trgovčeve kuće pojavila se Josephine Pikes. Dolje, iz trgovine iziđe njezin muž. Pod miškom je držao sačmaricu.

Nekolicina je ljudi stajala pred svojim kućama i promatrala što se zbiva.

Calhoun povikne preko ceste.

– Što se dogodilo? Nisam mogao naći Rustyja Kida. Sakrio se u neki kut, a ja nisam imao vremena tragati za njim. On je lukav kao zmija. Jesi li Jakea Carpentera...

– Bila je stupica! – zakrklja Chuck kad je prišao konjima. Spremi kolt u korice, pruži Peteu bocu i preuzme uzde konja što ga je ovaj doveo, pa rukom dohvati jabuku sedla.

Tek je pri trećem pokušaju uspio uzjahati.

Sjedeći na konju umornim glasom ponovi:

– Ipak je bila stupica, Pete! Osim Jakea čekali su me i Frank Carpenter i Nevada Louis. No sve sam ih sredio!

Calhoun ga je promatrao raširenih očiju. Onda reče:

– Hajd'mo, Glendale.

Pojahali su, skrenuli u jednu uličicu i izjahali iz grada. Krenuli su prema sjeveru, tamo gdje je Silver Hills obrazovao neprekinuti lanac brežuljaka.

Starret se čudio kako može jahati usprkos ranama i bolovima. Možda to može zahvaliti žestokom piću. Ili mu je gubitak krvi davao osjećaj kao da plovi kroz zrak?

Calhoun mu pruži bocu i on još jednom potegne dugi gutljaj. Znac

je da uskoro ni alkohol neće pomoći i da će se onesvijestiti. Uskoro će naići klonulost i malaksalost, a onda će vjerojatno pasti iz sedla.

Pogleda na brežuljke, prema zapadu i prema sjeveru, pa se okrene prema Peteu. Primijeti da ga Calhoun oštro i ispitivački promatra.

Osmjehnu mu se, a u pogledu mu bljesne stari sjaj. Nemilosrdni poriv protiv sama sebe prostruji mu tijelom i obodri ga iznutra.

– Ne brini, Pete – reče čvrstim glasom – izdržat ću još neko vrijeme. Kaži mi samo ima li među tim brežuljcima kakvo dobro skrovište gdje bismo se mogli sakriti?

Calhoun potvrdno kimne.

– Ima stari, napušteni rudnik još iz vremena Španjolaca. Nitko se više ne sjeća gdje je ulaz u taj rudnik. Ja sam ga otkrio samo zato što sam slijedio ranjenu pumu. Nemoj samo pasti prerano iz sedla dok budemo jahali kroz isušeno korito rijeke. Previše sam slab da bih te nosio ili dizao na konja. Što se tjelesne snage tiče ja sam patuljak.

– Zato imaš druge kvalitete – osmjehne se Chuck, pa nastavi: – Carpenteri su sredi. Živ je samo Rusty Kid i on bi mogao nešto započeti. Hoće li to uraditi? Slušaju li Carpenterovi jahači Rustyja?

– Ne, to je prošlost. – U Calhounovu je glasu bio radostan prizvuk. – Carpenterovih više nema! Rusty Kid je samo jedna velika ništica. Počinje novo doba! Možda smo čak mogli ostati u Spanish Bitu. No možda je ipak bolje da na nekoliko dana nestanemo. Nekoliko posebno vjernih i odanih prijatelja Carpenterovih, kao što su Bud Shafter i Allan Ford, možda će pomoći Rustyju Kidu da krene po

tvoj skalp. A možda će to osobno pokušati, jer se osjećaju obavezni Carpenterovima.

– Mislim da će se Carpenterovi jahači – nastavi Pete poslije kraće stanke – njihovi prijatelji i razni privrženici koji su sada ostali bez voda rasuti u pojedinačne skupine od kojih će svaka iskoristiti okolnosti i potruditi se da ukrade što više goveda i konja. Opasnost može nastati tek onda ako se pojavi neki novi gazda, koji će doći poslije Carpenterovih kao što su oni došli poslije Shermana. Uvijek će se naći netko tko želi biti glavni.

Chuck je te riječi slušao kao da dolaze iz velike daljine. One su jedva dopirale do njegove svijesti.

Pogled mu je bio uperen na udaljeni brežuljak. Sva njegova podsvijest i volja bile su usmjerene na to da što prije stigne do njega.

Nadao se da neće naletjeti na puške i revolvare Carpenterovih jahača.

VIII

Pošto su se Starret i Calhoun izgubili iz vida, Sandy Pikes se okrene i pažljivo pogleda ženu, koja je još bila na prozoru.

Lice joj je bilo bezizražajno, ali u njezinim se očima štošta moglo pročitati.

Opazio je tipičan sjaj i izazov upućen njemu da već jednom postane pravi muškarac, tvrd i odvažan. Upravo sada ima priliku da se nametne i osvoji Spanish Bit.

Shvatio je njezin pogled zato što su prošle noći razgovarali o nekoliko mogućnosti koje se sada pružaju. Znao je što ona želi, što osjeća i što misli.

I dalje sa sačmaricom pod rukom, krene pored trgovine, sve do

ulaza u dvorište. Prije nekoliko trenutaka odavde je njegov šurjak došao s konjima. Pikes pogleda svoje pomoćnike. Bill i Sam Hammer stajali su pred stajom uz skladište robe i gledali prema oboru i javnoj staji, u kojoj je za mali novac radio jedan Meksikanac.

U toj su staji bili Chuckov i Peteov konj, ali unutra se nalazio i konj kojega je Rusty Kid doveo kad je došao Jake Carpenter. Dakle, Frankov i Nevadin konj nalaze se izvan grada, pomisli, jer su se bili došuljali na stražnji ulaz u salun.

Pikes pride svojim ljudima i kratko upita:

– Što se događa?

Bill Hammer pokaže, debelim prstom i bradom, prema javnoj staji.

– Rusty Kid još mora da je unutra, gazda. Izišao je kad su odjeknuli hici. Stajao je pred stajom kad je Pete dojurio u dvorište i kada je viknuo da su Carpenteri mrtvi. Zatim je Rusty ponovo ušao u staju. Mislim da se muči jednom rukom osedlati konja. Kako bi inače otišao da obavijesti ostale jahače iz klana Carpenterovih ako ne uzjaše?

– Točno – odgovori Pikes i krene.

Došao je do obora, produžio do staje pa stigao pred staju upravo u trenutku kad je Rusty Kid iz nje izjahao. Momak je doista jednom rukom osedlao konja i sjedio je na njemu kao čovjek kojem se jako žuri da uradi zlo.

– Kamo ćeš, Rusty? – upita Pikes.

Rusty Kid zauzda konja i pogleda sačmaricu u trgovčevim rukama.

– Svinje! – dreknu polustisnutih usana. – Svi ste vi ležali pod

jednim gunjem i potezali isto užel! Svi ste pomagali tom Glendaleu, kojega na žalost u Mesa Chipu nisam mogao ubiti, da pobijedi Carpenterove! E, kažem vam da ću doći sa svim jahačima i...

Zbog naglosti i divljeg bijesa nije mogao dalje govoriti.

Odjednom je spoznao kako taj Sandy Pikes, kojega je dosad potcjenjivao kao čovjeka i mislio o njemu tek kao o kramaru koji se razumije samo u trgovinu, neće dopustiti da prođe.

U Pikesovom je pogledu prepoznao čvrstu odluku i čudio se tome čitavu dugu sekundu. Onda ispusti uzde i zdravom rukom potegne kolt.

Bio je brz, a Pikes je djelić sekunde još oklijevao. Međutim, ipak je na vrijeme pritisnuo oba obarača. Na toj udaljenosti nije mogao promašiti i naprosto je mladića izbacio iz sedla. Konja nije čak ni ozlijedio. Iako je životinja bila naviknuta na pucnjavu, ipak je odskočila i pobjegla pošto je posljednji od Carpenterovih pao iz sedla.

Pikes je s nevjericom zurio u Rustyja na zemlji. Tek je poslije nekoliko sekundi shvatio da je ubio čovjeka.

Njegovi pomoćnici pritrče. Meksikanac izide iz staje. Nekoliko građana, koji su se dotad držali podalje skrivajući se u sporednim uličicama pridu bliže.

Svi su zurili u trgovca, koji je izbacivao iz puške dvije prazne čahure, a onda iz džepa izvukao dvije nove i stavio ih u pušku.

– Rusty je htio dovesti jahače i uništiti grad! – dovikne Pikes sugrađanima.

U njegovom je glasu bio tvrd prizvuk, kakav dotad nisu čuli. Trgovac je uopće djelovao nekako drugačije.

– Mnogo će se toga mijenjati – dodao je poslije kraće stanke.

Okrenuo se i vratio u svoju trgovinu.

U dućanu sada nije bilo kupaca. Unutra je bio samo sijedi Crnac, koji je obavljao grube poslove i održavao red u skladištu. Odmah je ustao i pogledao svog gazdu, ali ga Pikes nije ni pogledao. Požurio je stubama i ušao u dnevnu sobu.

Josephine je još bila u tankoj spavaćici, koja se pripila uz njezino tijelo tako da promatraču ništa nije ostalo sakriveno. Raspuštena kosa u bogatim se valovima spuštala na leđa.

Pikes je nekoliko sekundi zurio u svoju ženu, pomislivši: ona je uistinu lijepa! Josephine je najljepša žena na svijetu! Iz doseljeničke djevojčice izrasla je u predivnu i pametnu ženu. Tijekom godina prerasla je samu sebe. A ja sam ostao mali, ušljivi trgovac. Ništa više nisam postigao. Baš ništa. Ali sada...

Prestao je razmišljati i progovorio:

– Ubio sam Rustyja Kida jer mi je zaprijetio oružjem. Spriječio sam ga da ode i i dovede u grad Carpenterove jahače. A sada ću prikupiti nekoliko revolveraša i nadzirati grad. Postat ću vladar Spanish Bit! Imat ću svog šerifa, svog suca i svoje savjetnike.

Kad je ušutio žena mu pride i mirno upita:

– I što onda?

– Dovoljno je da čekam. Divlja horda tamo napolju počet će krasti stoku. Pa, neka krade! Ja ću se potruditi da najveći dio novca potroši ovdje u salunu. Preuzet ću i salun! Čekat ću da u ovaj kraj dodu naseljenici, farmeri i sitni rančeri. Davat ću im zajmove i u pravo ću ih vrijeme utjerivati. Ja

sam čovjek budućnosti u ovom kraju!

Pogledala ga je začuđeno, kao da ne može povjerovati da će promjena u njemu biti stvarna a ne samo vatra od slame.

— Zaboravljaš jedno — reče naposljetku. — George Glendale je preživio i Pete će ga sakriti na sigurno mjesto. Kad Glendale i Corinna opet dođu ovamo i preuzmu svoje nasljedstvo, vrlo brzo ćeš opet biti ništica, kao što si bio za života Kinga Shermana, kao što bi zauvijek ostao u sjeni Carpenterovih da su preživjeli. Veliku je promjenu ovdje izazvao Glendale, a on je Corinnin muž. Ona je, pak, nasljednica Shermanova ranča. Kad Glendale ozdravi, on će...

— E, neće — prekine je muž. — Sjedio sam prošle noći čitav sat u kuhinji s tvojim bratom. Tamo smo se slučajno sreli jer je bio gladan i žedan. Sjeli smo i porazgovarali. Rekao mi je da je u Mescalu shvatio što revolveraš Glendalova kova može učiniti. Odmah je pomislio kako bi mogli srediti Carpenterove, a kada sam mu rekao da ne bi bilo loše kad bi pri tome stradao i Glendale, nasmiješio se i odgovorio: »Znaš da to nije loša zamisao, šurjače! Onda ćeš i ti imati priliku da se izvučeš iz sjene drugih ljudi. Vrlo rado ću ti pomoći u tome.« Da, Josephine, to mi je rekao tvoj brat. I zato sam gotovo siguran da...

Oklijevao je da izgovori sljedeće riječi, ali onda se uspravi, podigne prkosno bradu i nastavi:

— Glendale je tako teško ranjen da se jedva popeo u sedlo, a Pete mu sigurno neće dopustiti da ozdravi. I tvoj brat želi da iskoristimo to što su i King Sherman i Carpenterovi nestali s pozornice. Pete želi da se njegova sestrice,

koja je sa sedmoro braće živjela u smrdljivoj kolibi, uzdiže dalje i više. On te želi vidjeti kao kraljicu, a to i ja želim, Josephine. I ja sam bio siromašan, a sada vrlo jasno vidim kojim putem moram poći.

Završi monolog i ponosno se isprsi.

Žena ga je kritički promatrala. Nakon kraće stanke reče:

— Glendale je čovjek posebna kova koji je prošao sito i rešeto, pa sumnjam da će Peteu poći za rukom da ga ubije. Moj brat je smiješan i slab patuljak, pa ipak je postao pravi lovac na vukove i pume, a kao hvatač i krotitelj divljih konja dorastao je svakom čovjeku. Pete vrlo cijeni prave vrijednosti u čovjeka. On se mora diviti Georgeu Glendaleu, makar se tome i opirao. Nemoj se, dakle, ni pošto suviše oslanjati na Petea.

Još je jednom značajno pogledala muža, gotovo sažaljivo, a onda se okrene i ode u spavaću sobu.

Pikes je ostao kao prikovan na mjestu i razmišljao: Josephine mi ništa ne vjeruje kada je riječ o Shermanovom nasljeđu ili o Carpenterovima. U njezinim očima ja nisam pravi čovjek, niti sam borac poput toga Glendalea. No ja ću joj pokazati tko sam i koliko vrijedim.

Ustao je i izišao iz sobe, čvrsto odlučivši, čvršće nego maločas, da će iskoristiti okolnosti.

Najprije mora oko sebe okupiti nekolicinu odvažnih momaka. Bill i Sam Hammer i nekoliko drugih pomoćnika nisu dovoljni za to što je naumio.

Mora pozvati nekoliko pravih revolveraša! Znao je gdje ih može naći ako dobro plati. Čak će i neki od Carpenterovih jahača rado prići k njemu. U pitanju je samo cijena koju može platiti. A platiti može mnogo jer nije siromah.

Još prije nego što su stigli do podnožja brežuljka Chuck Starret je osjetio da neće izdržati i ostati pri svijesti. Zastao je i prostenjao:

– Pete, uzmi laso i dobro me priveži uz konja. Neću izdržati...

– Dobro.

Čuo je Petea kao iz daljine. Pogled mu se sve češće zamagljivao i tama padala na oči. Više nije mogao vidjeti ni obližnje brežuljke.

Kad su nastavili jahati, Chuck više nije držao uzde u rukama. Pete ih je držao i vodio konja za sobom, a onesviješteni Starret višio je sa životinje.

Calhoun je žurio, ali je ipak koristio svaki zaklon i nijednom nije pogriješio. Izbjegavao je otvorene proplanke i radije pravio veće obilaske ili jahao dolinama.

Dvaput je imao sreću. Oba je puta vidio jahače a da oni njih nisu opazili. Jednom su on i Chuck deset minuta ostali zaklonjeni stijenama prije nego što je mogao biti siguran da može nastaviti put.

Kad su napokon stigli do brežuljaka, počeo je s olakšanjem kleti. Izbjegavao je imalo poznatije staze i zato je put tako dugo trajao i bio naporan.

Nekoliko je puta čuo Chucka kako stenje, vidio krvlju natopljenu odjeću. Starret, za kojega je Pete i dalje mislio da je Corinnin muž, neprekidno je krvario.

Naposljedku dojašu do potočića i ujašu u korito. Zbog stjenovitih obala konji su se teško kretali. Često je nasred potoka ležalo veliko kamenje preko kojega su padali mali slapovi. Pa ipak, maleni je Pete uvijek uspio konje provesti dalje. Na neki poseban način znao je kako valja postupati sa životinjama.

Već je bilo podne kada su stigli do malene doline. Na desnoj strani, sav obrastao grmljem, nalazio se ulaz u stari rudnik.

* * *

Starret se polako vraćao svijesti. Iz duboke tame, koja mu se bila navukla na oči, ugleda svjetlost. Bilo mu je potrebno dulje vremena da bi shvatio kako se vratio iz duboke nesvjestice, kao što bi plivač isplivao iz mračnih dubina na svjetlo dana.

Osjećao se slabim. Rane su ga boljale i u njima je osjećao kako udara bilo. Još je imao groznicu. Na licu mu je ustajao znoj. Kad je pokrenuo ruku da ga obriše, taj mu pokret prouzroči veliku bol i izazove novi potok znoja.

Mučio se da bi se prisjetio što je uzrok tom njegovom stanju.

Netko se nagnuo nad njega i u poluotvorena mu usta ulio hladan čaj. To je vjerojatno bio sok nekog bilja pomiješan s hladnom vodom.

U polutami prepozna Petea Calhouna. Kad je otvorio oči, osmijehnuo mu se; ali ne bi mogao sa sigurnošću tvrditi da je to bio osmijeh. Možda je samo malo razvukao usne osušene groznicom.

Osjećao se kao iscijeden. Sok što mu ga je Pete ulio u usta osvježilo ga je iznenađujućom brzinom. Pri drugom pokušaju uspjelo mu je koliko-toliko razumljivim glasom upitati:

– Stvaram li ti mnogo teškoća, Pete?

– Pobijedio si Carpenterove, a to nije pošlo za rukom ni velikoj i ponosnoj skupini ljudi sa Shermanova ranča poslije Kingove smrti. Tim je ljudima nedostajao čovjek koji ne bi samo imao sreću na svojoj strani nego i takav koji bi znao

kad je pravi trenutak za akciju. Pa ipak, da ti ja nisam pomogao, gospodine, ne bi uspio, zar ne?

— Ne, Pete, ne bih — promrmlja Chuck. — Jedan hromi vuk u stranom reviru to nikako ne bi mogao ostvariti. Kad bih mogao, dao bih ti odlikovanje za to.

— Ne zavitlavaj se. Ja sam prilično ponosan što sam u Mescalu upoznao tvoje kvalitete i sve svoje žetone stavio na tebe... gospodine Starret.

Chucku je trebalo vremena dok mu je do svijesti doprlo što je stari rekao.

Mozak mu je još vrlo sporo radio.

Onda shvati da ga je Pete nazvao njegovim pravim imenom!

— Dakle, ti znaš — promrmlja umorno. — Kako si saznao?

— U groznici si buncao o svojim problemima — ozbiljno odvratí Calhoun. — Znači, George Glendale je ipak ubijen u Mesa Chipu. Rusty Kid je, dakle, uspio u onom što je naumio. Ti si ga zamijenio. Corinna se odlično snašla. Pri tome su joj nehotice pomogli Carpenterovi, bolje rečeno pripadnik njihovog klana Rusty Kid, koji je samostalno krenuo u akciju. Ti si, dakle, Chuck Starret? Gotovo legendarni revolveraš? Corinna je već mislila da će kao udovica doći ovamo, a onda je sreća tebe. Varka vam je savršeno uspjela. Svi su te smatrali za Glendalea. Njega su Carpenterovi pustili pobjeći, njega su trebali ubiti negdje oko Mescala...

Ušuti. Nije imalo smisla nastaviti. Tek poslije nekog vremena Pete ponovo pregovori:

— Tvoje rane ne izgledaju dobro. Nisam mogao povaditi svu sačmu, pa su ti se rane zagnojile. To može vrlo loše završiti. Morao bih po li-

ječnika u Spanish Bit. Tebe takvo ga ne smijem micati. Možda bih morao najprije na Shermanov ranč. On je oдавде udaljen samo sedam milja. Potrebni su ti dobra hrana, zavoji, gunjevi i još neke stvari. Vjerojatno i Corinnina njega. Ona ti to duguje. Tako bar ja mislim. Kad ona dođe ja ću imati slobodne ruke i neću morati s tobom čučati u ovoj rupi. U Spanish Bit Countyju u međuvremenu se može mnogo toga dogoditi. Šurjaku ću sigurno biti potreban... Moram...

Ušuti. Djelovao je tako uznemiren i nesiguran kao što su bile i njegove riječi. Bio je nalik čovjeku koji je, bosim nogama stao na vruću ploču ili kojemu je netko stavio štuku u gaće.

— Kako dugo ležim ovdje? — upita Starret umornim glasom.

— Stigli smo prije tri dana. Jedva sam te skinuo sa sedla. Znaš i sam da nisam neki jakota i ne mogu dići više od pedeset kilograma.

Izgovorio je to s gorčinom.

Chuck je razmišljao, očajan što je sve tako loše po njega.

— Dobro, idi — naposljetku reče stenjući. — Potraži Corinnu. Od Carpenterovih joj vjerojatno ne prijeti nikakva opasnost. Možda će sada i neki od bivših Shermanovih jahača doći natrag. Vjerojatno se proširila vijest da se Kingova kćerka vratila i da su Carpenterovi uništeni. Mora doći do promjena u Spanish Bit Countyju. Pete, dodaj mi nadohvat ruku napunjeni kolt i bocu s vodom, pa ću izdržati nekoliko sati dok se ne vratiš.

— Imam i malo slanine i krišku kruha. Vrlo bih lako bio pribavio hranu, jer imam u okolici prijatelje, ali nisam se usudio tebe napustiti. Imao si tako jaku groznicu da

sam se plašio. Izašao sam samo da uberem neke trave, kojih sok Apaši piju da bi smirili groznicu. Čini se da je to i tebi mnogo pomoglo.

Dorekavši stavi Chucku kolt u ruku, pa ode do potoka napuniti bocu s vodom. Pošto je bocu stavio pored Chucka, izvadi kruh, odlomi zalogaj i gurne ga ranjeniku u usta.

— Pusti da ti omekša u ustima — posavjetova ga. — Ja ću sada krenuti do Corinne.

Lako dodirne Chucka po ramenu, pa izide iz zaklona.

IX

Nema više Carpenterovih!

Ta se vijest proširila brzinom munje. Posvuda, pa i po bivšem Shermanovom ranču gdje još bijaše nekoliko kauboja.

Onih nekoliko Carpenterovih ljudi koji su bili na Kingovom ranču odmah osedlaju konje i odjašu. Odjednom je ranč bio slobodan.

Corinna se pitala kamo je sada nestao Chuck Starret.

Saznala je da je bio ranjen, ali da je uspio odjahati iz Spanish Bitu. Najradije bi uzjahala konja i krenula u potragu. nepogrešivim nagonom predosjećala je da mu je njezina pomoć sada najpotrebnija.

Dakako, čula je i to da je Calhoun s njim. Poznavala je Petea kao nenadmašivog lovca i vrsnog poznavatelja ovoga kraja. To joj je pružalo nadu i sigurnost.

Znala je da će neki prijatelji Carpenterovih krenuti u lov na njih. Goniti hromog ili lakše ranjenog vuka vrlo je opasno, ali je mnogo lakše goniti i uhvatiti teško ranjenog vuka. Osim toga, tada bi im

porastao ugled što su uhvatili ubojice Carpenterovih. Gotovo svaki revolveraš bi bio sretan da uspije u takvom pothvatu i da se o njemu proneše takav glas.

Iz dana u dan Corinnino je nestrpljenje raslo. Noću je vrlo nemirno spavala. Često se budila, prilazila prozoru i zurila u noć.

Jednoga dana Rosalie dovede k njoj Petea Calhouna.

— Odjednom se stvorio u kuhinji — ljutito objasni Rosalie. — Uplašila sam se kad mi je progovorio iza leđa, jer nisam čula kad je ušao. Ispustila sam šalicu iz ruke, jednu iz servisa kojega je tvoja majka donijela iz Engleske! Nisam ja kriva za to! Tako me zaplašio, ovaj...

— Dobro, dobro! — prekine je Corinna i pošalje iz sobe.

Pri svjetlu svjetiljke pogleda Calhouna. Dobro ga je poznavala. Pete je bio malo stariji od Rustyja Kida Carpentera, ali je već odavno taj čovječuljak zračio snagom koja nije bila u razmjeru s njegovim tijelom.

U cijelo kraju Pete je bio nenadmašni lovac, bilo da je riječ o vukovima, pumama ili konjima. I kad je trebalo krenuti protiv Apaša, Sherman ga je rado vodio kao izvidnika.

Kimnula mu je i upitala.

— Kako mu je?

Nije trebala izgovoriti ime. Pete je točno znao o kome je riječ.

Odgovorio je a da nije okolišao:

— Vrlo loše! Leži u jednom rudniku i za sada ga ne možemo preneti ovamo. Bilo bi opasno izvući ga iz zaklona. Tako bespomoćan bio bi laka meta i plijen osvetoljubivim pripadnicima klana Carpenterovih. Trebalo bi okupiti nekoliko dobrih jahača i predradnika ovoga ranča. Vjerojatno su u

međuvremenu čuli da se vratila Shermanova kćerka. Uostalom, Corinna, ja znam sve. Znam da George leži pokopan u Mesa Chipu, i da se u starom rudniku krije Chuck Starret. Međutim, možeš u mene imati povjerenja. Još kao djevojčica uvijek si bila dobra prema meni. Došao sam da te odvedem k njemu, Corinna.

Kimnula je.

– Dobro, krenimo – reče, pa upita: – Što sve moramo ponijeti?

Otvorio je oči. No, to nije bilo obično buđenje. Netko mu je prao lice. Kad je sasvim otvorio oči, ugleda u svjetlosti fenjera Corinnino lice.

Izenadio se, a onda i shvatio.

Nasmiješila se i kimnula.

Pružila mu je zdjelicu sa krepkom govedom juhom. Poslušno je gutao i iako je juha bila jedva topla, odmah mu je bilo bolje i toplo po cijelom tijelu. Oznojio se sav i shvatio kako je slab.

– Jesi li dovoljno jak da mogu vidjeti tvoje rane – zapitala je smireno.

Kimne. Osjećao se bolje, ali je na mjestima gdje su se rane upalile i zagnojile osjećao kako tuče bilo i zateže se koža.

Pored fenjera u rudniku je gorjela i vatra. Dim je našao put kroz neke pukotine.

Chuck vidje pravi poljski krevet, onakav kakvoga oficiri višeg ranga imaju u logorima dok su na pohodu. Znao je da su ti sklopivi kreveti vrlo ugodni, jer ni generali ni viši oficiri ne vole spavati u neugodnim krevetima. Pored kreveta, na tvrdom tlu rudnika, bio je gunj.

– Najprije te moram nekako prebaciti na gunj – reče Corinna.

– Svući ću te, oprati, dezinficirati rane i povaditi preostalu sačmu. Imam sve što mi je potrebno. Ovamo smo došli s dva tovarna konja.

– Gdje je Pete?

Odjednom je osjetio da je to vrlo važno.

– Otišao je. Doveo me ovamo i odjahao. Rekao mi je da još ove noći mora nešto obaviti i nije mogao ostati ovdje. No to nije važno kad sam ja uz tebe. Ponijela sam sve što nam je potrebno dok opet ne budeš mogao jahati.

Pete Calhoun se poput lukave pume polagano uvukao u grad, pa neopažen u dvorište trgovine.

Sam Hammer, koji je bio na straži, progovori iz tame:

– Tebe je vrlo lako prepoznati, Pete.

– Da – odgovori čovječuljak ljutito. – Zato što sam malen poput patuljka i nisam bik ko što si ti. No kad bismo odvagali naše mozgove, možda bi se iznenadio, čovječe od mišića.

– Neću se svadati s tobom, Pete. Oprosti ako sam te uvrijedio svojom glupošću. Nikada se nisam s tobom mjerio, niti to želim. Dakle, ne moraš govoriti o našim mozgovima.

Pete se nasmije.

– Kako je ovdje, Sam?

– Dosta dobro. Imamo grad u svojoj ruci. Gazda je pozvao nekoliko tvrdih momaka. Imamo svoga šerifa, a sudac je ustanovio da je poslije Kinga Shermana samo Sandy Pikes pravi čovjek za ovaj kraj i da nije nikakvo zlo biti u njegovoj službi. Poslovi su dobri, sve bolji. Danas smo opskrbili čitavu karavanu naseljenika, dakako na

zajam. Kad ti ljudi za nekoliko godina obrade svoju zemlju, bit će mnogo vrednija nego što je sada zajam. Vidiš, Pete, nisam ja ni tako glup... Sve se odvija u najboljem redu. Podi gore. U dnevnoj sobi još gori svjetlo. Gazda i tvoja sestra sve kasnije liježu...

Zašutio je, jer je Pete prošao pored njega i požurio u kuću, kako bi se sklonio sa svjetla što je dopiralo s prozora prije nego što ga tko vidi.

Zatekao je sestru i šurjaka u dnevnoj sobi već napola razodjevene i pri boci vina.

Vjerojatno su oboje malo više popili i zato su skinuli košulje.

Pete uzme čašu koju mu je pružila sestra i naiskap popije.

Sandy Pikes odmah upita:

— Kamo si ga sakrio? Možda je već mrtav?

U posljednjem pitanju osjećalo se da se tome divlje nada. I na njegovom su se licu mogle pročitati njegove želje i nadanja.

Pete je šutke promatrao šurjaka.

— Ja sam ubio Rustyja Kida — grubo će Sandy. — Ovaj sam grad oslobodio posljednjeg od Carpenterovih. Da nisam, Rusty bi okupio sve jahače Carpenterovih i tragali bi dok vas ne bi našli i uništili. No uskoro će sve pripasti nama. Nama! Samo će nam George Glendale uvijek stvarati neprilike. Gdje je sada?

Calhoun ni sada nije odgovorio. Samo je oštro promatrao Sandyja. Vidio je i osjećao da se trgovac promijenio.

Evo kukavnog psa, pomisli, koji je jednom uspio ubiti kojota i sada misli da može ubiti i vuka.

Nastavljajući ovu misao upita:

— A što bi ti s Glendaleom?

Pikes digne gornju usnu. Brkovi mu se nakostriješe. Djelovao bi

komično da iz njega nije zračila opasna ljutitost.

Njegova žena Josephine progovori glasom otežalim od vina:

— Pete, pa to je tako lako shvatiti! Najprije je bio King Sherman, poslije njega došli su Carpenterovi, a sada će ih sve zamijeniti Sandy. No promjenu nije izazvao on nego Corinnin muž. Sandy se plaši da bi Glendale mogao i njega srediti. George je pravi muškarac. On je čovjek koji je nadrastao samoga sebe. Takvi ljudi utječu na razvoj događaja i na budućnost zemlje. Sandy zna da će Shermanov ranč uskoro opet biti moćan kad Corinna i njezin muž...

Zašutjela je i neodređeno mahnula rukom.

— Govorim previše — nastavi. — Natoči mi još malo tog španjolskog vina, Sandy. I ne gubi hrabrost. Ponekad i mali ljudi pobijede velike. I to se događa. Natoči mi još jednu...

— Pa ti si već pijana! — odvrati joj muž. — A kada si nacvrcana, govoriš stvari koje...

— ...ti inače ne govorim i koje su redovito istina — dovrši umjesto njega Josephine. — A sada mi natoči punu čašu! Što čekaš?

Pete je promatrao Sandyja kako poslušno izvršava naređenje svoje žene. Pošto je natočio vino Josephini, okrenuo se i pogledao Petea.

Gledali su se u oči, a onda Pikes reče:

— Pa nije to ni tako loše rekla. Imali smo eru Kinga Shermana, poslije toga Carpenterovih, a sada bismo mogli započeti eru Pikesa i Calhouna, zar ne? Dakle, ako Glendalea negdje kriješ, mogli bismo ga...

Pete Calhoun se osmijehne.

— Hajde, reci do kraja! — ponuka ga. — Zar si takva kukavica

da to ne možeš ni izgovoriti? Dakle, da ga ja ubijem ili da ga pustim neka umre?

— Jednostavno ga ukloni meni s puta! — zatraži Pikes. — Ili mi reci gdje je, pa ću poslati ljude tamo.

— Ne! On mi duguje život. Da mu nisam pomogao, ne bi preživio. Poslije Mescala, gdje je sredio Sida Carpentera, oni bi ga gonili kao divljeg vuka. I uhvatili bi ga da nije bilo mene. On mi duguje život. Zato ja mogu od njega ponešto i zahtijevati. Osim toga, on uopće nije George Glendale. George je ubijen već u Mesa Chipu. Ubio ga je Rusty Kid. Ovaj je sličan Glendaleu i bio je također u Mesa Chipu ranjen pa im je tako uspjelo obmanuti sve. Ovaj hromi vuk je Chuck Starret, stari Corinnin prijatelj.

Pikesovi se začude. To su ime već čuli. Čak je i Josephine znala za njega.

— Chuck Starret, iz Brazosa!? — upita brata. — O njemu se mnogo pričalo!

— Točno! — potvrdi Pete.

Ispije vino i krene prema vratima. Tu zastane.

— Još ne znam hoću li to moći. Chuck Starret je čovjek s kojim nema šale. Drag mi je i prirastao mi je srcu. Više od tebe, Sandy. Dvojim da si dovoljno velik da ovladaš ovim krajem. No, jedno ću ti reći, Sandy: Ako se Glendale pojavi ovdje živ, pokori mu se kao što si se pokoravao Kingu Shermanu. U protivnom ćeš biti gotov. On je mnogo jači i od Shermana!

Nakon tih riječi Pete izide.

Josephine je još dugo zurila u vrata koja su se zatvorila za njezinim bratom. Kad je zatim pogledala muža, bila je vrlo potištena i klonula.

— Pete ima pravo — reče mirno.

— Ako se taj Starret jednoga dana

pojavi u gradu, radije ostani mali trgovac. U protivnom bit ćeš mrtvi kojot koji je iskusnom vuku htio oteti plijen.

* * *

Sunce je davno odskočilo na nebu kada je Pete Calhoun stigao u stari rov španjolskog rudnika.

Fenjer je svijetlio. Odozgo, kroz neke pukotine u stijenama dolazilo je malo svjetla, no jedva ga je bilo da bi razbio tamu i održavao sumrak. Španjolci su tada iskopali rov sve do šupljine do koje dotad nije bilo prilaza. U toj su spilji pod zemljom pronašli srebro.

Pete se gotovo nečujno pojavio iz tame.

Čim je čula šum, Corinna dohvati oružje. Opustila se tek kada ga je prepoznala.

— Eh, ala si me preplašio, Pete!

— rekla je s olakšanjem u glasu.

Glavom je pokazao prema krevetu u kojem je Chuck Starret ležao bez svijesti.

— Kako mu je? — prošapće.

— Strahovito mi je bilo teško podići ga na krevet. Nije mi mogao mnogo pomoći. Gotovo je sasvim bespomoćan. Izgubio je mnogo krvi i samo srećom nije dovde iskrvario. Pete, potrajat će dok će moći stati na noge, ali mislim da ćemo ga za nekoliko dana moći izvesti na sunce i na zrak. Možda bismo ga mogli već sutra iznijeti pred rov ako zajednički uhvatimo krevet i ponesemo ga. Možeš li to, Pete?

Zagledao se u poljski krevet, onda brišući čelo reče:

— Pokusat ćemo. Na žalost, nisam snažniji od četrnaestogodišnjaka, no zajednički ćemo nekako tog devedeset kilograma teškog čovjeka dovući do ulaza u rudnik.

Tamo je zrak mnogo bolji i brže će se oporaviti.

Sjeo je na jedno sedlo. Corinna ga je sada jedva vidjela u sumraku koji je ovdje vladao, ali čula je kako govori:

— Vjerojatno si umorna, Corinna. Lezi i spavaj, a ja ću stražariti i paziti da nas netko ne iznenadi. Znaš, moram o mnogo čemu razmisliti. Nikako ne mogu zaspati. Dakle, spavaj bar ti i ne brini. Ako se Chuck pomakne, probudit ću te.

Oklijevala je iako je bila silno umorna. Otkako je u noći dojahala ovamo, brinula se za Chucka sve do jutra. Da, doista je umorna. Kako će Pete uskoro opet odjahati, i tada neće moći bezbrižno spavati, bolje da prilegne.

Bila je za sebe ponijela vreću za spavanje, jer je u rudniku vrlo svježe, i sada polagano i oklijevaјуći uđe u nju i legne.

Godilo joj je da se opusti, da opruži udove i da se odmara.

Prije nego što je zaspala, upita Petea:

— O čemu moraš razmišljati? Što se to zbiva u Spanish Bitu?

— Sandy Pikes je — odgovori on ležerno — ubio Rustyja Kida i Carpenterovih više nema. Sada će njihovi jahači pljačkati tvoju stoku i konje, Corinna. Jahači s tvoga ranča možda će se okupiti i vratiti tebi. Čim se sa Chuckom pojaviš među ljudima, Corinna, odmah ćete naći pomagače. A Chuck je čovjek kakav bijaše tvoj otac. Taj će brzo zakoračiti velikim koracima i ubrzo postati gazda. Hoćeš li se udati za njega?

Razmišljala je o tome što je Pete rekao. Nakon kraćeg razmišljanja odgovori:

— Vjerojatno. Moj brak s Georgeom nije uvijek bio sretan, ali

bila sam mu vjerna i svuda sam išla s njim. Tako sam odabrala i što sam mogla. Nikad se ne bih pokajnički vratila ocu. Chuck je drugačiji od Georgea, mnogo drugačiji. Chuck je već jednom bio oženjen i imao je ranč. Da, vrlo bih rado bila njegova žena. Georgea nisam više voljela toliko da ga ne bih mogla zaboraviti. Možda bih Chucka mnogo više voljela. Dublje, temeljitije. Međutim, ne želim razmišljati o tim stvarima, bar za sada ne. Za to ima vremena. Najprije mora ozdraviti. Sada je samo to važno, zar ne?

Ništa nije odgovorio.

Corinna je samo posljednjim tračkom svijesti bila svjesna da je zaspala. Imala je osjećaj da pada u dubinu: Nije se tome opirala, jer je Pete Calhoun bio na straži, a kome bi mogla vjerovati više nego njemu.

X

Pete je sjedio na tovarnom sedlu i razmišljao o sebi i svom životu. To je bio život sa šestoro braće, s kojima se tjelesno nije mogao usporediti zato što je bio nizak. To su bila divlja, primitivna braća koja nisu imala nimalo milosti prema slabijem bratu.

Kad su došli Apaši, privučeni mirisom rakije što se pekla u njihovoj improviziranoj pecari, nije ga mnogo pogodila smrt oca i sve braće. Od tada se naučio prilagođavati okolnostima i tako je postao snalažljiviji od mnogih drugih ljudi. Postao je najbolji lovac na vukove i pume, najbolji lovac na divlje konje. Bio je najbolji na svakom pohodu na Apaše i tako je među najodvažnijim ljudima stekao glas i ugled kao njima ravan.

Ipak je ostao usamljenik. To mu je sada, u ovom rudarskom rovu poslato vrlo jasno.

Navrle su i razne misli i osjećaji.

Bio je ponosan time da Starret bez njegove pomoći sasvim sigurno ne bi mogao postići sve što je postigao. Ne bi ostao živ da se sam borio protiv svih Carpenterovih. Oni bi ga sasvim sigurno nadvladali; najprije izazvali, zatim mučili i naposljetku ubili. Onda kad je on sve njih potukao, iako su mu postavili vrlo lukavu stupicu, samo ga je Pete Calhoun mogao dovesti u sigurno skrovište. Na kraju je doveo ovamo i Corinnu i time omogućio Chucku da preživi i ozdravi.

Neprekidno je sebe uvjeravao: Chuck Starret može biti još veći, tvrdi i brži, ali bi odavna bio mrtav da nije mene! Pobjednici bi bili Carpenteri.

Razmišljao je i o Sandyju.

Opet je čuo sestrine riječi: »Pete, pa to je tako lako shvatiti. Najprije je bio King Sherman, poslije njega došli su Carpenterovi, a sada će ih sve zamijeniti Sandy. No promjene nije izazvao on nego Corinnin muž. Sandy se plaši...«

Pete je sada razmišljao o tim Josephinim riječima.

Sandy će se plašiti svakoga jačeg čovjeka kao što je i do sada, zaključio je i zato će mu biti potreban kao ortak. Ja bih sa Sandyjem stvarno mogao podijeliti ono što je nekada bilo Shermanovo i što su poslije uzeli Carpenterovi. Mogao bih postati veliki čovjek. Mnogo veći od Sandyja, koji je bez mene ništica. Iako sam tjelesno razvijen kao što je dječak od četrnaest, hrabrosti mi nikada nije nedostajalo. S koltom sam dovoljno brz da bi me Sandyjevi revolveraši poštivali. Trebalo bi samo... samo...

Ova riječ, koja se u njegovoj glavi pojavila tek tako, uzgred, polagano je rasla i pretvarala se u brdo. Onda je znao da dalje ne mora misliti. Trebalo bi ubiti Chucka i Corinnu! Oni samo ne smiju živi izaći iz rudnika!

Kad bi bilo tako, za mene i za Sandyja put bi bio otvoren. Tada bismo mogli da stavimo u džep cijeli Spanish Bit County. Pozvat ćemo doseljenike i dati im zajmove. Pustit ćemo da izgrade zemlju sve dok divlji pašnjaci postanu vrijedna, plodonosna zemlja, a onda ćemo ih otjerati. Prije nego što mogu bogatim urodima otplatiti dugove.

Tako čine sve velike kompanije za prodaju zemlje. Na taj način dobivaju za malen novac vrijednu zemlju, pomoću jeftine radne snage. Za male zajmove dobiju vrlo vrijednu, obrađenu zemlju. Imat će u džepu cijeli grad, a onda i...

Nije dalje razmišljao.

Neko je vrijeme sjedio i slušao glasove iz dubine svoje uznemirene duše. Da li bi mogao postati ubojicom? Zar bi bio ubojica ako Chucku Starretu oduzme život? I tako ne bi bio preživio da nije bilo njega?

Što je, međutim, s Corinnom?

Pa, ona je nasljednica Kinga Shermana. Kad ovdje bude zakona, ona će ostvariti svoja prava i pomoću vlasti može otjerati sve doseljenike, farmere i male posjednike, pa i Sandyja i njega.

Istodobno kad i Starreta morao bi ubiti i Corinnu. Međutim, u njezinom slučaju to bi bilo čisto ubojstvo. Ona mu ne duguje svoj život.

Razmišljao je o svemu vrlo dugo. Satima. Noć je polagano prolazila. Nije mu bilo lako. Borio se sam sa sobom.

Čitav je život proveo s četvoro-
nožnim i dvonožnim kradljivcima.
Možda je i sam već odavna postao
kradljivac i razbojnik.

* * *

Corinna je čvrsto spavala. I
Chuck. Disao je mirno, iako slabije
i kraćeg daha. Više nije imao groz-
nicu.

Pete je jedno vrijeme stajao i
oklijevao. Možda zlo u njemu ne bi
prevladalo da se mlada žena pro-
budila i porazgovarala s njim.

Međutim, Corinna je spavala.
Ništa je nije upozoravalo na opas-
nost. Potpuno je vjerovala Cal-
hounu, koji je cijelo vrijeme bio
tako vjerno uz Chucka.

Odjednom se Pete pokrene i
krene u rov koji je iz rudnika vo-
dio napolje. Svjetlo iz fenjera pra-
tilo ga je neko vrijeme, ali sve slabi-
jim sjajem. Rov je bio uzan i po-
negdje zarušen. Poslije Španjolaca
bilo je kopača koji su kopali post-
rane rove u potrazi za rudačom.
Kopali su neobazrivo i nisu brinuli
o sigurnosti rovova. Možda će se
sve jednom zarušiti kad ojača priti-
sak brijega odozgo.

Calhoun je nekoliko puta zastao
i provjeravao drvene podupirače.
Bili su dobrobrano truli, jer su dugo
stajali u rovu.

Stigne do ulaza. Kroz njega se
probijalo prvo sivilo novoga dana.

Desno pored ulaza bila je u sti-
jeni velika pukotina, obrasla gu-
stim grmljem. Tu je Pete bio prona-
šao malu čistinu i smjestio konje.
Tu je bilo trave, a nalazio se i mali
izvor.

Pride sedlu ispod jednoga grma i
iz torbe izvadi dvije šipke dina-
mita, umotane u svijetlosmedi nau-
ljeni papir. Bile su jedva veće od

malo veće cigare, a s jednog kraja
iz svake je virio stijenj.

Poslije kraćeg oklijevanja, skрати
stijenj, pa uđe natrag u rudnik.
Išao je dvadesetak koraka do mje-
sta gdje su potporni stupovi bili
gotovo sasvim popustili i gdje se
strop gotovo zarušio. Na tom vrlo
opasnom mjestu postavi šipke u
pukotine i zapali stijenj. Obavio je
to brzim, odlučnim pokretima, za-
tim se okrene i pobježe. Načinio je
jedva deset koraka kadli naglo za-
stane.

Stajao je tako jednu sekundu,
onda se naglo okrene i potrči na-
trag.

Uhvatila ga je panika.

Ta, ne može tek tako ubiti dva
ljudska bića! Ne može zarušiti rud-
nik i da tako spriječi izlazak Co-
rinni i Chucku!

Kad je stigao do šipki dinamita,
ugleda crvene točkice kako se
brzo pomiču. Iz prve je šipke brzo
išcupao stijenj, kao iz svijeće, a iz
druge u posljednji tren.

Prstom prignječi stijenj i baci
šipku na tlo.

Odahnu, a onda mu se pogled
zaustavi na crvenoj točki što je pu-
zala prema šipki. Očito je bilo da
nije dovoljno pritisnuo stijenj i da
se iskra ponovo razgorjela i nasta-
vila put do šipke. U hipu je shvatio
da u brzini nije dovoljno čvrsto pri-
tisnuo, pa nije ugasio drugi stijenj.

Znao je da je sve izgubljeno. Da
li će stići prijeći tri koraka, uhva-
titi stijenj i ugasiti ga?

U pitanju su bili dijelici sekunde.

Skoči i baci se naprijed, pokuša-
vajući uhvatiti stijenj.

Pao je grudima na šipku, točno u
trenutku kad se ispod njega prolo-
mila zemlja.

* * *

Kad je Corinna shvatila da je odsječena od izlaza počela je očajavati. Vratila se, s fenjerom u ruci, do Chucka koji se također probudio.

Kazala mu je da se rov zarušio. Ubrzo su oboje shvatili da je to posljedica miniranja.

Probudila ih je snažna eksplozija. Corinna je kazala:

– Čini mi se da sam čula Peteov urlik kada je došlo do eksplozije, ali...

Nije znala što bi rekla. Sve je bilo tako zagonetno. Nije ni pomislila da bi to Calhoun njima učinio.

Chuck je razmišljao, koliko je to mogao onako izmučen od bolova i groznice. Zaključio je samo to da je napad morao uslijediti izvana. Ni načas nije posumnjao u Peteovu vjernost.

Zato je rekao:

– Vjerojatno su nanjušili gdje se krijemo, Corinna. Ne može biti drugačije. No kako su kukavice da bi ušli u rudnik i borili se s Peteom, upotrijebili su dinamit. Pete je vjerojatno nešto opazio pa je izišao da bi se suprotstavio opasnosti. Pritom su ga uhvatili. Dobri Pete. Do posljednjeg daha bio nam je odan, dok ga nisu uhvatili. Oh, ne mogu ti pomoći, Corinna. Još ne mogu stajati čvrsto na nogama. No, ti ne smiješ popustiti. Nemoj se predati, Corinna! Ne daj se! Čuješ li?

Klečala je pored poljskog kreveta. Dugo su se gledali pri svjetlu fenjera. Onda ona promrmlja:

– Da, ti se nikada ne predaješ. A ja ću ti biti vjerna pratilja. Ni ja se neću predati. Sada ću najprije skuhati jelo. Drva imamo dovoljno. Dim će izići kroz pukotine gore na stropu. Ima tamo i većih pukotina. Kad bismo se mogli uzverati...

Sagnula se i stavila ruku na muškarčevo lice obraslo bradom.

– Mi smo stvoreni jedno za drugo, Chuck. Sada sjedimo u zarušenom rudniku i ne znamo kako ćemo se izvući odavde. No moram ti nešto reći. Ni malo ne žalim da sam te opet sreća poslije onoga dana kada si u Kansasu dobio metak u nogu. Tada su nam se putevi razišli, no sudbina nas je spojila. No ako postoji sudbina, mi ćemo se nekako i iz ovoga izvući, zar ne?

Pogladila ga po raščupanoj kosi, a on se malo kiselo osmijehne.

– Jednog ćeš me dana i poljubiti. Onda kad to zaželiš – rekao je mirno. – Čekat ću taj dan, jer znam da nije više daleko.

– Vjerojatno nije – odgovori Corinna i ustane.

Malo je okrenuo glavu kako bi je mogao vidjeti kako priprema jelo.

Kad je ponovo prišla da ga nahrani, ni jedno od njih nije se više bojalo. Iskoristit će svaku kartu koju im je sudbina namijenila.

Pošto ga je nahranila, Corinna uze fenjer i pode istražiti hodnik. Chuck je čuo kako krči kamenje i zemlju, kao i podupirače koji su se urušili.

Zaboga, pomisli, kako bi slaba žena mogla maknuti na tone materijala!

Chuck je pokušavao izračunati koliko će moći izdržati u spilji. Hrane, vode i ostalog što im je potrebno imaju dovoljno. Tu je i čitava boca petroleja, fenjer, a drva ima za nekoliko obroka jela.

Dulje vrijeme ništa im neće manjkati, no dokle će Corinna izdržati na tom najtežem poslu?

A možda upravo o tome sve ovisi.

Poslije nekog vremena začuje Corinnu kako plače. Nije mogla suzdržati jecaje očaja i nemoći. Počeo joj je govoriti da je ona izvanredna žena, da se zna boriti i

da je njegova prava družica. Govorio joj je kako će joj pomoći čim se malo oporavi. Tješio ju je tako neprekidno, no znao je da je Corinna sve očajnija.

Točno su znali kad je vani noć a kada dan. Kroz pukotine do njih je dopiralo svjetlucanje sunca. Dolje u spilji uvijek je vladala polutama.

* * *

Poslije tjedan dana Chuck se toliko oporavio da je mogao ustati i pomoći Corinni.

Bilo mu je mučno da se kreće i uklanjanje kamenje. Često se morao odmarati i sjediti pored Corinne na kamenu.

Osmijevala mu se i pri svjetlosti fenjera on je vidio da je to osmijeh sreće i zadovoljstva što on napokon stoji na nogama i što se kreće.

Vidio je u kakvim je opasnim uvjetima radila. Odozgo je visilo mnogo toga što se svakog časa moglo srušiti. Ona to ne bi mogla izbjeći. Neprekidno se nalazila u opasnosti da na nju padne velika kamena ploča koja je visila nahe-rena sa stropa.

Corinna je bila prljava i oznojena. Borila se za svoj život i za život svoga čovjeka poput tigrice.

Sljedećih je dana Chuck preuzeo brigu o pripremanju jela. Drva je već pomalo nestajalo i uskoro će skuhati samo kavu i to na plamenu iz fenjera.

Chucka je povremeno hvatala panika. Postao bi zdvojan i zapadao u apatiju. Vidio je kako se Corinna muči. Polomila je nokte i izranjavala ruke iako ih je omotala u komade gunja. To je bilo mučenje koje ga je to više pogadalo što

je vidio da bi čitav posao mogao biti uzaludan.

Onda je Corinna naišla na Calhounov leš i pozvala Chucka. Pregledao je tijelo i otkrio da je dinamit čovječuljku raznio prsa.

Rekao je zamišljeno:

— Pete se morao baciti na jednu šipku dinamita. Tako je prigušio njeno djelovanje. Da to nije učinio, možda bi se cijeli brijeg zarušio u rudnik.

Odnijeli su Petea u jedan kut spilje, pa nastavili raditi. Chuck je sada već dobroano pomagao Corinni, ali se je morao češće odmarati.

Nekoliko dana poslije otkrića leša, kad je odmakla jedan oveći kamen, za njim se skotrljalo još nekoliko.

Odjednom Corinna osjeti strujanje zraka i uzvikne od radosti. Gurne glavu kroz rupu u gomili kamenja i na drugoj strani ugleda izlaz iz rudnika.

Vani je sijalo sunce.

* * *

Sandy Pikes nije mnogo brinuo što već tri tjedna nema glasa od šurjaka. Ipak je iz dana u dan očekivao kad će ga ugledati, no Pete kao da je propao u zemlju.

Nisu se pojavljivali ni Corinna ni Starret.

Tijekom ta tri tjedna koješta se dogodilo u Spanish Bit Countyju i u gradu. Grad je sada bio čvrsto u Pikesovim rukama.

Na pašnjacima su se još ponegdje vodile borbe. Stari jahači sa Shermanova ranča počeli su se okupljati i tragati za Corinnom i njenim mužem. Savladali su manje skupinice kradljivaca stoke, a doseljenicima su kazali da će jednoga

dana morati zemlju napustiti jer nije njihova.

Sandy Pikes je nestrpljivo čekao Petea. Htio je da mu šurjak sredi gužvu na pašnjacima. Pete bi trebao s većom grupom jahača otjerati nekolicinu Shermanovih ljudi koji su se ponovo okupili i počeli raditi kao da je King Sherman još živ.

Trgovac je znao da će ih iz dana u dan biti sve više. Jahači sa Shermanova ranča, koji su se poslije smrti njihovog poslodavca rastrkali, okupljali su se sa svih strana. Bivši predradnik i kauboiji saznali su da se Corinna Sherman vratila kući, pa su našli razloga da se dalje bore.

Eto, takve su bile prilike.

Sandy Pikes je sjedio u salunu, kojega je prekupio za malu svotu i razmišljao o sadašnjem položaju. Charly Skinner, bivši vlasnik, postao je njegov poslovođa i sada je bio ogorčen i potišten čovjek.

Upravo je krenuo prema Pikesu, sa čašom piva u ruci. Stol u kutu bio je omiljeno Sandyjevo mjesto. Svoju je trgovinu odavna prepustio povjerljivom čovjeku koji je radio kao poslovođa u dućanu.

Skinner tresnu čašom o stol i pjena se prelije preko ruba.

Pikes mrko pogleda čovjeka i okrene se:

– Izbacit ću te iz lokala! Otkupio sam ovaj čumez, platio dobru cijenu i dao ti dobar posao, a ti sada istjeruješ svoj bijes na meni. Izbacit ću te ako se ne počneš pristojno ponašati. Trebalo bi da se raduješ što mi možeš donijeti čašu piva, Skinneru.

Bivši vlasnik nešto progunda, pa glasnije reče:

– Sam ću otići odavde. – Namrštio se. – A tebi sasvim ozbiljno kažem da ćeš uskoro ponovo po-

stati onaj mali usrani pas – čim se ovdje pojavi onaj koji je sredio Carpenterove. Taj će te vrlo brzo postaviti tamo gdje ti je mjesto.

– O, ne! – veselo odgovori Pikes – ja više nikada neću biti ono što sam nekada bio. Ubio sam Rustyja Kida i preuzeo sve u svoje ruke. Uskoro ću pod kontrolu dobiti i sve pašnjake. Podigao je čašu s pivom i počeo piti. Kroz staklo čaše odjednom ugleda tamnopotog čovjeka kako ulazi u salun. Čovjek je bio visok, a lice mu je bilo preplanulo od sunca.

Čovjek se polagano približio točioniku. Tek tada Sandy opazi da lagano hramlje.

Dobro se sjećao takvoga hoda. Vidio je tog čovjeka kako dolazi iz saluna u kome je pobijedio Carpenterove. Sjeća se da ga je vidio kako uzjahuje i da se tek pri trećem pokušaju uspeo u sedlo. Onda je Pete odjahao s njim.

Pikes je prepoznao Starreta, iako Chuck sada nije imao bradu i bio je mnogo mršaviji nego prije.

Charly Skinner je stajao iza točionika, zablenut u gosta. Onda se njegova usta polako razvuku u osmijeh, a zatim prasne u glasan smijeh.

Kad se prestao smijati, svi su u salunu začuli kako taj stranac glasno pita:

– Hej, vi ste Sandy Pikes, zar ne?

Trgovac odloži čašu s pivom na stol i ustane, pa pogleda čovjeka kojeg je prepoznao.

– Da, to sam ja – progunda mrzovoljno. – A tko ste vi? – upita gotovo prkosno, kao čovjek koji se još nada da je sve samo obmana.

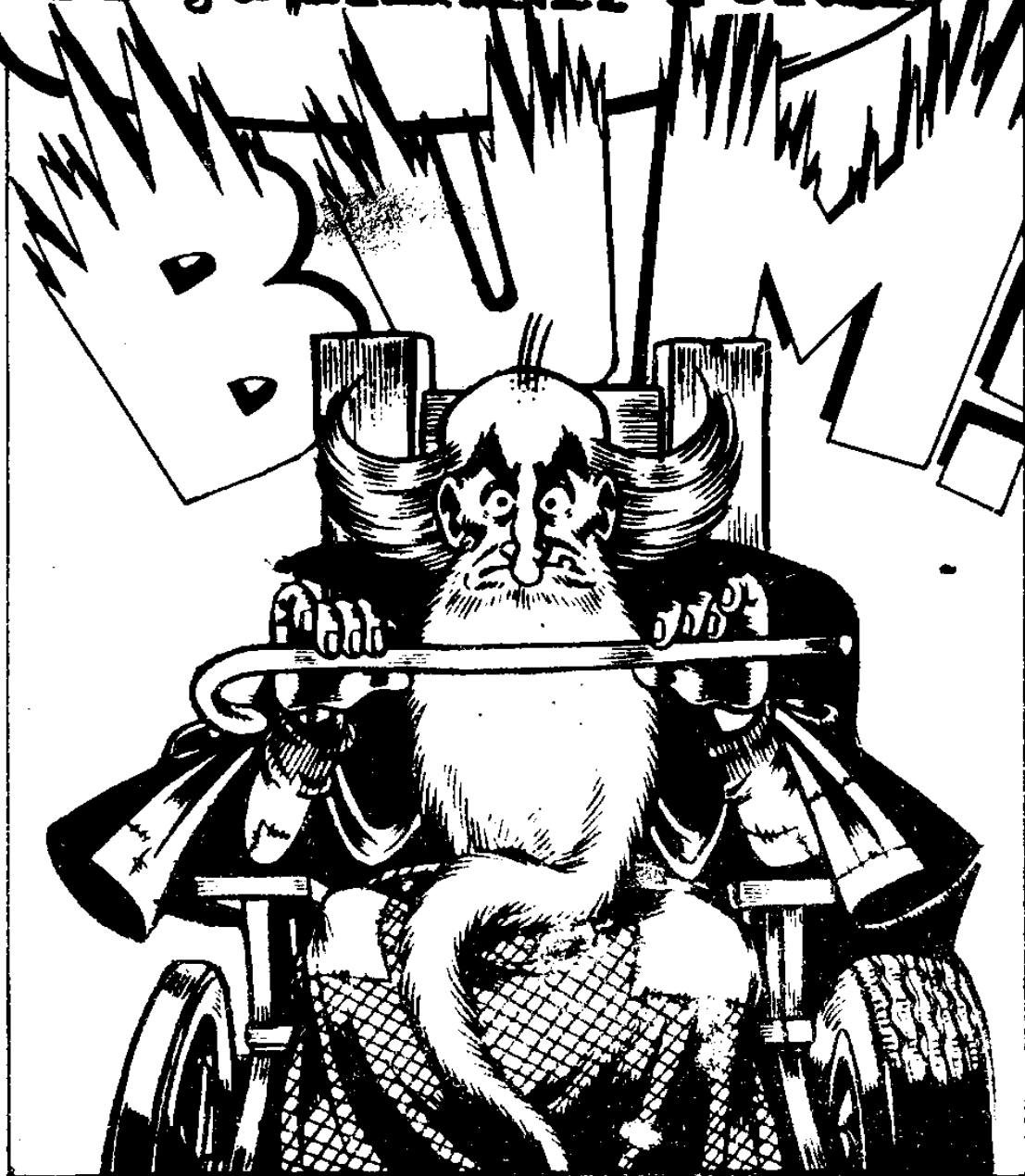
– Nasljednik Kinga Shermana.

Svi su to dobro čuli što je čovjek odgovorio.

Moja grupa

TNT

pojavljuje se u svakom
broju „ALANA FORDA“

– Kažem vam otvoreno, Pikes – nastavio je Starret – da ćete se odsad brinuti samo za svoje dosadašnje poslove. Od sada nećete imati nijednog revolveraša na platnoj listi. No možda želite sa mnom obračunati kao što su to pokušali Carpenterovi?

Pikes je stajao i preznojavao se.

Dva revolveraša, njegovi tjelohranitelji, koji su se zadržavali u pozadini lokala, pridu bliže. Jedan od njih upita:

– Gazda, da ga...

– Odbijte, mladići! – reče stranac. – Ja sam čovjek koji je Carpenterovima pokazao nekoliko trikova. Mogu i vama! Gubite se odavde! Odjašite što dalje jer ću za nekoliko dana imati okupljenu gotovo cijelu Shermanovu družinu, a onda ću ovdje sve počistiti. Hajde, odlazite!

Zurili su u njega, a onda pogledaju Pikesa. U njegovim očima ugledaju strah. Oklijevajući, okrenu se i izidu iz saluna. Sandy Pikes krene za njima ne izgovorivši više ni riječi.

Dok je prelazio ulicu osjećao se kao da su se za njega prilijepili pogledi svih građana.

Ušao je u trgovinu i tu zatekao samo svoju ženu.

Josephine ga je neko vrijeme gledala, a onda progovori:

– Sve znam. Vidjela sam ga kako dolazi. Sjećanje me nije iznevjerilo, iako je desetak kilograma lakši i nema brade. Vidjela sam ga kako lako hramljući ulazi u salun i pomislila: Evo, dolazi hromi vuk koji moga Sandyja može otjerati kao kunića.

– Da – odgovori muž. – Otjerao me kao kunića.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
CURTISOVA OSVETA

Za svaki
uzrast
za svako
raspoloženje

izdanja

